

TREŠDIENA, 2010. GADA 24. MARTS CR\810738LV.doc

SĒDI VADA: J. BUZEK

Priekšsēdētājs

(Sēdi atklāja plkst. 15.05)

1. Sesijas atsākšana

Priekšsēdētājs. – Es pasludinu par atklātu Eiropas Parlamenta sēdi, kas tika pārtraukta ceturtdien, 2010. gada 11. martā.

2. Iepriekšējās sēdes protokola apstiprināšana (sk. protokolu)

3. Koplēmuma procedūrā pieņemto tiesību aktu parakstīšana (sk. protokolu)

4. Komiteju un delegāciju sastāvs (sk. protokolu)

5. Dokumentu iesniegšana (sk. protokolu)

6. Spēku zaudējušas rakstiskas deklarācijas (sk. protokolu)

7. Padomes nosūtītie nolīgumu teksti (sk. protokolu)

8. Jautājumi, uz kuriem jāatbild mutiski, un rakstiskas deklarācijas (iesniegšana) (sk. protokolu)

9. Apropriāciju pārvietojumi (sk. protokolu)

10. Darba kārtība

Priekšsēdētājs. – Ir izplatīts galīgās darba kārtības projekts, ko 2010. gada 11. martā sagatavoja Priekšsēdētāju konference saskaņā ar Reglamenta 137. pantu.

Ar politisko grupu piekrišanu es gribētu ierosināt šādas izmaiņas.

Mario Borghezio (EFD). – *(IT)* Es tikai vēlos informēt priekšsēdētāju par to, ka — kā tas jau minēts vēstulē — ārkārtas komiteja finanšu krīzes jautājumos prettiesiski un bez jebkāda iemesla no amata atbrīvojusi ekspertu, slaveno demogrāfu, profesoru *Bourcier de Carbon*, nodēvējot viņu par nepiemērotu kandidātu.

Manuprāt, šis ir ļoti nopietns gadījums, kad Eiropas Parlamenta komitejā kāds tiek atbrīvots no eksperta amata, pamatojoties uz ideoloģisku pārliecību.

(Priekšsēdētājs pārtrauca runātāju)

Priekšsēdētājs. – *M. Borghezio* kungs, tas nav darba kārtības punkts, jo mēs runājam par plenārsēdi. Lūdzu šādus jautājumus pārrunāt komitejas sanāksmēs, kur šo jautājumu var izskatīt, taču plenārsēdēs ir jāpārrunā jautājumi saistībā ar mūsu darbu plenārsēdē, nevis par darbu komitejās.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – Priekšsēdētāja kungs, 11. marta debatēs par Arktikas reģiona politiku, kad es vēl nebiju izmantojis ceturto daļu man atvēlētā laika, sēdes vadītājs, Eiropas Liberāļu un demokrātu apvienības grupas deputāts, kas vadīja sēdi, izslēdza manu mikrofonu. Tā, var teikt, ir situācija bez precedenta.

Priekšsēdētāja kungs, es jums jau nosūtīju vēstuli — uz kuru es neesmu saņēmis atbildi —, un es lūdzu jūs paskaidrot, uz kāda noteikuma pamata mikrofons tika izslēgts un kāpēc tajā brīdī drīkstēja šo noteikumu piemērot. Es tikai sniedzu likumīgus — un patiesi pamatotus — politiskus komentārus, kuriem sēdes vadītājs, Eiropas Liberāļu un demokrātu apvienības grupas pārstāvis, nepiekrīt. Tādēļ mikrofons tika izslēgts. Ja Eiropas Parlaments cenžē politiskus komentārus, tas vairs nav Parlaments.

Priekšsēdētājs. – Parlamenta priekšsēdētāja vietnieks, kurš toreiz vadīja procedūru, pareizi rīkojās saskaņā ar Reglamenta 20. panta 2. punktu. Es uz jūsu vēstuli atbildēšu rakstiski.

Ceturtdiena

Eiropas Tautas partijas grupa (Kristīgie demokrāti) lūdza atlikt balsojumu par Priekšsēdētāju konferences iesniegto rezolūcijas priekšlikumu par pāreju uz Lisabonas līgumu līdz brīdim, kad tiks ieviestas starpiestāžu likumdošanas procedūras. Šajā gadījumā runa ir par balsojuma atlikšanu.

József Szájer (PPE). – Priekšsēdētāja kungs, mēs lūdzām atlikt balsojumu par šo priekšlikumu Parlamenta dēļ. Sākotnēji mēs piekritām šo jautājumu iekļaut darba kārtībā, jo mēs domājām, ka viss ir kārtībā. Taču tā bija ātra procedūra, un tajā laikā mēs uzzinājām, ka visas komitejas nav par šo jautājumu pietiekami labi informētas. Šo priekšlikumu iesniedza Eiropas Tautas partijas grupa (Kristīgie demokrāti), taču dažas komitejas šim ļoti svarīgajam un sarežģītajam jautājumam vēlas vēlēt vairāk laika, neatkarīgi no tā, cik šis jautājums ir steidzams. Tāpēc mēs lūdzam atlikt šo balsojumu.

(Parlaments šo pieprasījumu atbalstīja)

(Darba kārtība tika pieņemta) ⁽¹⁾

11. Oficiāla sveikšana

Priekšsēdētājs. – Man jums ir sakāms kas īpašs. Es vēlos sirsnīgi sveikt Panāfrikas parlamenta delegāciju un tās vadītāju M. Mugenyi kundzi. Viņi šodien piedalās šajā sēdē. Lūdzu, sveiksim viņus ar aplausiem.

(Aplausi)

Panāfrikas parlamenta otrā priekšsēdētāja vietniece un delegācijas vadītāja par attiecībām ar Eiropas Parlamentu. Mūsu parlamentī ļoti cieši sadarbojas, un jūsu klātbūtne šodien mums ir liels pagodinājums.

Es vēlos izmantot iespēju un pateikties par uzaicinājumu apmeklēt Panāfrikas parlamenta sēdi, kas notiks pēc trīs nedēļām. Diemžēl es nevarēšu tajā piedalīties, taču es jums šajā sakarā nosūtīšu vēstuli. Esmu pārliecināts, ka mums būs vēl kāda iespēja satikties.

Es vēlreiz sirsnīgi sveicu jūs visus.

12. Gatavošanās Eiropadomes 2010. gada 25. un 26. marta sanāksmei (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais punkts ir debates par Padomes un Komisijas paziņojumu par gatavošanos Eiropadomes 2010. gada 25. un 26. marta sanāksmei.

Diego López Garrido, Padomes priekšsēdētājs. – (ES) Priekšsēdētāja kungs, 2010. gada pirmajos dažos mēnešos mēs esam pieredzējuši ārkārtīgi spēcīgu dinamiku Eiropas Savienībā laikā, kad valda pēdējo astoņdesmit gadu laikā vissmagākā ekonomikas krīze. Tajā pašā laikā mēs ieviešam jaunu līgumu — Lisabonas līgumu, veidojot jaunas iestādes un būtiski pārveidojot mūsu ekonomikas sistēmu regulējumu.

Dažreiz tas tiek darīts haotiski, risinot nopietnas problēmas tieši procesā; piemēram, patlaban risinot problēmas saistībā ar Grieķijas finanšu sistēmu. Taču Eiropa šajā situācijā veido jaunus ekonomikas politikas līdzekļus visās jomās.

Dažreiz mēs domājam tikai par sākumiem, taču tiek veidota pilnīgi jauna sistēma, lai risinātu problēmas, kas saistītas ar ļoti sarežģīto 21. gadsimta ekonomiku, un tas tiek darīts, īstenojot Eiropas pieeju.

⁽¹⁾ Citas izmaiņas darba kārtībā: sk. protokolu.

Tas tā tika darīts, lai izklātu no ļoti smagas krīzes; valsts finansējums tika ieguldīts Eiropas valstu ekonomikā, kā rezultātā radās liels deficīts.

Tas tika darīts, pilnībā pārveidojot finanšu sistēmas uzraudzību, un Parlamentam tā ir jāapstiprina.

Tas tiek darīts, koordinējot ekonomikas politikas. Komisija norādīja, ka tā sniegs priekšlikumu šajā jomā saistībā ar ekonomikas politikas koordinēšanu, īpaši eiro zonā. Turklāt pašreiz Eiropas Savienība arī apņēmīgi un skaidri darbojas, lai nodrošinātu eiro zonas finansiālo stabilitāti. Šāda politiskā apņemšanās tika pieņemta 11. februārī, lai nostiprinātu un atbalstītu eiro zonas finansiālo stabilitāti.

Šajā sakarā noteikti ir jāpiemin vēl kāda iniciatīva: atbalsts jaunai stratēģijai attīstības un augstas kvalitātes darbavietu izveides jomā. Tas ir galvenais Eiropadomes darba jautājums šajā nedēļā; stratēģija, kuru Eiropas Komisija skaidri formulēja un attīstīja savā 3. marta dokumentā un kuru valstu vai valdību vadītāji noteikti izskatīs Eiropadomes pavasara sanāksmē, būtībā no tā dēvēto stratēģisko mērķu viedokļa. Šajā dokumentā Eiropadome min stratēģiskos mērķus, piemēram, nodarbinātību, investīcijas pētniecības un izstrādes jomā, klimata pārmaiņas un enerģiju, pāragru skolas pamešanu, izglītību kopumā un nabadzību. Eiropadome arī risinās jautājumu saistībā ar pārvaldību, ko mēs vērtējam kā vienu no tā dēvētās Lisabonas stratēģijas nepilnībām. Padome vēlas, lai šī pārvaldība būtu saistīta ar tās politisko vadību un Komisijas darbību, kontrolējot to, kā dalībvalstis ievēro savas saistības. Tas, protams, notiks ciešā sadarbībā ar Parlamentu un, protams, arī ar Eiropas Savienības iestādēm, kas to visu kontrolēs.

Tas būs galvenais šajā nedēļas nogalē plānotās Eiropadomes sanāksmes mērķis, ieskaitot arī tādu ne mazāk svarīgu jomu kā klimata pārmaiņu ierobežošana, kur vadošā loma joprojām ir Eiropas Savienībai. Eiropas Savienība joprojām ir vadošais spēks pasaulē klimata pārmaiņu ierobežošanā; tam tā arī ir jābūt, un tai šīs līderpozīcijas ir jāaglabā. Turklāt ar tā dēvēto tūlītējo atbalstu ir saistītas kvantitatīvas saistības. Tāpēc, cerams, Eiropadome izvērtēs un vēlreiz apstiprinās saistības palīdzēt jaunattīstības valstīm cīņā pret klimata pārmaiņām arī dažus turpmākos gadus. Šīs saistības paredz attīstītajām valstīm sadarbīties ar mazāk attīstītām valstīm, lai konferencē Kankūnā mēs visi sasniegtu vislabākos iespējamus rezultātus. Es atkārtoju, ka šajā konferencē Eiropas Savienībai ir jāaglabā savas līdzšinējās līderpozīcijas, jo pretējā gadījumā netiktu noslēgta Kopenhāgenas vienošanās, kura, mūsūprāt, ir neadekvāta.

Dalībvalstis vienprātīgi apliecināja, ka tās pilnībā atbalsta šos mērķus un ka tās neapšaubāmi vēlas konferencē Kankūnā, Meksikā, uzņemties juridiskas saistības.

Valstu un valdību vadītāji galvenokārt skatīs tieši šos jautājumus. Iespējams arī, ka — atkarībā no tā, kas notiks tagad, kad Eiropas iestādes cenšas rast risinājumu krīzes situācijai tā dēvētajā Grieķijas lietā — viņi pārrunās arī finansiālo situāciju Grieķijā un valsts parāda refinansēšanu. Noteikti arī šis jautājums tiks apskatīts, jo tas ir saistīts ar politiskām saistībām, kuras Eiropas Savienība 11. februārī uzņēmas valstu vai valdību vadītāju līmenī. Tās bija politiskas saistības nodrošināt eiro zonas finansiālo stabilitāti tādā ziņā, ka, ja būs nepieciešams pieņemt konkrētus pasākumus, lai nodrošinātu finansiālo stabilitāti, šādi pasākumi tiks pieņemti.

Jebkurā gadījumā šis princips būs samērā aktuāls Eiropadomes sanāksmē, kas notiks šajā nedēļas nogalē.

José Manuel Barroso, Komisijas priekšsēdētājs. – Priekšsēdētāja kungs, šī nūdien ir ļoti laba un savlaicīga iespēja mums tikties šodien — vienu dienu pirms svarīgās Eiropadomes pavasara sanāksmes. Mums būs jārisina sarežģīti jautājumi. Lai tos risinātu, mums ir ļoti nepieciešams drošs un spēcīgs Eiropas Parlamenta atbalsts. Ņemot to vērā, es vēlos pateikties un izteikt atzinību Parlamentam par rezolūciju „Eiropa 2020”, kas ar partiju deputātu balsu lielu vairākumu pirms divām nedēļām tika pieņemta Strasbūrā.

Es arī vēlos izmantot iespēju un pateikties Padomes Spānijas prezidentūrai par atbalstu stratēģijai „Eiropa 2020”. Šo atbalstu skaidri pāuda vairāki Padomes ministri.

Bet tagad es vērsos pie Eiropadomes: manuprāt, katram Eiropadomes sasaukumam ir jādara divas lietas. Tam ir jāapliecina, ka tas rīkojas tā, kā tas ir vajadzīgs attiecīgajā situācijā, un tam ir jāstrādā, lai īstenotu Eiropas ilgtermiņa stratēģijas sistēmu un ilgtermiņa stratēģijas mērķus.

Šī krīze sabiedrībā, strādājošajiem un uzņēmumiem Eiropā rada nopietnas bažas. Un kā mēs zinām, valsts līmenī ar valsts finansējumu ir saistītas nopietnas problēmas. Eiropas Savienībai, protams, šīs problēmas ir jārisina un ir jānodrošina finansiālā stabilitāte. Es pie šī jautājuma vēlāk atgriezīšos.

Lai mainītu situāciju ilgtermiņā, Eiropa nedrīkst ignorēt strādājošo viedokli. Tāpēc Eiropadome risinās divas galvenās problēmas ilgtermiņā: par ekonomikas nākotni un klimata pārmaiņām.

Mēs ar šo Parlamentu jau pārrunājam stratēģiju „Eiropa 2020”. Jūsu ieguldījums un jūsu loma būs obligāti nepieciešama, lai sasniegtu mūsu mērķi panākt nelielu, ilgtspējīgu un ietverošu attīstību. Ne mazāk svarīgs būs arī Eiropadomes ieguldījums.

Mums mērķi ir jānosprauž atbilstoši uzdevumiem, kas mums ir jārisina. Mums ir jāparāda tas, ka mums ir vīzija un ka mēs protam darboties saskaņoti. Un mums ir jāparāda iedzīvotājiem, ka mūsu rīcībai būs liela nozīme. Tāpēc, manuprāt, ir ļoti svarīgi, lai Eiropadome šonedēļ vienotos par skaidriem mērķiem.

Komisijas piedāvātie mērķi tika rūpīgi izvēlēti. Tie ir saistīti ar nepieciešamību uzlabot nodarbinātības līmeni, ieguldīt vairāk līdzekļu pētniecības un jauninājumu jomā, sasniegt 2020. gada mērķus klimata un enerģijas jomā, kā arī uzlabot izglītības līmeni un apkarot nabadzību.

Šie pieci galvenie mērķi ir sabiedrībai aktuāli jautājumi, un tie apliecina, ka Eiropas Savienība plāno īstenot reformu jomās, kuras visi uzskata par svarīgām. Šeit runa ir arī par politisko gribu risināt nopietnas problēmas.

Protams, ir jāizvirza tādi mērķi, kurus ir iespējams sasniegt. Ir jāpieliek arī īpašas pūles, salīdzinot ar *status quo*, dalībvalstu piekrišanu tam, ka ir nepieciešams veikt izmaiņas, un es centīšos Eiropadomi pārliecināt par to, ka ir steidzami jārisina problēmas, kas saistītas ar Eiropas pašreizējo ekonomisko stāvokli, un ka ir nepieciešamas reformas, lai Eiropā izveidotu ilgtspējīgāku, ietverošāku ekonomiku un sabiedrību.

Ļoti svarīgi ir pasākumi, kurus dalībvalstis izmantos, lai veicinātu attīstību un risinātu problēmas, kuras mums visiem ir zināmas. Mums ir nepieciešami valsts līmeņa pasākumi, lai risinātu valsts mēroga problēmas, kas tiek noteiktas atkarībā no situācijas attiecīgajā valstī, un ir pilnībā jāievēro subsidiaritātes princips, ņemot vērā Eiropas vienoto sistēmu.

Šī finanšu krīze mums iemācīja to, ka mēs visi esam savstarpēji atkarīgi. Tāpēc mēs nevaram pieņemt savstarpīguma principus pasaules mērogā un noraidīt tos Eiropas līmenī.

Runa ir arī par vienotu sistēmu, kuru atbalsta un kura būtu jāstimulē noteiktiem Eiropas Savienības pasākumiem, kas mūsu iesniegtajā dokumentā tiek dēvēti par galvenajām iniciatīvām.

Galvenie priekšlikumi parādīs Eiropas Savienībai, kā rīkoties īpaši svarīgās jomās, piemēram, digitālās programmas, jauninājumu, resursu efektivitātes un rūpniecības politikas jomā, un dažos gadījumos, protams, tie arī palīdzēs sasniegt mērķus valsts līmenī.

Mēs iesakām sākt visu no sākuma. Pateicoties Lisabonas līgumam, mēs varam īstenot jaunu pieeju ekonomiskās saskaņošanas, pastiprinātas ekonomikas pārvaldības jomā Eiropā, kas nodrošina brīvību, kura nepieciešama mērķu sasniegšanai valstu līmenī, bet kur liela nozīme ir arī Eiropai, un stimulēt ekonomiku, liekot lietā visus līdzekļus Eiropas līmenī. Šīs pieejas pieņemšana būs nopietns pārbaudījums Eiropadomei.

Mani iedrošina Eiropadomes neoficiālās sanāksmes rezultāti. Es ceru, ka Eiropas līmeņa vadītāji piedalīsies gaidāmajā sanāksmē un sniegs savu atbalstu, kad būs jāpieņem kopīgs lēmums par šīm problēmām.

Runājot par klimata pārmaiņām, es zinu, ka šī Parlamenta deputāti man piekrīt — jautājumu par klimata pārmaiņām nedrīkst atlikt. Tam ir jābūt vienam no pirmajiem jautājumiem darba kārtībā.

Eiropas Savienība līdz šim ir ieņēmusi un joprojām ieņem vadošo lomu šajā jomā — mēs esam izvirzījuši mērķi samazināt emisijas, un mums ir mehānismi, kas palīdzēs šo mērķi sasniegt, un mēs sniedzam vislielāko finansiālo atbalstu jaunattīstības valstīm klimata jomā. Tāpēc ir jābeidz sūkstīties par notikumiem Kopenhāgenā un ir atkal jāuzņemas iniciatīva.

Mums ir vajadzīga skaidra, vienota un mērķtiecīga nostāja. Tāpēc Komisija iesniedza paziņojumu, kurā ir minēti pasākumi, kas vajadzīgi, lai stiprinātu starptautiskas sarunas. Tajā pašā laikā komisāre C. Hedegaard kundze ir uzsākusi sarunas ar mūsu galvenajiem partneriem.

Tāpēc mums ir jāiegulda liels darbs, lai Kankūnā panāktu progresu, par pamatu ņemot Kopenhāgenas nolīgumu. Darba kārtībā būtu jāiekļauj arī Kioto protokols, taču to drīkst izvērtēt tikai, ņemot vērā pasaules mēroga vienošanos. Mums ir jāīsteno informēšanas pasākumi un jāveido uzticība, galvenokārt jaunattīstības valstu acīs — tieši tāpēc ir tik ļoti svarīgi turēt solījumus par tūlītēju finansiālu atbalstu.

Un, protams, tajā pašā laikā mēs turpināsim īstenot savu 2020. gada paketi, jo īpaši parādot, kā tā ir savietojama ar pasākumiem ekonomikas modernizācijas jomā un reformu, kas minēta 2020. gada stratēģijā.

Šīs divas jomas skaidri parāda, kā Eiropas iedzīvotāji vērtē Eiropas Savienības politisko vadību attiecībā uz pasākumu īstenošanu. Es esmu pārliecināts par to, ka, ja mēs būsim drosmīgi, mēs spēsim parādīt to, ka Eiropai ir izšķiroša nozīme, veidojot labu nākotni Eiropas iedzīvotājiem.

Tādā pašā veidā es arī norādīšu Eiropadomei uz dažām galvenajām problēmām saistībā ar G20 tikšanos, kas jūnijā notiks Kanādā. Patiesībā mums vienmēr būtu jāņem vērā tas, ka daži no šiem jautājumiem attiecas uz Eiropu, taču tie ir jārisina pasaules mērogā.

Šīs Eiropadomes sanāksmes darba kārtībā neietilpst Grieķijas finansiālā stabilitāte un tās ekonomiskā un finansiālā situācija. Bet, godīgi sakot, es nesaprotu, kā valstu un valdību vadītāji, jo īpaši tie, kuri pārstāv eiro zonas valstis, var nepārrunāt šo jautājumu. Tāpēc es vēlos paust Komisijas nostāju šajā jautājumā.

Grieķija patlaban cenšas novērst milzīgo valdības budžeta deficītu. Ir ļoti svarīgi strauji samazināt šo deficītu, un Grieķija īsteno pasākumus, lai to panāktu. Jo īpaši Grieķija īsteno pasākumus, kas ļaus samazināt šī gada deficītu par 4 % no IKP. Šādus fiskālos pasākumus iesaka Komisija un Padome, un Padome to apliecināja 16. marta sanāsmē. Protams, Grieķijas fiskālie pasākumi ir jāīsteno arī turpmāk; tas ir vienīgais veids, kā pastāvīgi samazināt finanšu parādu.

Valstu un valdības vadītāju 11. februāra neoficiālajā sanāsmē par ekonomisko un finanšu situāciju Grieķijā tika teikts šādi, un es citēju: „Vajadzības gadījumā eiro zonas dalībvalstis noteikti un mērķtiecīgi rīkosies, lai nodrošinātu visas eiro zonas finansiālo stabilitāti.”

Komisija uzskata, ka eiro zonā ir nepieciešama iniciatīva saskaņotai rīcībai, ko varētu izmantot, lai vajadzības gadījumā varētu nodrošināt atbalstu Grieķijai. Ir jāņem vērā tas, ka šis mehānisms netiks aktivizēts automātiski. Šāda mehānisma izveide ir arī atbildības un solidaritātes jautājums.

Solidaritāte ir divpusējs process. Patlaban Grieķijai ir finansiālas grūtības, un, sniedzot atbalstu, mēs ne tikai palīdzam Grieķijai, bet arī palīdzam nodrošināt visas eiro zonas stabilitāti. Saskaņotas rīcības sistēmu var salīdzināt ar drošības tīklu, ko lieto tikai tādā gadījumā, ja visi pārējie krīzes novēršanas pasākumi jau ir izmantoti, ieskaitot, galvenokārt, arī politiskus risinājumus attiecīgajā valstī.

Nerunājot par tehniskiem aspektiem, visiem iespējamiem risinājumiem ir jāatbalsta un jāpastiprina eiro zonas un tās pārvaldības vienotība un saskaņotība. Pasaules ekonomikai ir jābūt stabilai. Euro zona ir stabilitātes centrs, un ir jāuzlabo tās spēja nodrošināt stabilitāti. Dažos gadījumos var būt nepieciešams izmantot starpvaldību instrumentus, taču tiem ir jābūt iekļautiem kopējā Eiropas regulējumā.

Es esmu pilnīgi pārliecināts, ka atbilde uz konkrētām problēmām būs arī pārbaudījums Eiropas valstu vadītājiem attiecībā uz viņu saistībām pret Eiropas — un monetāro — savienību. Uz spēles ir likts svarīgs finansiālās stabilitātes princips, kas ir galvenais eiro noteikums; un eiro ir viens no līdz šim svarīgākajiem Eiropas projekta un Eiropas izveides procesa rezultātiem.

Es ceru, ka šis jautājums tiks atrisināts atbildīgi un ievērojot solidaritātes nosacījumus. Tā tas Eiropā ir pieņemts.

(Aplausi)

Joseph Daul, PPE grupas vārdā. — (FR) Priekšsēdētāja kungs, López Garrido kungs, Komisijas priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Eiropas Tautas partijas grupa (Kristīgie demokrāti) cer, ka Eiropadome atkal skaidri apliecinās Eiropas solidaritāti, tajā pašā laikā liekot visiem uzņemties atbildību.

Eiropas Tautas partijas grupa (Kristīgie demokrāti) arī cer, ka valstu vai valdību vadītāji sagatavos ceļvedi, kā Eiropai pārvarēt krīzi. Cik lielā mērā viņi ir gatavi sadarboties un cik tālu viņi ir gatavi iet? Vai viņi uzskata, ka attīstības un nodarbinātības atjaunošana ir atkarīga no godīgas kopīgas rīcības, no vajadzīgiem līdzekļiem, vai arī tādās jomās kā inovācijas, izglītība, apmācības, atbalsts MVU un cīņa pret bezdarbu un nabadzību viņi vēlas rīkoties atsevišķi, zinot, kādas būs šādas rīcības sekas?

Es vēlos jums atgādināt, ka 2000. gadā visas dalībvalstis atbalstīja Lisabonas stratēģijas prioritātes. Taču patlaban mēs esam atpalikuši par daudziem gadiem, jo dalībvalstīm nebija līdzekļu un tās pret šiem mērķiem attiecās nenopietni; visas mūsu prognozes piepildījās, taču ne Eiropā.

Tāpēc manis pārstāvētā grupa cer, ka Eiropadome rīkosies un nopietni izvērtēs mūsu kopējos mērķus ekonomikas jomā, ņemot vērā Komisijas priekšlikumus 2020. gadam, kas ir pārskatītā priekšlikuma versija, kuru Parlaments iesniegs jūnijā.

Es vēlos atkal pieminēt solidaritāti, kas pēdējās nedēļās tiek bieži minēta un kas patiesībā ir Eiropas integrācijas pamatā, sākot ar vienotu tirgu izveidi un beidzot ar kopēju aizsardzību, ko nodrošina eiro. Šī solidaritāte tiek apliecināta kopš finanšu krīzes sākuma, un to nedrīkst liegt mūsu draugiem Grieķijā vai kādai citai ES valstij, kas ir nonākusi tādās grūtībās.

Šonedēļ ir jārod Eiropas līmeņa risinājums šai krīzei, un tam ir jābūt Kopienā balstītam risinājumam — es atkārtoju, Kopienā balstītam risinājumam —, un tam ir jābūt saskaņā ar Eiropas noteikumiem un Eiropas finansiāla atbalsta mehānismiem. Turklāt, ja mēs vēlamies, mēs varam iesaistīt arī Starptautisko Valūtas fondu, taču tam ir jābūt saskaņā ar Eiropas noteikumiem. Visu interesēs ir nodrošināt Eiropas un Eiropas monetārās sistēmas stabilitāti.

Dāmas un kungi, viena no Eiropas pamatvērtībām ir solidaritāte, un otra ir atbildība. Šī atbildība paredz katrai dalībvalstij veidot pareizu un uzticamu valsts budžetu. Tā arī paredz īslaicīgās maksājumu problēmās nonākušo iedzīvotāju upurēšanos, lai kopīgi atjaunotu valsts finanšu stabilitāti un īstenotu reformas, kas ir nepieciešamas šī mērķa sasniegšanai, neatkarīgi no tā, cik skarbas šīs reformas varētu būt.

Citiem vārdiem sakot, jā, Eiropai ir jāapliecina solidaritāte attiecībā uz Grieķiju. Tai ir jāpalīdz Grieķijai šajā grūtajā periodā. Taču Grieķijā ir jāveic īstermiņa un vidēja termiņa iekšējas reformas, kas ir nepieciešamas, lai garantētu šo solidaritāti, un Grieķija šo reformu priekšlikumus vakar iesniedza Parlamentam. Tagad Grieķijai atliek tikai tās īstenot.

Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Krīze liek mums mainīties. Pirmkārt, pārmaiņas ir saistītas ar Komisiju, un es aicinu Komisiju pilnībā un galvenokārt autoritatīvi veikt savu Līgumu sargātājas lomu. Ir jāīsteno Stabilitātes un izaugsmes pakta kritēriji, un tas ir jānodrošina Komisijai. Šis Parlaments palīdzēs Komisijai šajā sarežģītajā uzdevumā.

Otrkārt, pārmaiņas ir saistītas ar valsts finanšu pārvaldību. Attīstības periodā parasti kādam ir tiesības īstenot savu budžeta, fiskālo un sociālo politiku, būtībā nedomājot par citiem. Taču krīzes apstākļos tās valstis, kuras ir iztērējušas visvairāk līdzekļu, lūdz solidarizēties tām valstīm, kuras savus līdzekļus tērēja apdomīgāk.

Vai tā drīkst turpināt? Manuprāt, nē. Dalībvalstīm ir labāk jāsaskaņo sava budžeta, fiskālā un sociālā politika, un nebaidīsimies teikt, ka mēs vēlamies, lai tiktu nodrošināta labāka Eiropas pārvaldība. Ja šī politika tiks saskaņota, būs vieglāk īstenot solidaritātes principus, un tas notiks godīgāk un dabiskāk.

Padomes priekšsēdētāj, es aicinu jūs uzņemties iniciatīvu šajā jomā. Jūs jau zināt, ka man ir zināma pieredze: tieši krīzes apstākļos iekārtas strādā ar pilnu jaudu. Runājot par iedzīvotājiem un reālo situāciju, mēs esam krīzes epicentrā, un ir vajadzīgs drosmīgs politisks risinājums.

(Aplausi)

Martin Schulz, S&D grupas vārdā. — (DE) Priekšsēdētāja kungs, Eiropas augstākā līmeņa sanāksmē ir jārisina un tiks risināta krīzes situācija Grieķijā; tas nu ir skaidrs. Interesanti, ka laikraksta *International Herald Tribune* šodienas izdevuma galvenajā rakstā ir teikts šādi: „Grieķija sola izpildīt mājasdarbu un sabalansēt budžetu.” Eiro zonas valstis piekrita solidarizēties, ja Grieķija izpildīs attiecīgās prasības.

Laikrakstā *International Herald Tribune* teikts, ka Grieķija savas saistības ir izpildījusi, bet eiro zonas valstis gan nē — un jo īpaši Vācijas Federālā Republika, kas atsakās ievērot solījumu. Tas ir pirmkārt.

(Aplausi)

Komisijas priekšsēdētājs pareizi pieminēja drošības tīklu. Runa nav par Vācijas, Francijas, Itālijas vai kādas citas valsts nodokļu maksātāju naudas iemaksāšanu Grieķijas kabatā. Tāds nav šādas rīcības mērķis. Mērķis ir dot Grieķijai iespēju aizņemties naudu starptautiskajā tirgū ar tādiem procentiem, kā to var darīt citas valstis. Parasti šī procentu likme ir no 2,5 līdz 3 %. Spekulāciju rezultātā, kas radās tādēļ, ka netika ievērots solidaritātes princips ar Grieķiju, šai valstij ir noteikta 6 % likme. Vienkāršāk sakot, Grieķijas pūliņi sabalansēt budžetu pilda starptautiskā finanšu tirgus spekulantu kabatas.

(Aplausi)

Tas nozīmē, ka šie cilvēki tiek aplaupīti. Tas ir mulķīgi, jo precedenta gadījumā — ja solidaritātes principa neievērošanas rezultātā cilvēki var spekulēt uz eiro zonas dalībvalsts rēķina tādā mērā, ka galu galā iekšējo solidaritāti nodrošināt nebūs iespējams un būs jāiejaucas Starptautiskajam Valūtas fondam — Grieķija būs tikai pirmais šāds gadījums. Šie spekulanti pēc tam pievērsīsies Itālijai, Apvienotajai Karalistei un Spānijai. Tagad ir jāsolidarizējas ar Grieķiju, jo pretējā gadījumā tas izraisīs problēmu ar plašu rezonansi.

Tāpēc solidarizēties ar Grieķiju ir svarīgi no ekonomiskā viedokļa — un jo īpaši šī ziņa ir jānodod Vācijas kanclerei. Nauda netiek dota tāpat vien.

(Aplausi)

Rezultātā mēs nevaram atbrīvot J. M. Barroso kungu no šīm saistībām, sakot, ka šis jautājums ir jārisina Starptautiskajam Valūtas fondam. Komisijai ir jāierosina, kā saprātīgi nodrošināt stabilitāti eiro zonā. Komisija ir iesniegusi vērtīgus priekšlikumus, un, manuprāt, Padomei tie būtu jāņem vērā. Šie priekšlikumi neparedz iesaistīt Starptautisko Valūtas fondu. Kāpēc nē? Šo problēmu var atrisināt eiro zonā.

Turklāt mani pārsteidz tas, ka kanclere A. Merkel grib iesaistīt Starptautisko Valūtas fondu. Vācijas *Bundesbank* — kas Vācijas konservatīvajai partijai ir kā Vatikāns katolīcīgajiem — marta ikmēneša ziņojumā ir teikts šādi: „Taču Starptautiskā Valūtas fonda finanšu ieguldījumi strukturālo problēmu risināšanai, piemēram, tiešais budžeta deficīta finansējums vai banku rekapitalizācijas finansēšana, nav savienojami ar tā monetārajām pilnvarām.” Tas ir citāts no Vācijas *Bundesbank* paziņojuma. Atšķirībā no Vācijas finanšu ministra Vācijas kanclere apgalvo, ka šī problēma ir jārisina Starptautiskajam Valūtas fondam. Tas nav pareizais risinājums.

Mums tagad ir jādod signāls starptautiskajiem tirgiem, sakot šādi: „Jūs varat nodarboties ar spekulācijām, cik jums tīk, taču jums neizdosies sadalīt eiro zonu.” Kamēr tas netiks izdarīts, spekulācijas turpināsies. Lai būtu skaidrs, par kāda veida spekulācijām ir runa, atkal ir jāvērs uzmanība uz kredītsaistību neizpildes mijmaiņas līgumiem (CDS). Tā ir tikai spēle — apdrošināties pret ugunsgrēku kaimiņu mājā. Ja kaimiņa māja nodegs, apdrošinātais saņems apdrošināšanas naudu. Tādā gadījumā apdrošinātā persona būtu ļoti ieinteresēta, lai šī māja nodegtu.

Mēs nedrīkstam Eiropas Savienībā piemērot Florianu principu — „Svētais Florian, sargi manu, aizdedzini citu namus.” Tādēļ solidarizēšanās ar Grieķiju ir mēģinājums eiro zonā stabilizēt eiro. Galu galā jums ir jāpieņem lēmums, vai jūs gribat īstenot solidaritātes principu Eiropā, vai arī jūs gribat ļauties pašīvai politikai. Es nevēlos vienprātīgi pieņemt šo lēmumu, taču es jūs lūdzu uzmanīgi ieklausīties šajā *Wolfgang Münchau* citātā, kas tika publicēts laikrakstā *Financial Times Deutschland*; šo laikrakstu nevada sociāldemokrāti, un šis vīrs nepārstāv sociāldemokrātu partiju: „Situācijā, kad Eiropas vajadzības nonāk pretrunā Vācijas populismam, dosim priekšroku Eiropas vajadzībām.”

(Aplausi)

Guy Verhofstadt, ALDE grupas vārdā. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, manuprāt, mēs visi — Eiropas Tautas partijas grupa (Kristīgie demokrāti), Zaļo un Eiropas Brīvās apvienības grupa, Eiropas Parlamenta sociālistu un demokrātu progresīvās alianses grupa, Eiropas Liberāļu un demokrātu apvienības grupa un citas grupas, izņemot eiroskēptiķu grupas, kuras visticamāk ir gandarītas par pašreizējiem notikumiem Eiropā — varam izdarīt secinājumu, ka Eiropadomei ir jānodrošina lielāka skaidrība.

Jau vairākas nedēļas ne tikai Eiropas iestādes cīnās, lai noskaidrotu, kā palīdzēt Grieķijai un eiro zonai. Tas ir kaut kas neredzēts: jau vairākas nedēļas tā vietā, lai pieņemtu lēmumus, notiek strīdi par to, kā būtu jārikojas, un tiek sacīts viss un jebkas.

Priekšsēdētāja kungs, es teikšu vēl skarbāk. Manuprāt, četrās dienās atsevišķi Padomes deputāti ir vairāk kaitējuši Eiropas projektam nekā visi eiroskēptiķi kopā četros gados. Tā man pašlaik šķiet.

(Aplausi)

Vienīgais veids, kā to mainīt un izbeigt, ir pieņemt stingru lēmumu par Komisijas priekšlikumu. Man ir prieks, ka J. M. Barroso kungs šodien paziņoja, ka viņš plāno piedāvāt Padomei risinājumu, priekšlikumu — un es atkārtāju J. Daul kunga teikto —, kuram pamatā ir jābūt Eiropas un Kopienas principiem un kurš neprasītu to, kas tiek prasīts jau vairākus mēnešus, proti, lai nodokļu maksātāju nauda tiktu atdota Grieķijai. Ne jau par to ir runa. Patiesībā runa ir par to, ka ir nepieciešama Eiropas iniciatīva, kas ļautu samazināt procentu likmi Grieķijas valdības obligācijām. Labākais veids, kā to izdarīt, ir nelikt tikai vienai valstij — Grieķijai — izlaist šīs valdības obligācijas, bet izdot tās Eiropas līmenī, jo Eiropu raksturo likviditāte un uzticamība.

Runājot par zināmu procentu likmi, svarīgi ir divi elementi: likviditāte un uzticamība. Eiropai ir vajadzīgās īpašības, un tādēļ būs iespējams samazināt Grieķijas procentu likmi, neiemaksājot Grieķijas budžetā nevienu pašu eiro no nodokļu maksātāju naudas. Priekšsēdētāja kungs, pašreiz izplatība — starpība starp Vācijai noteikto likmi, kas patlaban ir 3,05 %, un Grieķijai noteikto likmi, kas patlaban ir 6,5 % — ir 350 pamata punkti. Vienīgais veids, kā to mainīt, ir tiešām īstenot pasākumus, kas ir nepieciešami, lai ieviestu šo Eiropas iniciatīvu.

Otrs iemesls, kāpēc tas ir nepieciešams, ir tas, ka Grieķijas pūliņiem — vajadzīgiem un nepieciešamiem — ir jābūt atbilstošiem. Ja Eiropas iniciatīva tiks noraidīta, ja procentu likmes samazināt nebūs iespējams, visi Grieķijas īstenotie pasākumi galu galā atspoguļosies kapitāla tirgos. Tas notiks, ja šī Padome nepieņems konkrētu lēmumu. Grieķija īsteno pasākumus un veidos uzkrājumus, un kuram tas būs izdevīgi? Tas būs izdevīgi spekulantiem, kapitāla tirgiem un citiem, jo Grieķijai būs noteiktas daudz lielākas procentu likmes.

(Aplausi)

Tāpēc Eiropai ir jāiesaistās šajā jautājumā. Eiropai ir jāiesaistās, lai nodrošinātu to, ka Grieķijas konsolidācijas pasākumi ir noderīgi. Šie pasākumi ir nepieciešami, taču tiem ir arī jābūt noderīgiem. Tāpēc mēs atbalstām Komisijas priekšlikumu, un tāpēc tas tagad ir jāatbalsta visam Parlamentam, un cerams, ka Padomes locekļi neiebildīs un dos savu atbalstu. Mums uz to ir jācer.

Rebecca Harms, Verts/ALE grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, es vēlos visiem īsumā vēlreiz atgādināt, cik ātri — dažreiz praktiski diennakts laikā — mēs pieņemām lēmumu glābt Eiropas bankas, kad tās bija grūtībās.

Taču mēs tikai tagad pārrunājam palīdzības sniegšanas kārtību. Mēs vēl neesam noskaidrojuši atmaksas nosacījumus un atbildību un neesam noteikuši, kā tiks kontrolētas bankas. Ņemot to vērā, ir jānorāda arī tas, ka šī Grieķijas krīze — šī eiro krīze — patiesībā ir Eiropas krīze un ka diskusijas notiek jau vairākas nedēļas un mēnešus, bet Eiropa nespēj pieņemt vajadzīgos lēmumus. Manuprāt, tas ir apkaunojoši. Kā Vācijas pārstāvei Eiropas Parlamentā — es ceru, ka jūs klausāties, *W. Langen* kungs — man ir kauns par savu valdību.

Šodien Briselē notiek īpaša augstākā līmeņa sanāksme, kurā tiks pieņemti lēmumi Grieķijas jautājumā, kā to gribēs kanclere *A. Merkel* — kā viņa to gribēs un kas viņai ļaus no Briseles atgriezties Berlīnē kā uzvarētājai —, patiesībā, nemaz nepārrunājot pieņemamus risinājumus ar citām pusēm. Manuprāt, tas ir apkaunojoši. Tas nozīmē bulvāra preses un pasīvās politikas uzvaru, un mums — tajā skaitā arī jums, Vācijas delegācijā, *W. Langen* kungs — būtu ļoti rūpīgi jāapsver, vai lēmumu par Eiropas Savienības solidaritāti drīkst pieņemt, pamatojoties uz sabiedriskās domas aptaujas rezultātiem, kurus apkopoja Vācijas kancleres pārstāvētā partija un kas ir saistīti ar vēlmi uzvarēt Vācijas vēlēšanās.

Manuprāt, tas ir pārāk liels populisms, un ir nepieņemami, ka vēl nav noteikts, ka valstu vai valdību vadītāji Padomes trešdienas un piektdienas regulārajās sesijās vienosies par eiro zonas risinājumu Grieķijas krīzē.

(Aplausi)

Es uzmanīgi sekoju līdz diskusijām Vācijā, un pagājušajā nedēļā es arī biju Grieķijā, un es vēlos vēlreiz skaidri norādīt savas valsts, Grieķijas un Eiropas Savienības iedzīvotājiem, ka ir jārikojas saskaņā ar solidaritātes principa nosacījumiem; taču turpmāk Grieķija varēs saņemt kredītu ar izdevīgiem nosacījumiem tikai tādā gadījumā, ja tas nebūs vienpusēji izdevīgs darījums. Tajās dienās, kuras es pavadīju Grieķijā, es pārliecinājos par to, ka Grieķijas iedzīvotājiem tagad ir iespēja veidot labāku valsti. Grieķijai šī krīze ir jāizmanto, lai veiktu pamatīgas reformas. Nevienam tas nenāks par labu, ja mēs tagad apliecināsim solidaritāti un neprasīsim *G. Papandreou* kungam īstenot vēl tālejošākas reformas nekā tās, kas ir izsludinātas līdz šim. Kā teicu iepriekš, Grieķijas iedzīvotāji ir pelnījuši daudz vairāk.

Populisms Vācijā ir plaši izplatīts, un, manuprāt, tas ir bīstams, tāpēc es vēlos šo jautājumu skatīt arī no cita viedokļa: saskaņā ar mūsu pētījumu datiem turpmāku eiro — vienotas valūtas — pastāvēšanu ilgtermiņā var nodrošināt tikai tādā gadījumā, ja Eiropa apvienotu un integrētu savu ekonomikas politiku. Pretējā gadījumā sacensība par tā dēvēto noteiktu procentu likmi šaubu gadījumā vienmēr izraisīs tādas grūtības, kādas piedzīvojam patlaban. *W. Langen* kungs, tad mums būs jāiegulda liels darbs, un situācija atkal būs sarežģīta. Mums ir jāizskaidro iedzīvotājiem, kāpēc ir nepieciešama šī integrācija.

Šis jautājums tiek apspriests tikpat nopietni, cik konstitūcija. Mums ir arī prieks par to, ka beidzot ir stājies spēkā Lisabonas līgums, taču, sakaroties ar pirmo problēmu kopš Lisabonas līguma stāšanās spēkā, mēs pieļaujam, ka virsroku gūst bulvāra prese un pasīvā politika. Būtu jāiesaka kanclerei *A. Merkel* piebremzēt — un tas būtu jā dara arī jums, mani kolēģi, Vācijas deputāti, kas pārstāv Eiropas Tautas partijas grupu (Kristīgie demokrāti). Turpmāk ir jāpārrunā nepieciešamība integrēt ekonomikas politiku. Mūsu ieročiem ir jābūt pārredzamībai, iemeslam un argumentiem, kurus mēs varam izklāstīt iedzīvotājiem, un mēs nedrīkstam nolaisties līdz bulvāra preses, piemēram, *BILD-Zeitung* līmenim. Pretējā gadījumā, kā šodien rakstīja *W. Münchau* kungs, kanclere *A. Merkel* no Briseles atgriezīsies kā zaudētāja. Tad laikraksts *BILD-Zeitung* izplatīs šādus paziņojumus: „Eiro ir jāaizliedz — ir jāatjauno Vācijas marka!” Ko tad mēs iesāksim?

Vēl nav par vēlu. Vācija ir izšķirošā pozīcijā. Es ceru, ka N. Sarkozy kungs nepadosies un ka viņš ir saprātīgāks par kancleri A. Merkel.

Michał Tomasz Kamiński, ECR grupas vārdā. – (PL) Priekšsēdētāja kungs, ir iemesls tam, kāpēc mēs šodien šajā sēžu zālē runājam par Grieķiju, neskatoties uz to, ka diemžēl situācija Grieķijā nebija iekļauta šīs sanāksmes darba kārtībā. Es vēlos šajā sēžu zālē izteikt atzinību Grieķijas valdībai. Šajā valstī uz ielām notiek protesti. Iespējams, šos protestus organizē pilsoņi, kas ievēlēja šo valdību, taču šī valdība racionālas ekonomikas un Eiropas solidaritātes vārdā ir spiesta pieņemt grūtus lēmumus, un tā nepakļaujas populismam. Man ar nožēlu jāatzīst, ka šodien ne visi Eiropas valstu vadītāji spēj pretoties šādam populismam.

Manuprāt, Grieķijai ir nepieciešama mūsu solidaritāte, jo Eiropa ir veidota uz solidaritātes principa pamata, taču, protams, mēs nedrīkstam pieļaut to, ka kādā valstī kāds politiķis pret ekonomikas politiku izturētos tā, kā pret iepirkšanos ar kredītkarti bez kredītlimita, jo tādā gadījumā iznākums būs tāds, kādu mēs to redzam Grieķijā. Turpmāk būtu jāparedz dalībvalstīm ļoti stingri nosacījumi, lai tiktu īstenota racionāla ekonomikas politika, jo politika, kas nav veidota uz racionālu principu pamata, cietīs neveiksmi, kā tas ir bijis līdz šim.

Diemžēl man jāteic, ka patlaban mēs esam liecinieki kādai problēmai, kas Eiropā ir tik bieži sastopama, proti, ka ideoloģija un politika ir daudz svarīgākas par ekonomiku. Diemžēl tāds ir iznākums, un mēs to redzējām, ieviešot eiro. Tagad mēs varam teikt, ka visticamāk Grieķija pārāk drīz pārgāja uz eiro, taču pašreizējo krīzi izraisīja tas, ka politikai tika piešķirta lielāka nozīme nekā ekonomikai. Es ceru, ka Eiropas Komisija J. M. Barroso kunga vadībā nodrošinās Eiropas solidaritātes principa ievērošanu un saprātīgu Eiropas ekonomiku, jo mums ir nepieciešams šis saprātīgums un solidaritāte.

Es arī vēlos norādīt, ka, lai izklūtu no pašreizējās krīzes, mums nevajadzētu meklēt zāles, kas situāciju tikai pasliktinās. Manuprāt, lielāka birokrātija, integrācija un kārtība Eiropā nepalīdzēs sasniegt to, kas ir un kam būtu jābūt mūsu galvenajam mērķim — uzlabot konkurētspēju. Mums nevajadzētu paļauties uz ierēdņiem, kuri var lemt par to, kā uzlabot situāciju šajā kontinentā, tā vietā, lai tas tiktu panākts brīvas ekonomikas rezultātā. Mums arī būtu jāņem vērā ekonomikas un sociālās politikas atšķirības dažādās Eiropas valstīs, ko nosaka šo valstu atšķirīgā vēsture, kultūra un citi faktori. Mēs varam un mums būtu jāprasa, lai Eiropa solidarizētos ar Grieķiju, un es ceru, ka šajā sēžu zālē tiks apliecināts atbalsts Grieķijas valdībai.

Lothar Bisky, GUE/NGL grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, Es reti piekřitu Parlamenta priekšsēdētājam un Komisijas priekšsēdētājam, taču, ja runa ir par solidarizēšanos ar Grieķiju un politikas nodošanu valstu kompetencē, es nevaru viņiem abiem nepiekrīst, jo viņiem ir taisnība. Turklāt nesen mēs Strasbūrā dzirdējām, kā J. M. Barroso kungs skaļā balsī sprieda par to, vai sliktākais no spekulācijas veidiem finanšu tirgū būtu jāaizliedz pilnībā. Arvien paplašinās sociālais bezdibenis Eiropas Savienībā un dalībvalstīs, un to neviens vairs nevar kontrolēt, taču svarīgākie jautājumi šajā jomā nav iekļauti valstu vadītāju pirmās augstākā līmeņa sanāksmes pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā darba kārtībā.

Darba kārtībā, protams, ir iekļautas debates par ES 2020. gada ekonomikas stratēģiju. Kā jūs zināt, manis pārstāvētā grupa neatbalsta šo Komisijas sagatavoto stratēģiju, jo tās pamatā ir nepareiza konkurences ideoloģija, kas izraisīja krīzi. Mēs vēlamies, lai Eiropā tiktu īstenota stratēģija, kas paredz, ka sociālās un ekoloģiskās vajadzības ir svarīgākas par konkurences interesēm. ES 2020. gada stratēģijā līdz tam vēl ir tālu. Taču tas ir ko vērts, ka atsevišķi Vācijas federālās valdības pārstāvji skaļi iebilst pret dažiem saistošiem ES 2020. gada stratēģijas mērķiem, piemēram, nodarbinātības kvotām, pētniecību, izglītību un nabadzības izskaušanu — un tas notiek Eiropas gadā cīņai pret nabadzību! Es ceru, ka lielākā daļa valdību vadītāju tam nepiekrītīs.

Niki Tzavela, EFD grupas vārdā. – (EL) Priekšsēdētāja kungs, manis pārstāvētajai valstij, Grieķijai, ir daudz kā kopīga ar Kaliforniju: lielisks klimats, kā arī tas, ka mūsu vērtība ir mūsu zeme, mūsu meži ir deguši tāpat kā meži Kalifornijā, un gan Kalifornijā, gan Grieķijā ir notikušas Olimpiskās spēles, un galu galā mums ar Kaliforniju ir arī kopīgas problēmas.

Diez, vai ASV galvenā pārvalde pamestu Kaliforniju spekulantu rokās, ja tai būtu problēmas ar aizdevumiem...

(Runātāju pārtrauca neapmierināti izsaučieni)

Mēs šeit runājam par ekonomiku — jā, tā ir. Es to saprotu. Tāpēc es to arī teicu.

– (EL)... vai ASV galvenā pārvalde šīs problēmas atrisinātu? Vai Eiropas Savienībā ir galvenā pārvalde? Vai mēs droši varam teikt, ka Grieķija, kas veido 2 % Eiropas ekonomikas, izraisīja smago problēmu saistībā ar eiro? Vai tā ir negatīvi ietekmējusi eiro kohēziju, un vai tā apdraud Eiropas Savienības vienotību?

Tāpēc ir skaidrs, ka tas ir smags pārbaudījums Eiropas valūtas stabilitātei un vēl lielākā mērā — Eiropas Savienības valstu vadītāju pūliņiem to aizsargāt. Lūkojoties pagātnē, mēs varam izvērtēt paveikto (pirms 30 gadiem es biju jauna Darba ministrijas darbiniece un šeit, Briselē, mācījos, ko nozīmē Eiropas vienotais tirgus). Mēs izveidojām Eiropas vienoto tirgu un ieviesām eiro. Manuprāt, neko citu kopīgu mēs neesam sasnieguši, un tieši tāpēc es atbalstu arī eiro skeptiķus.

Es ceru, ka rīt mēs apliecināsim to, ka mēs patiesi esam panākuši saskaņu un kaut ko kopīgu.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Visi tie, kuri uzstājās pirms manis, minēja risinājumu Grieķijas krīzei. Taču, J. M. Barroso kungs, šis jautājums nemaz nebija iekļauts augstākā līmeņa sanāksmes darba kārtībā. Vai jums nešķiet, ka tas ir pretrunīgi un ka tā ir liekulība, jo šis jautājums nav minēts oficiālajā darba kārtībā? Protams, Grieķija nav vienīgā valsts, kas laikā no 2008. līdz 2009. gadam bija grūtībās. Ungārija bija bankrota priekšā daļēji nopietnu valdības pieļauto kļūdu dēļ. Šajā gadījumā tika pieņemts SVF aizdevums, un šāds lēmums ļoti lielā mērā ietekmē iedzīvotājus. Mums ir jāmācās no kļūdām, kas izraisīja finanšu krīzi. Vai šī krīze mums parādīja, ka viss ir savstarpēji saistīts? Nē! Īsto mācību stundu izskaidroja ministru prezidents *George Papandreu*, norādot, ka pēdējos divdesmit gados ir kritis Berlīnes mūris, un neveiksmi ir cietusi arī birža Volstrītā. Jā, šī pasaules finanšu sistēma, kas ir atdalīta no ekonomikas, ir galvenais iemesls tam, kāpēc valstis ir nonākušas šādā situācijā.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, padomes priekšsēdētāja kungs! Jūs labāk nekā jebkurš cits zināt, cik ļoti manis pārstāvētā partija vēlējas palīdzēt Spānijas prezidentūrai gūt panākumus. Mēs vēlamies turpināt iesākto, taču tādā gadījumā ir jāveic daži uzlabojumi, un jums ir nekavējoties jāuzņemas Eiropas Savienības vadība.

Vadīt Eiropas Savienību nozīmē meklēt risinājumu Grieķijas problēmām. To sacīja visi, un es neatkārtosos. Vadīt Eiropas Savienību nozīmē pēc iespējas ātrāk apstiprināt Direktīvu par alternatīvu ieguldījumu fondu pārvaldniekiem, nevis to atlikt, kā to darīja Spānijas prezidentūra. Vadīt Eiropas Savienību nozīmē arī pēc iespējas drīzāk apstiprināt finanšu uzraudzības paketi, nevis par katru cenu aizstāvēt Padomes nolīgumu, kas ir daudz konservatīvāks par Komisijas priekšlikumu un vēl konservatīvāks par *Larosière* ziņojumu, kas ir tā pamatā.

Parlaments iesniegs Spānijas prezidentūrai uzraudzības nolīgumu, ko īsumā var raksturot šādi: lielāka kontrole un labāka Eiropa. Esmu pārliecināts, ka Spānijas valdība, kas vienmēr ir atbalstījusi šīs idejas, atbalstīs Parlamentu, nevis citas nostājas, kuru aizsākumi meklējami Lamanša otrā krastā.

Vadīt Eiropas Savienību nozīmē uzlabot budžeta disciplīnu, un uzlabot budžeta disciplīnu nozīmē rast jaunus risinājumus tam, kā stiprināt preventīvo aspektu. Spānijas ministru prezidents zina, ka tikko minēto četrpadsmit stabilitātes plānu izskatīšana bija tikai birokrātiska procedūra, jo nebija labāka varianta.

Preventīvajai daļai būtu jāņem vērā ekonomikas konkurētspēja — ja nebūs pārticības, nebūs iespējams līdzsvarot valdības kontus — un situācija ārvalstu kontos. Būtu arī jāievieš stingrākas sankcijas, lai šis nolīgums patiesi būtu saistošs.

Vadīt Eiropas Savienību nozīmē jaunu izpratni par vadīšanu, par kuru jūs nesen rakstījāt laikrakstā. Spānijas ministru prezidents stāstīja, ka viņš, spēkā esot Lisabonas līguma 121. un 136. pantam, uz kuriem atsaucās Spānijas prezidentūra, vēlējas lielāku pārvaldību.

Ko vēl tas nozīmē? Sakiet mums, ko tas nozīmē, un mēs jums palīdzēsim. Taču, lai mēs varētu jums palīdzēt, mums ir jāzina, ko jūs sagaidāt un ko jūs vēlaties, jo šajā Parlamentā nenoteiktas, bezsaturīgas un nekonkrētas idejas netiek ņemtas vērā.

SĒDI VADA: R. ANGELILLI

Priekšsēdētāja vietniece

Stephen Hughes (S&D). – Priekšsēdētājas kundze, mēs uzskatām, ka Padomes secinājumu projekts, kas nāca klajā šonedēļ, varētu nozīmēt reālas briesmas Eiropas Savienībai.

Secinājumos tiek runāts par ārkārtas atbalsta pasākumu savlaicīgu pārtraukšanu. Ko tas nozīmē praksē? Pagājušās nedēļas ECOFIN secinājumos ir norādīts, ka viņi vēlas, lai darba tirgus atbalsta pasākumi tiktu pārtraukti 2010. gada beigās. Decembrī Padome runāja par to, ka visām dalībvalstīm līdz 2013. gada beigām jāatgriežas pie Stabilitātes pakta kritērijiem.

Mēs uzskatām, ka šie termiņi ir bezcerīgi optimistiski. Ja sekosim šim norādījumam par stingri noteiktu atgriešanos pie Stabilitātes pakta kritērijiem līdz 2013. gada beigām, ievērojamās apmēros tiks samazināti dalībvalstu izdevumi un to sniegtais nodrošinājums, pieaugs bezdarbs, samazināsies nodokļu ieņēmumi, un mēs ieiesim gausas izaugsmes periodā, kas patiešām varētu samazināt Eiropas Savienības ekonomisko potenciālu uz daudziem gadiem. Tā būs katastrofa.

Tā vietā ir nepieciešams saprātīgs līdzsvars starp atbildīgu fiskālo politiku, no vienas puses, un nepārtrauktu atbalstu darba tirgum, no otras puses. Mums ir vajadzīga stabila sociālā un ilgtspējīga izejas stratēģija.

Dānijas Nodarbinātības institūts šodien darīja zināmus dažus skaitļus. Viņi apgalvo, ka, ja tiks īstenotas 20 dalībvalstu un Komisijas saskaņotās ārkārtas izejas stratēģijas, tad bezdarbnieku rindas līdz 2013. gada beigām nevajadzīgi papildinās vēl 4,5 miljoni Eiropas iedzīvotāju. No tā var izvairīties. Mums no tā ir jāizvairās. Tāpēc viens no mūsu aicinājumiem ir noteikt divu gadu moratoriju atbalsta pasākumu pārtraukšanai.

Starp citu, šonedēļ mēs ierosinām arī jaunu Eiropas finansiālās stabilitātes mehānismu. Es cerēju, ka priekšsēdētājs J. M. Barroso vēl būs šeit, jo gribēju pateikt, ka mums nekas nav pretī, ja viņš nozog mūsu idejas un rīt ar tām kā ar ieteikumu iepazīstina Padomi.

Lena Ek (ALDE). – Priekšsēdētāja kundze, Padome rīt tiksies, lai pārrunātu Eiropas nākotni, kas saskaras ar milzīgiem izaicinājumiem. Pašlaik mēs risinām jautājumu par finanšu krīzi, kas noved pie krīzes darba tirgū, kā arī par klimata krīzi.

Uz sociālās un vides politikas pamatiem balstītai ekonomikas izaugsmei ir ārkārtīgi liela nozīme Eiropas straujas attīstības veicināšanā, tomēr es baidos, ka Padomes un Komisijas priekšlikumi attiecībā uz pārvaldību — lai cik tie būtu apsveicami — būs pārāk nenoteikti un nepalīdzēs sasniegt izvirzītos mērķus. Ja stratēģija „Eiropa 2020” tiks īstenota tās pašreizējā formā, tā būs vēl viena Lisabonas stratēģija, proti, neveiksme.

Tā vietā Eiropai jāuzdrošinās stāties pretī šiem izaicinājumiem, ņemot vērā drosmīgus priekšlikumus attiecībā uz pārvaldību.

Pirmkārt, atklātā koordinācijas metode nedarbojas, un no tās ir jāatsakās. Tā vietā Komisijai jānosaka saistoši mērķi un jākontrolē to izpilde saskaņā ar Lisabonas līguma noteikumiem.

Otrkārt, ja finansējumam jābūt atkarīgam no tā, cik labi dalībvalsts izpilda savas stratēģijā „Eiropa 2020” noteiktās saistības, mēs nevaram turpināt tērēt nodokļu maksātāju naudu valdībām, kas melo un krāpjas ar statistikas datiem — „jā” solidaritātei, bet tikai pamatojoties uz pārredzamību.

Treškārt, Komisijai ar saviem gada pārskatiem un ieteikumiem politikas jomā pirms to apspriešanas Padomē ir jāiepazīstina Parlaments.

Atklāts process veicinās pārredzamību un pilsoņu līdzdalību. Mums kā Eiropas politiķiem vienmēr jācenšas pilsoņus izvirzīt savas politikas centrā. Tāpēc izpildīsim šo solījumu un Komisijas kaķēnu pārvērtīsim tīģerī — tīģerī ar zobiem.

Roberts Zīle (ECR). – (LV) Paldies, priekšsēdētāja kundze! Par solidaritāti mums jārunā ir ne tikai Grieķijas gadījumā, bet arī veidojot ilgtermiņa Eiropas Savienības politiku, un to es saku kontekstā ar paredzamo panākto politisko vienošanos Eiropadomē par 2020. g. stratēģijas mērķiem. Kas mani uztrauc Komisijas projektā — ka blakus sociālajam kohēzijas akcentam nav ekonomiskās kohēzijas akcentu šajā stratēģijā. Un, ja tas ir skatāms kontekstā ar finanšu perspektīvas akcentiem un no 2014. līdz 2020. gadam, tad īstenībā šie ekonomiskās kohēzijas komponenti kļūst „naudiski” krietni vājāki. Citiem vārdiem, tas nozīmē, ka līdz 2020. gadam ekonomiskās atšķirības izlīdzināšana būs mazāk dinamiska un pat pretēji — var gadīties, ka 2020. gadā ekonomiskās atšķirības Eiropas Savienībā būs lielākas nekā 2010. gadā. Un vai tas ir tas, ko mēs vēlamies, un vai tā ir īsta solidāra izpratne par stratēģiju Eiropas Savienības ietvaros? Es aicinātu Padomi būt ļoti nopietniem, panākot šo politisko vienošanos, un tomēr akcentēt arī ekonomiskās kohēzijas mērķus. Paldies!

Takis Hatzigeorgiou (GUE/NGL). – (EL) Priekšsēdētāja kundze, es domāju, ka esam jau pietiekami risinājuši Grieķijas jautājumu. Es gribētu pieskarties jautājumam, kas attiecas arī uz citām valstīm. Schulz kungs teica, ka procentu likmes Eiropā pašlaik ir 2–3 %. Es gribētu jums pastāstīt, ka pašreizējā procentu likme Kiprā ir 6 %. Atrodoties virs šā līmeņa, bankas ir nospiestas uz ceļiem, un nekas to nespēj mainīt. Mēs uzskatām, ka Padomei turpmāk jāstrādā arī šajā virzienā, lai arī citas valstis neieklātu tādā pašā ķēzā kā Grieķija.

Man ir divi priekšlikumi.

Lai bankas sāktu darboties, mēs tām devām miljardus. Vai nebūtu labāk, ja valsts šo naudu piešķirtu kā procentu likmi hipotekārajam kredītam par pirmo mājokli, ņemot vērā to, ka patērētāji devās uz banku, lai veiktu iemaksu?

Otrs priekšlikums ir šāds: vai mēs nevarētu apsvērt nodokļa uzlikšanu lieliem pārrobežu darījumiem starp valstīm?

Man ir vēl kas sakāms par minūti ilgajām runām, priekšsēdētājas kundze. Atvainojiet, bet es gribu teikt, ka minūte nav pietiekami ilgs laiks viedokļa paušanai. Galu galā ir pazemojoši ķerties pie suakļiem.

Priekšsēdētāja. – Es saprotu, ka vienā minūtē nevar pateikt daudz, tomēr tagad es uz minūti došu vārdu *Borghezio* kungam.

Mario Borghesio (EFD). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Mums visiem ir skaidrs, ka eiro zonas vadīšana ar katru dienu kļūst aizvien grūtāks uzdevums.

Valsts bankrota risks nav novērsts, bet par spīti valstu vadītāju un finanšu ministru iknedēļas sanāksmēm un samitiem skaidrs risinājums vēl nav atrasts. Es ceru, ka tā mums nebūs neiespējamā misija. Dalībvalsts izglābšana var nepārdzīvot iespējamo apelāciju Vācijas Konstitucionālajā tiesā. Tie visi ir jautājumi, kas mums jāpatur prātā un kas, manuprāt, šajās debatēs nav izskanējuši.

Tomēr es gribētu izmantot šo iespēju, lai pieminētu to, ka Eiropas Savienībai, veicot savus finanšu pasākumus, pārliecinošs un praktisks uzsvars jāliek uz novārtā pamestā mazo un vidējo uzņēmumu nozares efektīvu atveseļošanu.

Kāda daļa no milzīgajām summām, kas piešķirtas bankām, patiešām nonāk mazo uzņēmumu sektorā, piemēram, manā valstī Itālijā? Cik daudz no struktūrfondiem? Saskaņā ar MVU pārstāvošo organizāciju sniegto informāciju dažos reģionos MVU nozarē tiek izmantoti tikai 1–2 %. Tās ir reālas problēmas, kas skar reālo ekonomiku un kas Eiropai jārisina ļoti nopietni un steidzami.

Werner Langen (PPE). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, vispirms es gribētu uzslavēt Grieķiju. Grieķijas krīzi var atrisināt tikai ar stingrām reformām Grieķijā. Tas ir pareizais ceļš. Viss pārējais, kas šeit tika ierosināts, ir pretrunā Eiropas līgumiem, un es ceru, ka gan Komisijas priekšsēdētājs, gan arī Parlaments ievēros līgumus un neiesniegs priekšlikumus, kas būs pretrunā tiem.

Schulz kungam es teikšu, lūk, ko: skaļi vārdi neaizstāj zināšanas. Grieķija grūtībās nonāca ne jau spekulantu dēļ. Tie bija iekšējie noteikumi — tas, ka dalībvalstis nebija gatavas izpildīt Stabilitātes un izaugsmes pakta noteiktās prasības. Vainīgā nebija vis Grieķija, bet gan Vācija un Francija, kas 2003. un 2004. gadā visām pārējām dalībvalstīm rādīja sliktu piemēru. Nekas cits.

Tas nav pārmetums Grieķijai, bet, ja mēs nemainīsim noteikumus un ja dalībvalstis nebūs gatavas ievērot pašas savus noteikumus, tad eiro zonai būs problēmas. Tagad tiek apgalvots, ka vainīgi ir spekulanti. Mazāk nekā trešo daļu Grieķijas valsts parāda garantē kredīsaistību nepildīšanas mijmaiņas darījumi (CDS). Mazāk nekā viena tūkstošā daļa no pasaules CDS atvasinātajiem finanšu instrumentiem attiecas uz Grieķiju. Tā ir tikai atruna.

Kamēr vien nespēsim izpildīt un ievērot noteikumus — un šeit vainīgi ir finanšu ministri —, mēs atkal un atkal nonāksim grūtībās. Tā ir atbilde, nevis pārmetums kādam konkrētam valdības vadītājam, kurš ievēro Eiropas līgumus un tās konstitūciju.

(Aplausi)

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Ir pilnīgi skaidrs — un, *Langen* kungs, tas jau tika norādīts —, ka Grieķijai pašai jāizpilda savi mājasdarbi. Tomēr, pēc manām domām, pavisam skaidri tika norādīts arī tas, ka ir nepieciešama solidaritāte. Solidaritāte, kas palīdz Grieķijai izpildīt savus uzdevumus. Lai kādi arī būtu procenti, spekulācija nevar būt atbildīga par krīzi Grieķijā, tomēr tā ir vainojama pie milzīgās parādu nastas, kas tagad jāuzņemas Grieķijai un kas ir lielāka, nekā būtu vajadzīgs. Tas ir pats galvenais.

Un, *Langen* kungs, *Financial Times* — laikraksts, kas politiskā ziņā jums ir tuvāks nekā man, — to ir pateicis pavisam skaidri: tāda ir atšķirība starp kancleru *Kohl* un kancleri *Merkel*. Kanclers *Kohl* būtu teicis: „Atrisināsim šo problēmu kopā ar Grieķiju!” Kanclere *Merkel* ir izvairīga un teic „Un ko saka Līgums? Ko saka Tiesa un Vācijas konstitūcija?” Tāda ir atšķirība — vai nu jūs politiski atbalstāt Eiropas integrāciju, vai arī vienmēr

raugāties tikai uz savām mājām, vai jums ir ārlietu ministrs, kurš saka: „Mēs vēl nedomājam likt naudu galdā.” Neviens nav lūdzis likt naudu galdā.

Ja vienmēr izvēlēsimies tikai populisma ceļu un nedomāsim par Eiropas kopīgo nākotni, tad nonāksim pie šādas kakofonijas. Vai arī, kā teikts citā, jums tuvākā laikrakstā „*Frankfurter Allgemeine Zeitung*”: ik dienu jauns priekšlikums. Tas attiecas ne tikai uz Vāciju, bet arī uz visu Eiropas Savienību. Līdz šim dotā atbilde vai tās trūkums nav pieņemams. Mums jāizmanto „pātagas un burkāna” metode. Grieķijā ir nepieciešami pasākumi — par to nav nekādu šaubu —, un tie būs stingri, ļoti stingri. Tomēr mums vajadzīga arī sadarbība Eiropas līmenī, īpaši tādēļ, lai nepieļautu šādu problēmu rašanos. Tas būs iespējams tikai tādā gadījumā — vai nu Eiropas Valūtas fonda ietvaros, kā ierosināja *Schäuble* kungs, vai izmantojot citus līdzekļus —, ja tiks nodrošināta arī Eiropas solidaritāte. Tāpēc es ceru, ka šajā augstākā līmeņa sanāksmē parādīsies Eiropas solidaritāte, lai mēs varētu veidot labāku nākotni.

Fiona Hall (ALDE). – Priekšsēdētājas kundze, šā pavasara augstākā līmeņa sanāksmē ir paredzēts runāt par enerģētiku.

Ja Kopenhāgenas konference būtu noslēgusies ar globāla mēroga vienošanos, mēs jau apspriestu tehniskus jautājumus saistībā ar pāreju uz emisiju samazinājumu par 30 %, un mums joprojām tas ir jādara.

Pirmkārt, tāpēc, ka mērķis, par ko vienojās 2007. gada pavasara augstākā līmeņa sanāksmē, pašreizējos ekonomiskajos apstākļos nozīmē daudz lielāku samazinājumu nekā 20 %. Vēl tikai pagājušonedēļ ārkārtīgi piesardzīgās Starptautiskās Enerģētikas aģentūras (IEA) izpilddirektors *Nobuo Tanaka* EP deputātiem stāstīja, ka IEA 2009. gada izdevumā *World Energy Outlook* ir prognozēts ES emisiju samazinājums par 23 % un ka 30 % būtu labs mērķis.

Otrkārt, ja mēs nopietni vēlamies līdz 2050. gadam sasniegt līdz pat 95 % mērķi, tad ceļvedis paredz vismaz 30 % samazinājumu līdz 2020. gadam.

Un, visbeidzot, bet ne mazsvarīgāk, tikai ES pārveidošana ilgtspējīgā ekonomikā, kas rada nelielu daudzumu oglekli saturošu emisiju un taupīgi izmanto resursus, ļaus atveseļot Eiropas ekonomiku un radīt jaunas darba vietas.

Stratēģijas „Eiropa 2020” centrā ir videi nekaitīgas darba vietas. Tāpēc Padomei jāatbalsta komisāre *C. Hedegaard* un jāatzīst, ka pašreizējie apstākļi ir piemēroti, lai pārietu uz 30 % mērķi, un Padomei jāatzīst, ka lētākais un vieglākais ceļš, kā panākt turpmāku samazinājumu, ir energoefektivitātes nodrošināšana un, konkrētāk, saistošs energoefektivitātes mērķis.

Šajā 2010. gada pavasara augstākā līmeņa sanāksmē ES līderiem jārunā tikpat skaidri kā 2007. gada pavasarī.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Tā vietā, lai apspriestu stratēģijas „Eiropa 2020” īstenošanu, es ierosinu koncentrēties uz jomām, kuras mēs patiešām varam ietekmēt. Mēs noteikti spējam pasargāt kopējo tirgu no protekcionisma. Mēs noteikti spējam atvieglot Eiropas tiesību aktu piemērošanu uzņēmējiem, lai nemazinātos Eiropas ekonomikas konkurētspēja. Protams, labāka likumdošana ir šā Parlamenta īpašs pienākums.

Dalībvalstis īsteno reformas, ja tiks pakļautas pasaules ekonomikas spiedienam. Tāpēc ir tik svarīgi dot dalībvalstīm maksimālu brīvību nodokļu sistēmu, sociālo sistēmu un ekonomisko tiesību konkurētspējas jomā. Veicot harmonizācijas pasākumus šajās jomās, mēs tikai saglabājam Eiropas sociālā modeļa trūkumus. Pareizā reakcija uz krīzi ir brīvība, nevis viena otrai sekojošas stratēģijas.

Corien Wortmann-Kool (PPE). – (NL) Priekšsēdētājas kundze, nekāds risinājums Grieķijas krīzei vēl nav atrasts, bet patiesībā patlaban tā nav problēma, jo pat Grieķijas premjerministrs šeit Parlamentā teica, ka valsts pati vēlas nokārtot šo jautājumu. Patiešām, saskaņā ar Stabilitātes un izaugsmes pakta pamatnoteikumiem tā ir pareizā procedūra, un arī tā izpaužas solidaritāte.

Tomēr mums ir kāda problēma. Eiro vērtība krītas, bet to var attiecināt galvenokārt uz publiskajām debatēm starp galvaspilsētām, kas rada iespaidu, ka mēs nespējam atrast risinājumu. Mums tam ir jāpievieno punkts, un, cerams, rīt mēs to izdarīsim. Manuprāt, šajā steidzamajā gadījumā mums ir nepieciešams ārkārtas pasākums, kas jāveic, sadarbojoties Eiropas Komisijai, dalībvalstīm un Starptautiskajam Valūtas fondam (SVF). Aizdevumi jāpiešķir tikai ārkārtas gadījumos.

Priekšsēdētājas kundze, es ceru, ka rīt mēs runāsim ne tikai par šo krīzi. Es ceru, ka mēs meklēsim arī vidēja un ilgtermiņa risinājumus. Mums jāpastiprina Stabilitātes un izaugsmes pakta preventīvais spēks. Turklāt, kā teica arī citi, jaunā stratēģija „Eiropa 2020” būs veiksmīga tikai tādā gadījumā, ja mēs patiešām panāksim

stabilu Eiropas ekonomikas pārvaldību. Tas nenozīmē tikai to, ka dalībvalstis piedalīsies šajā augstākā līmeņa sanāksmē, bet arī to, ka Eiropas Komisija izmantos visas pilnvaras, kas tai piešķirtas saskaņā ar Lisabonas līgumu, visas pilnvaras reāli rīkoties un likt darboties. Galu galā, kā teica arī *Ek* kundze, ar atklātām diskusijām mēs nekur tālu netiksim.

Es ļoti ceru, ka par šo ārkārtas pasākumu mēs spēsim vienoties līdz rītdienas augstākā līmeņa sanāksmes sākumam, lai varētu koncentrēties uz to, kā Nīderlandi izvest no krīzes, īstenojot stabilu 2020. gada stratēģiju, un arī to, kā rast risinājumu attiecībā uz turpmāko ceļu pēc Kopenhāgenas.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Priekšsēdētājas kundze, ņemot vērā amatpersonu jaunākos paziņojumus un publikācijas presē, šķiet, ka iespējamākais Grieķijas ekonomikas „glābšanas” scenārijs ir pasākumi, ko Eiropas Savienības dalībvalstis veic kopā ar Starptautisko Valūtas fondu. Liekas, ka to cenšas panākt arī *Merkel* kundze.

Es gribētu teikt, ka šis ir pats sliktākais, pats antisociālākais scenārijs gan Grieķijai, gan arī eiro zonai. Eiropas Savienībai tas nozīmē to, ka ikviena šāda iespēja pārkāpj Kopienas tiesiskumu — un es teikšu, ka arī tiem, kas to aizstāv, ņemot vērā to, ka nevienā līgumā, nevienā juridiskā tekstā nav paredzēta Starptautiskā Valūtas fonda vai citas starptautiskas organizācijas iejaukšanās šajos procesos. Tajā pašā laikā tas rada politisku un juridisku precedentu, nosakot vēl stingrākas Stabilitātes pakta prasības, un Amerikas Savienotās Valstis eiro zonā tiek ielaistas pa sētas durvīm.

Attiecībā uz Grieķiju ikviena šāda izvēle nopietni pastiprinātu pret darba ņēmējiem vērstos, antisociālos pasākumus, ko veic valdība, pasākumus, kurus jūs saucat par drosmīgiem un kas ir padziļinājuši nabadzību, palielinājuši bezdarbu, likuši zaudēt jebkādas izredzes uz izaugsmi un jebkādas cerības uz Grieķijas izklūšanu no krīzes.

Tāda ir perspektīva, kas sagaida citas valstis, kuras šāda spiediena ietekmē varētu veikt šādus pasākumus.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Priekšsēdētājas kundze, *López Garrido* kungs, komisāra kungs! Vai tas ir normāli, ka jautājuma atrisināšanai par eiro zonas valstu solidaritāti ar Grieķiju ir vajadzīgas divas Eiropadomes?

Es dzirdēju, kā *Langen* kungs interpretēja Līgumu. Jā, ir Līgums, tā burts un gars. Turklāt, paraugoties uz 143. un 122. pantu, kļūst skaidrs, ka neviens no Līguma izstrādātājiem neņēma vērā to, ka pēc pārejas uz eiro mēs varētu saskarties ar tādu problēmu, ar kādu saskaramies šodien. Tāpēc mums jābūt radošiem, tāpēc mums jāizrāda solidaritāte. Ideja par to, ka Grieķijai jāvērsas Starptautiskajā Valūtas fondā, mums, kas cenšamies būt atbildīgi un konsekventi Eiropas iedzīvotāji starptautiskā arēnā, šķiet pilnīgi neloģiska.

Ir viena lieta, kas mums jāizdara, un mums jācer, ka to izdarīs Eiropadome, proti, jāpauž solidaritāti Grieķijai un jāuzņemas atbildība par ekonomiskās pārvaldības jautājumu. Šis jautājums tagad ir darba kārtībā, tas ir nopietns, tas ir atvērts. Mums tas ir jārisina mierīgi, mums jāmazina spiediens, un mēs nedrīkstam sākt ar pieņēmumu, ka mums principā ir jāpastiprina tāds līdz šim neefektīvs instruments kā Stabilitātes un izaugsmes pakts, jo tas ir drīzāk represīvs nekā sadarbību veicinošs.

Mums jātiecas izpildīt mērķus attiecībā uz valsts deficītu un parādu, bet mums ir vajadzīgi arī sadarbības un labas pievienotās vērtības nosacījumi starp eiro zonas dalībvalstīm. Tas ir izaicinājums Eiropadomei, un es ceru, ka tā stāsies tam pretī atbildīgi.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Priekšsēdētājas kundze, Eiropadomes sanāksmē tiks definēta Savienības jaunā ekonomiskā stratēģija, un tās priekšvakarā mums jāizdara secinājumi, ņemot vērā Lisabonas stratēģijas izgāšanos, un, strādājot kopā, objektīvi jāparaugās uz visām dalībvalstīm. Lai mēs būtu konkurētspējīgi pasaules tirgū, mums jābūt novatoriskiem, bet, ja lielākā daļa mūsu budžeta līdzekļu tiks atvēlēta tikai un vienīgi šim mērķim, tad tiks faktiski diskriminētas daudzas valstis Centrāleiropā un Austrumeiropā, tajā skaitā Polija.

Cilvēki cer, ka, pateicoties ES fondiem — kā tas jau iepriekš notika Spānijā, Portugālē un citās Eiropas Savienības valstīs —, attīstīsies gaisa, autoceļu un dzelzceļu transporta infrastruktūra, kā arī internets. Kā īpaša prioritāte jānosaka palīdzības sniegšana Eiropas Savienības austrumu robežas reģioniem, piemēram, reģionam ap Ļublinu Polijā, kam 2020. gada stratēģijā jāparedz īpaša budžeta pozīcija.

Eiropadomes sanāksme nedrīkst nākt klajā ar paziņojumu, ka Savienības nabadzīgie reģioni finansēs idejas, kas maksimālu labumu nesīs tikai vecajām dalībvalstīm.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Priekšsēdētājas kundze, stratēģija „Eiropa 2020”, kas tiks apspriesta augstākā līmeņa sanāksmē un kas seko Lisabonas stratēģijai, pierāda to, ka PASOK valdības veicinātie, pret vienkāršajiem iedzīvotājiem vērstie piespiedu pasākumi mūsu valstī ar visu kapitāla politisko spēku un vienā virzienā domājošo Eiropas partiju principiālu atbalstu attiecas ne tikai uz Grieķiju.

Par tiem jau iepriekš ir izlēmusi politiskā elite un Eiropas Savienības dalībvalstu valdības. Tie ir paredzēti kapitāla vispārējā stratēģiskajā plānā un vienādā mērā tiek atbalstīti visā Eiropas Savienībā, pastiprinot ideoloģisko terorismu un maldinot darbaļaudis un vienkāršos iedzīvotājus. Buržuāzisko valdību pārstāvju, vienā virzienā domājošo Eiropas politisko spēku meli un demagoģiskie apgalvojumi par to, ka Eiropas Savienība un EMS pasargās no krīzes, pasakas par 480 miljonus lielo Eiropas tirgu, plašo Eiropas saimi, Kopienas solidaritāti un citas šāda veida ideālistiskas runas ir izgāzušās. Eiropas Savienība ir imperiālistiska, transnacionāla savienība starp kapitālu un monopoliem, kas, izmantojot vienotu stratēģiju, uzbrūk cilvēkiem un krusto šķēpus par daļu laupījuma.

Ekonomiskās un politiskās problēmas Grieķijā un citās Eiropas Savienības dalībvalstīs tiks atrisinātas darbaļaužu un vienkāršo iedzīvotāju cīņās, tautu cīņās un solidaritātes ceļā. Ir acīmredzams, ka tas, kas notiek Grieķijā, ir tieši saistīts ar sīvo konkurenci starp imperiālistiskajām valstīm un starp Eiropas Savienību, ASV, Ķīnu un citām jaunattīstības valstīm.

Tāpēc, stājoties pretī kapitāla stratēģijai, strādnieku šķirai un vienkāršajiem iedzīvotājiem ir jāizvērs pašiem sava stratēģiskā cīņa, lai sagrautu šo, pret vienkāršajiem iedzīvotājiem vērsto politiku, lai nodrošinātu strādnieku šķiras un vienkāršo iedzīvotāju šodienas vajadzības.

Gunnar Hökmark (PPE). – Priekšsēdētājas kundze, divas lietas. Pirmā attiecas uz valsts finansēm, un otrā — uz konkurētspēju.

Pagājušajā gadā šajā laikā mēs Parlamentā runājām par to, kā stāties pretī krīzei. Bija tādi, kas teica: „Pārvarēsim krīzi, tērējot vairāk un pieļaujot lielākus deficītus,” un tādi, kas teica: „Tagad mums ir jākontrolē valsts izdevumi, lai nodrošinātu stabilitāti nākotnē.”

Tagad mēs redzam rezultātus. Dažas dalībvalstis izvēlējās tērēt un pieļaut lielākus deficītus, un mēs visi redzam, kādas ir sekas: ir palielinājies valsts parāds, un pieaugušas valsts parāda apkalpošanas izmaksas ar paaugstinātām procentu likmēm. Tāda ir realitāte — daudzās dalībvalstīs tiek samazināti izdevumi labklājībai un investīcijās.

Es domāju, ka mums no tā ir jāmacās. Mums jāievēro noteikumi, kas mums jau ir, un mums jāpilnveido un jāuzlabo Stabilitātes un izaugsmes pakts, lai nākotnē ar to spētu labāk stāties pretī krīzei.

Bet šobrīd mēs runājam par to pašu, jo daži te saka, ka mums jāatliek izejas stratēģiju piemērošana un valsts deficīta samazināšana. Tas nav pareizi, jo tādā gadījumā mēs mazināsim savu spēju atveseļoties un paaugstināsim procentu likmes dalībvalstīs.

Otra lieta: konkurētspēja iet roku rokā ar mūsu spēju nodrošināt stabilas valsts finanses un veikt reālas izmaiņas, par kurām esam runājuši gadu desmitiem ilgi. Šis jautājums šonedēļ jāatrisina valdību vadītājiem.

Udo Bullmann (S&D). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, Hökmark kungs! Man šķiet, ka pēdējo gadu laikā mēs sēdējām dažādos parlamentos, jo tas parlaments, kurā atrados es, atšķiras no jūsējā! Es atrados tādā parlamentā, kur daži teica, ka mums ciešāk jāraugās uz to, kas notiek kredītvērtējuma aģentūrās, riska ieguldījumu fondos un privātā kapitāla sabiedrībās. Mums tas viss ir jāregulē, mums jāpārbauda finanšu tirgus galvenie dalībnieki un svarīgākie produkti, lai pārliecinātos, ka mums nedraud fiasko starptautiskā mērogā. Es arī dzirdēju, ka citi teica: „Rokas nost!” — tirgus pats noregulēsies, mums tas viss nav vajadzīgs. Vai arī, kā teica McCreivy kungs, — kad iejaucas politika, rezultāts vienmēr ir sliktāks. Šos rezultātus mēs jau redzējam.

Fiasko starptautiskā mērogā ir cēlonis Eiropas Savienības dalībvalstu pārmērīgajām parādsaistībām. Tomēr mēs nevaram šodien šeit nostāties un teikt, ka nebija pareizi savu izaugsmes politiku vērst uz nodarbinātību un saimniecisko darbību. Tas nav apspriežams, tāpat kā apspriežams nav tas, ko teica *Langen* kungs, ka kancelere *A. Merkel* ir sapratusi Eiropas līgumu. Nebūt ne, viņa to nepavisam nav sapratusi. Vēl jaunāk — viņa droši vien spēj Eiropas līgumu un tajā izvirzītos mērķus, kas jāsasniedz Eiropai, pakļaut savām bailēm zaudēt svarīgās reģionālās vēlēšanās Ziemeļreīnā–Vestfālēnē.

Tās nav vadības prasmes, kas mums ir vajadzīgas Eiropas Savienībā. Mēs teicām Komisijai, ka stratēģijā „Eiropa 2020” ir pārāk daudz ūdens. Tai nav nekāda satura. Lūdzu, pierādiet, ka spējat iegūt jaunus līdzekļus. Lūdzu, cīnieties par finanšu darījumu nodokli. Lūdzu, cīnieties par saimnieciskās darbības paplašināšanu un

lielākām izredzēm uz izaugsmi Eiropas Savienībā, lai dotu iespēju maziem un vidējiem uzņēmumiem un darba ņēmējiem. Tomēr šodien mēs gandrīz jūtam jums līdzīgu par to, ka jums jāglābj Eiropas Savienība ar tādām valdībām, kādas mums ir šobrīd, piemēram, ar tādu, ko pārstāv kanclere *Merkel*. Esiet stipri un veidojiet Eiropas instrumentus! Tas ir mūsu galvenais vēstījums šai augstākā līmeņa sanāksmei, jo tikai tādā gadījumā cilvēki varēs cerēt, ka mēs sniegsim pareizās atbildes.

Manfred Weber (PPE). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! *Schulz* kungs teica, ka Grieķija ir izdarījusi savu darbu un tagad ir Eiropas kārta. Es gribētu zināt, vai Eiropai patiešām vēl tagad ir jāpateicas eiro zonas dalībvalstīm tikai par to, ka tās ir ievērojušas noteikumus, proti, spējušas atgriezties pie 3 % kritērija. Tāpat es gribētu zināt, ar ko šis gadījums atšķiras no tā, kas notika pagājušajā gadā, kad Īrija nonāca tādā pašā situācijā un veica stingrus taupības pasākumus. Nevienš toreiz nenāca klajā ar ideju iesaistīt Eiropas Valūtas fondu.

Verhofstadt kungs teica, ka šeit uzdarbojas spekulanti. Protams, pašlaik šajā ziņā pastāv zināms spiediens, bet fakts ir tāds, ka, pateicoties dalībai eiro zonā, Grieķija ir baudījusi ļoti lielas procentu likmju priekšrocības. Mūsu kolēģi Itālijā šīs priekšrocības, ko ieguva, iestājoties eiro zonā, izmantoja konsolidācijai. Grieķija tās izšķieda. Tāpēc mēs patiešām varam teikt, ka labs eiropietis šodien nav tas, kurš liek galdā savu naudu; labs eiropietis ir tas, kurš faktiski izpilda noteikumus, kurus visi ir parakstījuši un pieņēmuši, lai Eiropas Savienībā tie tiešām tiktu ievēroti.

Otrkārt, es gribētu paust atbalstu Komisijai, jo iesniegtie priekšlikumi attiecībā uz nākotni ilgtermiņā iezīmē pareizo ceļu. Mēs esam vienojušies par 3 %, tāpēc mums ir vajadzīga spēcīga Komisija, kas nākotnē kontrolēs un arī nodrošinās šā 3 % kritērija izpildi. Mēs jau esam pieredzējuši to, ka dalībvalstis eiro zonā nespēj cita citu kontrolēt un patstāvīgi ievērot šo 3 % robežu. Tāpēc es esmu par spēcīgu Komisiju, kas nākotnē spēs parūpēties par kritēriju izpildi.

Un pēdējais. Mums ir jārunā pozitīvi par eiro. Mums nav valūtas, bet gan ekonomikas krīze. Euro ir liels ieguvums ikvienam cilvēkam. Ja mūsu līderi Eiropas Savienībā vairs tā neteiks, ja tas vairs netiks pieminēts Padomē, tad cilvēki to nezinās. Tāpēc es esmu par šo nozīmīgo, spēcīgo valūtu.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Grieķijas krīze ir patlaban aktuāla problēma, savukārt izaugsmes krīze un vides krīze ir ilgtermiņa problēmas, un tās abas ir dinamiski jārīisinā, pamatojoties uz Eiropadomes pieņemtajiem lēmumiem.

Stratēģijā „Eiropa 2020” ir pareizi norādīts, ka izaugsmei jābūt gudrai, ilgtspējīgai un integrējošai. Tomēr, paraugoties uz Padomes secinājumiem, es redzu, ka tie koncentrējas uz daudz šaurāku jomu, reducējoties uz klasisko izaugsmes stratēģiju — stratēģiju, kas cieta neveiksmi un ar kuru mēs nekur tālu netikām. Izaugsme nevar būt gudra, ja tā nav ilgtspējīga, un tā nav arī gudra, ja nav integrējoša. Tāpēc es gribētu lūgt Padomi un Padomes prezidentūru nodrošināt to, lai šī triāde, šie trīs pilāri tiktu saglabāti. Tas ir jaunais rīcības plāns, kas tagad patiešām būtu jāīsteno.

Esmu gandarīts, ka izaugsmei, kas taupa resursus un enerģiju, ir jākļūst par Eiropas Savienības flagmani. Protams, mēs par to esam runājuši jau ilgi. Tas palīdzēs mums ietaupīt, mazināt atkarību un atrisināt virkni problēmu.

Es ceru, ka Komisija 2010. gadā mums nodrošinās ceļvedi, jo tas ir pašas ES un arī dalībvalstu kopīgs uzdevums, un tāpēc daudzas jomas balstās uz ļoti nestabiliem pamatiem un ir ļoti neskaidras. Galvenais ir kā saistošu noteikt mērķi ietaupīt enerģiju par 20 %. Šim energoefektivitātes mērķim jākļūst juridiski saistošam, lai visi zinātu, uz kuriem viss virzās, un nozarē varētu veikt attiecīgās investīcijas.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Ja man sev būtu jāuzdod jautājums, kas bieži izskanējis daudzos Itālijas bāros, es jautātu, kam kalpo Eiropa, un mana atbilde nāktu no visas sirds.

Kam kalpo Eiropa, ja ne tam, lai palīdzētu Grieķijai pašreizējā situācijā? Es nedomāju, ka šī ideja ir neprātīga, jo tā ir mūsu būtība, mūsu politiskā projekta jēga, jo šis projekts ietver solidaritāti. Tomēr tajā pašā laikā mani pārsteidz tas, ka tie, kuri apgalvo, ka vēlas cīnīties pret finanšu spekulācijām, tās grib aizstāt ar politiskām spekulācijām.

Patiešām, kā viņi domā vest šo cīņu pret kancleri *Merkel*? Citiem vārdiem, kā viņi var domāt, ka, cenšoties izrādīt solidaritāti ar Grieķiju, mērķis ir uzbrukt kādai citai dalībvalstij, jo tas mums vienkārši atgādina par to, ka solidaritātes politikai jāiet roku rokā ar atbildības politiku? Par to mēs bieži vien sev esam vienbalsīgi atgādinājuši, jo zinām, ka ar solidaritāti un atbildību mēs panāksim to, ka Eiropas politisko projektu varēs izmantot ikviens.

Mums jābūt pārliecinātiem, ka tas, kas mūs vieno, ir spēcīgāks par to, kas mūs šķir, un, ņemot to vērā, mums jālūdz Komisijai, sākot no rītdienas, izvirzīt augstus mērķus un pieprasīt nepieciešamo stingrību no dalībvalstīm, lai pārliecinātos, ka tās spēj nodrošināt solidaritāti, izmantojot projektu, kas perspektīvā piešķirs reālu formu mūsu Eiropas projektam.

Sergio Gaetano Cofferati (S&D). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Ir skaidrs, ka Grieķijas krīze ir nopietnākā problēma, ar ko pašlaik saskaras Eiropa, un tās cēlonis, bez šaubām, ir stingrības trūkums valsts izdevumu pārvaldībā.

Tomēr Eiropas iestāžu kavēšanās veikt pasākumus, lai atrisinātu šīs dalībvalsts grūtības, nav saprotama un pieņemama. Turklāt šī kavēšanās jau ir izraisījusi negatīvas sekas. Patiešām, tā ir atvērusi durvis spekulantiem, tā ir sējusi šaubas Eiropas Savienībā par dažu valstu nodomiem attiecībā uz Eiropas nākotni (es negribētu, lai mēs aizmirstu, ka pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā šī ir pirmā lielā problēma, ar ko mums jātiek galā), tā ir uzsvērusi grūtības, kādās nonākusi Grieķijas valdība, kurai bija jāīsteno nepopulāri pasākumi — ne jau kaut kādi ikdienišķi vai mazsvarīgi lēmumi —, kuri skāra miljoniem cilvēku, un valdība to darīja, nebūdami pārliecināti, vai palīdzība tiks sniegta.

Turklāt tā ir nepārprotami iedragājusi tādu pamatvērtību kā solidaritāte, kas ir Eiropas Savienības kopīgās idejas stūrakmens un saistošais spēks. Tāpēc mūsu intervencei jābūt bez jebkādam spekulācijām. Es gribētu atgādināt *Mauro* kungam, ka Vācija neapšaubāmi ir viena no valstīm, kas guvusi lielāko labumu no eiro ieviešanas un tā ietekmes uz procentu likmēm.

Lai palīdzētu Grieķijai, mums jārikojas ātri. Eiropai tas jādara Eiropas interesēs.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Eiropas Savienības Padome ar lielu atzinību vērtēja Komisijas paziņojumu „Eiropa 2020”.

Protams, šis dokuments ir absolūti nepieciešams, un tieši tāpēc mums rūpīgi jāpārbauda tā saturs. Es domāju, ka finansiālā ziņā tas nav konsekvents.

Padomes pienākums ir lūgt Komisiju noskaidrot jautājumu par budžeta līdzekļiem un to sadalījumu galvenajās budžeta pozīcijās.

Manuprāt, pirms nav reformēta kopējā lauksaimniecības politika un kohēzijas politika, budžetu nevar izstrādāt.

Pilnībā ir aizmirsta viena no galvenajām jomām, kas veicina ES attīstību un stabilitāti, proti, transporta un enerģētikas infrastruktūra.

Transporta un enerģētikas infrastruktūras attīstība Eiropas Savienībā, kā arī tās saskaņošana ar infrastruktūru kaimiņvalstīs var būt efektīvs dzinējspēks, kas veicina ilgtspējīgu izaugsmi un nodrošina stabilas darba vietas. Tas var arī sniegt Eiropas Savienībai tik ļoti meklēto drošību gan enerģētikas, gan arī transporta nozarē.

Tāpēc es aicinu Padomi lūgt Komisiju Eiropas iedzīvotāju interesēs šīs būtiskās jomas ietvert stratēģijā „Eiropa 2020”.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Priekšsēdētājas kundze, Eiropadomes augstākā līmeņa sanāksme 11. februārī, kurā vajadzēja paust atbalstu Grieķijai, lai nomierinātu tirgu, būtībā tika atcelta Eiropas Savienībā valdošo nesaskaņu un nenoteiktības dēļ.

Eiropadome, kas darbu sāks rīt, nevar atļauties greznību saglabāt pašreizējo nenoteiktības un nesaskaņu gaisotni. Ikviens tagad atzīst, ka Grieķijas valdība ir pieņēmusi ļoti stingrus pasākumus, no kuriem vairums jau tiek veikti uz Grieķijas iedzīvotāju rēķina un ar viņu upuriem. Tomēr tajā pašā laikā tā turpina aizņemties ar ārkārtīgi augstiem procentiem — pēdējais šāds gadījums bija 5. martā —, jo tirgū uzdarbojas spekulanti, kas iedzīvojas bagātībā, palaujoties uz iespēju, ka valsts varētu bankrotēt, un galu galā radot tādas apstākļus un priekšnosacījumus, lai tas tā arī notiktu.

Šodien mēs debatējam par Grieķiju; rīt tā droši vien būs kāda cita dalībvalsts. Vai Eiropadome šo situāciju izbeigs, radot Eiropā efektīvu preventīvo mehānismu, kas pasargās valstu tautsaimniecības un eiro zonas stabilitāti?

Eiropas Komisijas priekšsēdētājs runāja par atbildību un solidaritāti. Viņam ir taisnība. Ja piederat tādai saimei kā eiro zona, tad vajadzīgas ir abas. Es nedomāju, ka kāds varētu apšaubīt to, ka Grieķija ir pilnībā uzņēmusies

atbildību. Tomēr šajā grūtajā laikā tā viena pati nespēj stāties pretī tirgus plēsoņām. Pirms pusotra gada tirgus draudēja sagraut pasaules ekonomiku. Protams, šodien ir apdraudēta Grieķija.

Šeit parādās solidaritātes jēdziens, jēdziens, kuram jābūt acīmredzamam un cieši saistītam ar dalību eiro zonā.

Andreas Schwab (PPE). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Par Grieķiju jau ir runāts pietiekami, tāpēc tagad gribu pievērsties nākotnei. Ar stratēģiju „Eiropa 2020” Komisija ir piedāvājusi apspriešanai svarīgu dokumentu — dokumentu, ar kuru paredzēts noteikt diezgan vispārīgas pamatnostādnes attiecībā uz to, kā Eiropas Savienību ievest nākotnē.

Es domāju, ka galu galā mums visiem būs jāsasniedz kopīgie mērķi, ko esam izvirzījuši stratēģijā „Eiropa 2020”. Tā bija viena no galvenajām problēmām Lisabonas stratēģijā, pie kuras beigu beigās mums visiem ir jāstrādā. Tikai tādā gadījumā, ja visas dalībvalstis patiešām turēsies pie stratēģijā izvirzītajiem mērķiem, mēs visi kopā šos mērķus varēsim sasniegt. Tas nenotiks, ja Eiropadome sevi uzskatīs par administratīvu institūciju un viss tiks organizēts pēdējā brīdī. Tas notiks tikai tādā gadījumā, ja tie, kas šajā institūcijā strādā, patiešām aptvers tās politiskās vadības lomu.

Turklāt tas patiešām notiks tikai tādā gadījumā, ja šī stratēģijas „Eiropa 2020” pamatā būs solidaritātes princips. Vispirms tas nozīmē dalībvalstu individuālu atbildību visās jomās, par kurām tās atbild pašas. Tas ietver centienus īstenot reformas darba tirgū, kā arī valsts budžeta politiku. No otras puses, tas, protams, nozīmē arī pienākumu sniegt palīdzību citām dalībvalstīm, proti, palīdzību saņems arī tās dalībvalstis, kas nonākušas grūtībās ne savas vainas dēļ. Un tas notiks tikai tādā gadījumā, ja Komisija uzņemsies politisku vadību. Citiem vārdiem sakot, mēs nekādā gadījumā nedrīkstam pieļaut Lisabonas stratēģijas kļūdas. Iepriekš jau tika bieži teikts, ka Lisabonas stratēģiju raksturojošā sadarbības stratēģija izgāzās. Mēs gribam, lai Komisija nosaka skaidrus mērķus, un es ticu, ka Parlaments šajā ziņā Komisiju atbalstīs.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Priekšsēdētājas kundze, es domāju, ka mēs visi apzināmies to, ka nākamnedēļ paredzētajai Eiropadomes sanāksmei pusmiljards iedzīvotāju sekos ar neierastu uzmanību.

Tas ir tādēļ, ka Eiropadomei būs iespēja paust apņemšanos izklūt no krīzes, ko nepacietīgi gaida tie, kuri no tās cieš visvairāk. Turklāt izklūšana no krīzes, protams, jāatspoguļo kā apņemšanās attiecībā uz šo stratēģiju, tai pārliecinoši jāizpaužas pārveidotajā izaugsmes modelī un uzsvārā uz ekonomiskiem, sociāliem un vides aspektiem.

No ekonomiskā viedokļa tā jāatspoguļo kā apņemšanās attiecībā uz pārvaldību. No sociālā viedokļa tā jāatspoguļo kā apņemšanās attiecībā uz strādniekiem, sociālo aizsardzību — modeli, kas mūs padarīja par eiropiešiem, — un jo īpaši līdztiesību. Es vēlos norādīt uz šo jautājumu dokumentā, kur apņemšanās cīnīties par līdztiesību noteikti varētu tikt uzsvērti vairāk. Un no vides viedokļa tā jāatspoguļo kā apņemšanās atjaunot to garu, kas Eiropu padarīja par līderi, Kopenhāgenas konferencē apņemoties nodrošināt vides stabilitāti un apkarot klimata pārmaiņas un galvenokārt atzīstot to dziļo vilšanās sajūtu, kas mūs pārņēma pēc Kopenhāgenas konferences.

Tomēr pats svarīgākais ir tas, lai Padomes sanāksmē tiktu pausta skaidra Eiropas apņemšanās atbalstīt monetāro savienību, tādā pašā līmenī saskaņojot arī fiskālo, budžeta un ekonomikas politiku.

Vēstījums par solidaritāti ar Grieķiju nav vēstījums pašai Grieķijai, bet gan Eiropai un eiropiešiem. Galvenais nav glābt Grieķiju, bet gan dot Eiropai zīmi, ka dzīve turpinās, ka jāuzņemas saistības attiecībā uz dziļu realitāti, uz dziļu vēsturisku apņemšanos, ko paredz monetārā savienība.

Tāpēc reizi par visām reizēm saprotiet, ka mēs nerunājam par Grieķiju — mēs runājam par mums visiem.

Jaunās iestādes sāka darboties ar aizkavēšanos, bet nekāda aizkavēšanās nav pieļaujama attiecībā uz atbildēm, ko eiropieši sagaida no nākamās Padomes.

Georgios Koumoutsakos (PPE). – (EL) Priekšsēdētājas kundze, tā ir taisnība, ka gadu gaitā mana valsts Grieķija savu ekonomiku nav veidojusi, ievērojot nepieciešamo mērenību un konsekvenci. Tomēr patlaban tā ir uzņēmusies visu atbildību. Grieķijas iedzīvotāji maksā augstu cenu.

Tomēr neslēpsim galvu smiltīs. Grieķija nav vienīgā EMS valsts, kas saskaras ar nopietnām problēmām. Tā nebija vienīgā valsts, kas griezās pēc palīdzības pie zināmām kredītiestādēm un izmantoja to nesamērīgi dārgos pakalpojumus. Tā nav un arī nepaliks spekulantu vienīgais mērķis.

Mēs visi zinām, un mēs to zinām ļoti labi, ka Grieķijas problēma ir Eiropas problēma. Bez saskaņotākas ekonomikas un fiskālās politikas un, galvenokārt, bez solidaritātes EMS paliks deformētā stāvoklī.

Krīze, ikviena krīze ir pārmaiņu avots. Pašreizējā krīze var stiprināt Eiropu, un Grieķija šīs pārmaiņas var veicināt. Tāpēc necīnīsimies pret Grieķiju. Cīnīsimies visi kopā pret spekulantiem, kas gribētu redzēt eiro nospiestu uz ceļiem, un tieši tas Eiropadomei rīt ir jādara.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Priekšsēdētājas kundze, es gribētu pievērst Komisijas un Padomes uzmanību tam, ka, nosakot stratēģijas „Eiropa 2020” jaunus mērķus, tās nedrīkst aizmirst par tiem politikas virzieniem, kas patlaban darbojas labi, proti, par kohēzijas politiku un kopējo lauksaimniecības politiku. Tie ir pārbaudīti un patiesi instrumenti, kas, lai gan būtu jāreformē, var ievērojami palīdzēt sasniegt stratēģijas „Eiropa 2020” jaunus mērķus. Žēl, ka šie divi ļoti svarīgie Kopienas politikas virzieni tika izņemti no iepriekšējā materiāla, ko iesniedza Komisija. Tāpēc Ungārija un jaunās dalībvalstis uzskata, ka ārkārtīgi svarīgi ir formulēt šos politikas virzienus, saskaņot iekšējā tirgus tiesību aktus un likvidēt vājās vietas saistībā ar infrastruktūru un energodrošību. Un, visbeidzot, šī ES stratēģija nevar aizstāt attiecīgās debates par budžeta direktīvu, un mēs uzskatām, ka ir ļoti svarīgi noteiktu vietu atvēlēt arī kohēzijas politikas reģionālajai dimensijai. Paldies par uzmanību!

Michael Theurer (ALDE). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Pēdējās dienās mēs debatējam par eiro un par Grieķiju. Šajā brīdī es gribētu pievērst jūsu uzmanību tam, kas mani ir satraucis, proti, 40 % vāciešu tagad uzskata, ka eiro ieviešana bija kļūda. Mums par to vajadzētu uztraukties, jo Kopienas valūtas ieviešana nav vienvirziena process. Eiropas integrācija nav neatgriezeniska. Es domāju, ka mums jātur savs solījums, ko devām Vācijas iedzīvotājiem, kad viņi atteicās no savas nacionālās valūtas, proti, ka eiro būs tikpat stabils kā Vācijas marka.

Tāpat es esmu pilnīgi pārliecināts, ka mums Eiropā ir jārūnā par sociālo tirgus ekonomiku, par tiesisko regulējumu. Mums nevajadzētu runāt par to, kā mēs mazinām Vācijas konkurētspēju. Tā vietā mums vajadzētu apspriest to, kā nodrošināt visas Eiropas konkurētspēju, lai gūtu panākumus pasaules tirgos. Tādam ir jābūt mūsu mērķim, tāpēc es aicinu uz debatēm par sociālo tirgus ekonomiku Eiropā.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, es piekristu ikvienam, kurš uzskata, ka Eiropas integrācija patlaban ir jāpastiprina, jo īpaši ekonomikas jomā, un es ceru, ka par to tiks runāts ne tikai eiro zonas augstākā līmeņa sanāksmē, bet tiešām arī Eiropadomē.

Tomēr, kā tikko pieminēja mans kolēģis, patiesība ir tāda, ka iedzīvotāji saskata arī eiro negatīvo pusi. Izveidojot monetāro savienību, mēs jau pašā sākumā pieļāvām kļūdu, proti, ieviesām vienotu valūtu, bet tajā pašā laikā neveidojām kopīgu ekonomikas politiku. Tagad mums jāatzīst, ka tā bija liela kļūda. Saprāta balss mums saka, ka tagad ir jāveido solidaritātes fonds, arī Grieķijai, lai Grieķija varētu iegūt zemākas procentu likmes.

Tomēr šajās debatēs pārāk maz tika pieminēts tas, ka kaut kas jādara arī pašai Grieķijai. Piemēram, tai vajadzētu samazināt savu militāro budžetu. ES dalībvalsts, kas vairāk kā 4 % no sava iekšzemes kopprodukta tērē militārām vajadzībām, bruņojuma iegādei no tādām valstīm kā Vācija, Francija un citas, nav tas, kas mums Eiropas Savienībā ir vajadzīgs, un tāpēc izdevumi šajā jomā ir jāsamazina.

John Bufton (EFD). – Priekšsēdētājas kundze, es gribētu norādīt, ka šodien jums tas varētu arī neizdoties. Gandrīz ikviens, kas šeit uzstājās, runāja par Grieķiju, par krīzi Grieķijā, tomēr sākumā Barroso kungs teica, ka šis jautājums pat nav iekļauts Eiropadomes divu dienu sanāksmes oficiālajā darba kārtībā. Tas ir neticami. Visa pasaule ik dienu skatās, kas šeit notiek.

Patiesība ir tāda, ka jau atkal jūs cenšaties noslēpt to, ka šis projekts nestrādā. Tas strauji tuvojas sabrukumam. Mēs jau dzirdējām Vācijas pārstāvjus sakām, ka viņiem šī situācija nepatīk. Bet vai nevajadzētu dot teikšanu pašiem Grieķijas iedzīvotājiem, nevis diktatoriem? Protams, Grieķijas ļaudīm varbūt vajadzētu sarīkot referendumu par to, vai viņiem jāpaliek eiro zonā. Tā ir viņu lieta. Tā ir viņu darīšana.

Es izjūtu dziļas antipātijas pret to, ko daudzi šodien teica. Tas ir egoistisks to dalībvalstu viedoklis, kas rūpējas tikai par sevi. Pašlaik problēma ir Grieķijā. Es domāju, ka no Grieķijas tā pāries uz Spāniju un tad uz Portugāli un Itāliju, un tā tālāk. Tas būs tāds kā amerikāņu kalniņu efekts. Atcerieties manus vārdus: problēma nekur nepazudīs.

Andrew Henry William Brons (NI). – Priekšsēdētājas kundze, Grieķijas un eiro zonas grūtības nedrīkst uzskatīt par izņēmumu. Pats par sevi saprotams, ka vienota valūta tik lielam, ekonomiski nevienlīdzīgam pasaules reģionam rada problēmas.

Valūtas vērtībai ir jāatspoguļo valsts ekonomiskā situācija. Ekonomikas uzplaukuma laikā valsts valūtas vērtībai ir tendence pieaugt. Lejupslīdes laikā valūtas vērtība parasti krītas.

Ņemot vērā Grieķijas ekonomisko stāvokli, tās valūtas vērtība būtu jāsamazina. Ja tas būtu noticis, Grieķijā strauji attīstītos tūrisms.

Eiro nav risinājums pasaules ekonomiskajām problēmām. Tas pats rada problēmas.

Grieķijas problēma ir tāda, ka, ja tā pašlaik atteiktos no eiro, tad konstatētu, ka atgrieztās valūtas vērtības krišanās rezultātā vairākas reizes ir palielinājis tās ārējais parāds. Šī valsts patiešām ir ieslodzīta eiro zonā.

Tam vajadzētu būt kā brīdinājumam valstīm ārpus eiro zonas. Pievienojieties uz savu atbildību. Tiklīdz būsiet eiro zonā, ārā no tās nekad neizklūsiet.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Es runāšu ļoti īsi, jo lielākā daļa jautājumu, protams, jau tika pieminēti.

Mans personiskais viedoklis ir tāds, ka situācija, ko jau dažus mēnešus mēs risinām Grieķijā, nav unikāla un, šķiet, norāda, ka ir nepieciešama jauna pieeja attiecībā uz to, vai atkarībā no apstākļiem Stabilitātes pakts ir jāievēro vai ne. Principā mums ir divas iespējas: vai nu mēs pieprasām ievērot to, kas ir spēkā un kas ir paredzēts līgumos, un uzņemamies par to pilnu atbildību, vai arī mēs saprotam, ka Stabilitātes pakts, tāpat kā jebkas cits, ir pakļauts noteiktiem procesiem, un tāpēc tajā ir nepieciešamas arī zināmas izmaiņas, un mēs sagatavojam šīs izmaiņas un īstenojam tās tādā veidā, ka ne tikai saglabājam izaugsmes rādītājus un ekonomisko stabilitāti tieši eiro zonas dalībvalstīs, bet arī sagatavojam citas ES dalībvalstis, kas vēl nav eiro zonā un vēlas tai pievienoties, lai šajās valstīs mums nevajadzētu būtiskos apmēros izmantot, piemēram, struktūrfondu līdzekļus.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Priekšsēdētājas kundze, man ir viena piezīme un trīs priekšlikumi. Vispirms piezīme: es nesaprotu, kāpēc tik svarīgā sēdē nav klāt priekšsēdētāja *H. Van Rompuy* — ministra kungs, jūs neesat Eiropadomes loceklis —; es uzskatu, ka viņš varēja būt šeit.

Mani trīs priekšlikumi attiecas uz Grieķijas atveseļošanas plānu. Vidējā termiņā es atbalstu *Cohn-Bendit* kunga ideju, kas patiesībā nupat tika atkal pieminēta: ja Eiropas Savienība spētu noslēgt paktu ar Turciju par Kipras jautājuma atrisināšanu, mēs varētu palīdzēt Grieķijai atgūt divus procentus no tās IKP.

Mans otrs priekšlikums attiecas uz finansēm, jo mums nav šādu instrumentu. Kāpēc Eiropas Savienība neatbalsta virkni finanšu saistību, kas ļautu samazināt procentu likmes un kas ir mērķis, par kuru Eiropas Parlamentā ir panākta vienprātība?

Visbeidzot, tika norādīts, ka Grieķijas pārskati satur nepatiesu informāciju. Nepatiesu informāciju satur ne tikai Grieķijas pārskati. Es ierosinu izstrādāt valsts sektora grāmatvedības standartus visai Eiropas Savienībai, lai visām dalībvalstīm būtu saskaņoti, skaidri un patiesi finanšu pārskati.

Maroš Šefčovič, Komisijas loceklis. – Priekšsēdētājas kundze, vispirms ļaujiet man pateikt, cik ļoti mani iespaidoja lielākās daļas runātāju skaidri paustā solidaritāte un aicinājums uzņemties atbildību. Tieši tas mums pašlaik ir vajadzīgs, jo ir pilnīgi skaidrs, ka Eiropas problēmai ir nepieciešams Eiropas risinājums.

Reizēm es domāju par to, ka mēs neesam guvuši pietiekami labu mācību attiecībā uz mūsu rīcības sekām, ja Eiropas problēmas mēs nerisinām Eiropas līmenī un cenšamies atrast kaut ko īpašu, kaut arī mums ar to jātiek galā visiem kopā.

Manuprāt, ir pilnīgi skaidrs, ka mēs neesam tikai valstu grupa. Mēs esam Eiropas saime, un, ja vienam no mūsu saimes locekļiem ir kāda problēma, mums noteikti jānāk palīgā.

Tāpēc Komisija ir gatava ierosināt instrumentu, lai sniegtu koordinētu palīdzību Grieķijai atbilstoši Eiropas tiesību aktiem, un es esmu pārliecināts, ka tas ir iespējams.

Es gribētu jums visiem pateikties par atbalstu stratēģijai „Eiropa 2020”. Es varu atkārtot vēl un vēl, cik ļoti iedzīvotāji pašlaik cer, ka mēs uzņemsimies vadību, ka mēs uzlabosim savu sniegumu, vadīsim tos arī pēc krīzes un izstrādāsim pamatotas vidēja termiņa stratēģijas, kā to dara mūsu starptautiskie partneri, tādi kā Ķīna, Amerikas Savienotās Valstis, Indija un citi.

Ir laiks pieņemt lēmumu. Es ļoti uzmanīgi klausījos runātajos, kuri aicināja uzlabot pārvaldību. Es ļoti uzmanīgi klausījos runātajos, kuri aicināja uzlabot monetāro un ekonomisko uzraudzību un Stabilitātes un

izaugsmes pakta prasību izpildi. Tieši to Komisija gatavojas darīt, un šie priekšlikumi nāks klajā pavisam drīz.

Es gribētu pateikties visiem tiem, kuri atbalstīja Komisiju, kas attiecībā uz rītdienas Eiropadomes secinājumiem ir izvirzījusi ļoti skaidrus un konkrētus mērķus. Es domāju, ka ir ļoti svarīgi pieņemt vidēja termiņa stratēģiju, bet mums ir skaidri jāzina, kurp mēs dodamies un kādi ir mūsu mērķi. Tāpēc Komisija pieprasa, lai pēc rītdienas un parītdienas pārrunām Eiropadome pieņem šos konkrētos pamatmērķus.

Mums ir vajadzīgi labāki nodarbinātības rādītāji, mums ir vajadzīgs labāks dzimumu līdzsvars, un mums ir vajadzīgs augstāks izglītības līmenis. Pilnīgi skaidrs ir tas, ka mums vairāk jāiegulda pētniecības un izstrādes jomā, un, protams, mums jācinās pret nabadzību.

Tāpēc Komisija pieprasa solidaritāti, atbildību un konkrētu stratēģiju Eiropai un Eiropas iedzīvotājiem.

Ļaujiet man izteikt cerību, ka pozitīvais gars, kas bija vērojams šeit, paužot skaidru atbalstu solidaritātei un atbildībai, valdīs arī mūsu līderu rītdienas pārrunās.

Diego López Garrido, Padomes priekšsēdētājs. – (ES) Priekšsēdētājas kundze, manuprāt, šīs bija ļoti svarīgas debates, debates par jautājumu, kas patlaban atrodas Eiropas uzmanības centrā — Grieķijas jautājumu —, un, papildus tam, arī par visas Eiropas Savienības ekonomisko stāvokli, debates, kurās, starp citu, *Audy kungs*, saskaņā ar Parlamenta lēmumu piedalījās arī Padomes prezidentūra, jo es to šeit pārstāvu.

Attiecībā uz Grieķijas jautājumu, par ko tika debatēts un kas tika pieminēts visvairāk, Padomes prezidentūrai ir ļoti skaidrs viedoklis. Pirmkārt, Eiropa ir integrētu ekonomikas politiku kopums — mūsu ekonomika ir integrēta. Otrkārt, Eiropas pamatā ir solidaritātes princips, tāpēc tai ir spēcīgs sociālais saturs. Treškārt, Eiropa ir ekonomiski un finansiāli stabila.

Visas šīs trīs Eiropas īpašības ir skaidri ietvertas Grieķijas jautājumā. Tāpēc arī visi trīs skatījumi uz Eiropu ir ņemti vērā un no jauna apliecināti ļoti svarīgajā paziņojumā, kas tika sniegts Eiropadomes 2010. gada 11. februāra neformālajā sanāksmē. Manuprāt, tas ir viens no svarīgākajiem paziņojumiem, kāds jebkad sniegts Padomē, jo tas ir paziņojums, kurā Grieķijas problēma tiek risināta, runājot par solidaritāti un stingro politisko apņemšanos attiecībā uz eiro zonas finansiālo stabilitāti, apņemšanos vajadzības gadījumā rīkoties, lai šo stabilitāti nosargātu.

Esmu pārliecināts, ka šīs nedēļas Eiropadome, kas ir tā pati Eiropadome, kura tikās 11. februārī, šo stabilitāti nostiprinās un saglabās. Šī Eiropadome paudīs stingru politisko apņemšanos atbalstīt Eiropas ekonomiku, tās valūtu un līdz ar to arī solidaritāti, jo tieši uz to cer sabiedrība, kaut arī tā ir taisnība, ka daži eiro skeptiķi cer uz izgāšanos. Eiropadomē tas nenotiks. Esiet droši — šādas izgāšanās nebūs, bet vēlreiz tiks apliecināta politiskā apņemšanās solidaritāti izvirzīt Eiropas Savienības un eiro zonas centrā.

Turklāt mēs skatīsimies arī uz priekšu. Mēs domāsim par īstermiņa un ilgtermiņa pasākumiem. Mēs runāsim par to, kā saskaņotā veidā pārvarēt krīzi, paturot prātā, ka fiskālie stimuli netiks pilnībā pārtraukti, kamēr nebūs panākta ekonomikas atveseļošanās. Mēs runāsim arī par jauniem ilgtermiņa mērķiem, mērķiem, kurus es gribētu uzsvērt, jo īpaši par solidaritāti kā ekonomiskās, teritoriālās un sociālās kohēzijas elementu. Un mēs runāsim par jaunu uzraudzības formu, kas atšķirsies no Lisabonas stratēģijā noteiktās. Šajā ziņā noteikti būs izmaiņas, jo Eiropadomes vadības loma Lisabonas stratēģijā nebija paredzēta.

Ekonomikas, nodarbinātības un sociālās politikas saskaņošana, kas paredzēta Lisabonas līgumā, Lisabonas stratēģijā nebija iekļauta. Komisijas nozīme, veicot uzraudzību, izsekošanu, pārbaudi un kontroli un nosakot prasības izvirzīto mērķu sasniegšanai, Lisabonas stratēģijā nebija iekļauta. Struktūrfondu stimulu izveides elementi Lisabonas stratēģijā nebija iekļauti. Tāpēc ir skaidrs, ka ir panākts ļoti nozīmīgs progress.

Visbeidzot, priekšsēdētājas kundze, es runāšu par to, ko teica *García-Margallo kungs*, jo viņš vienīgais vērsās tieši pie Spānijas prezidentūras, kritizējot to, kā, viņaprāt, tiek vadīta Eiropas Savienība.

Man jāsaka, *García-Margallo kungs*, ka Padomes Spānijas prezidentūra, izmantojot Kopienas metodi, cieši un koordinēti sadarbojas ar Eiropadomes priekšsēdētāju *Van Rompuy kungu*, lai sasniegtu galvenos mērķus. Tā cieši sadarbojas arī ar Komisiju un Parlamentu.

Jūs galvenokārt atsaucāties uz ekonomikas jautājumu. Es gribētu pajautāt, vai jūs domājat, ka, piemēram, pieņemot tādu lēmumu, kāds pieņemts Eiropadomē — protams, piedaloties Padomes prezidentūrai —, par Eiropas politisko apņemšanos attiecībā uz eiro zonas finansiālo stabilitāti, nenožīmē vadīt Eiropas Savienību.

Es gribētu zināt, vai jūs domājat, ka vadīt Eiropas Savienību nenožīmē dot ieguldījumu šajā nedēļas nogalē paredzētajās debatēs par tik svarīgu jautājumu kā stratēģija „Eiropa 2020”, kas galveno atbalstu, starp citu, guva šajā Parlamentā. Debatēs tika runāts arī par pārvaldību kā par būtisku elementu šajā jautājumā.

Es gribētu zināt, vai jūs domājat, ka vadīt Eiropas Savienību nenožīmē arī vadīt pašreizējās sarunas ar Parlamentu par finanšu uzraudzības tiesību aktu kopumu. Un es jūs aicinu, *García-Margallo* kungs, sadarboties ar šo prezidentūru, lai pēc iespējas ātrāk mēs varētu panākt vienošanos starp Padomi, kas ir pieņēmusi savu nostāju, un Parlamentu. Starp citu, Spānijas prezidentūras laikā mēs vēlamies atcelt direktīvu par riska ieguldījumu fondiem un gribam to izdarīt, panākot pēc iespējas lielāku vienošanos un vienprātību. Es nedomāju, ka tas būtu jākritizē — tieši otrādi.

Tāpat es domāju, ka vadīt Eiropas Savienību nozīmē panākt vienošanos un strādāt kopā ar Komisiju pie priekšlikuma, ko Komisija iesniegs par ekonomikas politikas saskaņošanu, piemērojot Lisabonas līguma 136. pantu. Un vadīt Eiropas Savienību nozīmē arī pieņemt vispārēju politiku, lai atbrīvotos no šīm parādsaistībām, parādsaistībām, kas Eiropas Savienībai bija nepieciešamas, saskaroties ar krīzi un sociālajām vajadzībām, lai cīnītos pret krīzi un palīdzētu vismazāk aizsargātajiem iedzīvotājiem. Tās ir neizbēgamas parādsaistības, ar kurām tagad ir pienācīgi jātiek galā, ievērojot Lisabonas līguma prasības, lai atgrieztos pie Lisabonas līgumā noteiktajiem parametriem.

Tā ir Eiropas Savienības vadīšana pēc Kopienas metodes. Tā ir Eiropas Savienības vadīšana, un vadīt Eiropas Savienību nozīmē sasaukt Eiropadomi šajā nedēļas nogalē, lai skaidri paustu atbalstu Grieķijai un Grieķijas valdībai.

Priekšsēdētāja. – Nē, jūs nevarat izteikties, izmantojot zilo kartīti, jo šī procedūra ir paredzēta tikai Parlamenta deputātiem. Tāpēc ar ministra runu debates tiek slēgtas.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

Elena Băsescu (PPE), rakstiski. – (RO) Viens no svarīgākajiem jautājumiem Eiropadomes darba kārtībā ir stratēģija „Eiropa 2020” attiecībā uz jaunu darba vietu radīšanu un ekonomisko izaugsmi. Mums ir jāsaskaņo Eiropas politikas virzieni, lai mēs varētu stāties pretī tiem izaicinājumiem un vajadzībām, ar ko saskaramies patlaban. Mums ir arī jānosaka skaidri ilgtermiņa mērķi. Par prioritāti jānosaka Eiropas ekonomikas ilgtspējīga attīstība. Komisijas jaunā stratēģija nākamajiem 10 gadiem paredz piecus rīcības virzienus: jaunu darba vietu radīšanu, cīņu pret nabadzību, priekšlaicīgas mācību pārtraukšanas rādītāja samazināšanu, ieguldījumus pētniecības un izstrādes jomā un siltumnīcas efektu izraisīto gāzu emisiju samazināšanu. Lai sasniegtu šos augstos mērķus, ES jaunākajām dalībvalstīm ir nepieciešami līdzekļi un atbalsts no Eiropas Savienības. Rumānija atbalsta „20-20-20” mērķi attiecībā uz oglekļa emisiju samazināšanu par 20 %, no atjaunojamiem resursiem iegūtās enerģijas īpatsvara palielināšanu par 20 % un energoefektivitātes paaugstināšanu par 20 %. Vēl drosmīgākais „30-30-30” mērķis, kas visās trīs jomās paredz sasniegt 30 % līmeni, noteikti būtu saistīts ar izmaksām, kas manai valstij ir pārāk augstas. Vairākām Eiropas valstīm tas būtu nereāls mērķis.

José Manuel Fernandes (PPE), rakstiski. – (PT) Eiropa ir miera, sociālās labklājības, brīvības un izaugsmes projekts. Tās sociālais modelis ir kalpojis par piemēru, tā ir uzņēmusies vadību arī vides jautājumu risināšanā, un šādai rīcībai līdzvērtīgas nav visā pasaulē.

Ekonomikas, finanšu un sociālā krīze, ko patlaban piedzīvojam, pieprasa saskaņotu rīcību Eiropas līmenī. Krīze Grieķijā un uzbrukumi eiro pieprasa kopīgu rīcību, bet diemžēl tā ir atlikta. Ir iespējams un arī vēlams rast Eiropas risinājumu, lai izvairītos no šiem pastāvīgajiem spekulatīvajiem uzbrukumiem eiro.

Eiropas Savienībai ir vajadzīgā uzticamība un likviditāte. Ja Eiropas līmenī tiktu nodrošināta nepieciešamā saskaņošana, ar to pietiktu, lai ātri nomierinātu tirgu un segtu Grieķijai vajadzīgo aizdevumu izmaksas. Šis ir laiks, kad nepieciešama solidaritāte starp dalībvalstīm un Eiropas iestādēm. Tas ir pat atbildības jautājums. Jācer, ka gaidāmā Eiropadome veiks pasākumus, lai nodrošinātu līdzsvarotu un saskaņotu solidaritāti. Šāda attieksme ir nepieciešama, lai Eiropas projekts varētu turpināties. Risinājumi, kā kontrolēt katras dalībvalsts deficītu, ir jāmeklē vēlāk.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), rakstiski. – (PT) Ņemot vērā nopietnās sociālās problēmas, kas skar dažādas ES dalībvalstis, piemēram, bezdarbu, nedrošu darbu un nabadzību, ir ļoti svarīgi, lai pavasara Eiropadome sniegtu nopietnu un izsmēlošu atbildi. Tomēr mēs baidāmies, ka šīs atbildes būs vērstas galvenokārt uz valsts finanšu šķietamo ilgtspēju, aizmirstot par pasākumiem sociālās ilgtspējas nodrošināšanai.

Atbilde uz situāciju Grieķijā ir svarīgs jautājums, īpaši tādēļ, ka tas, kas tur notiek, ir pretrunā visam, kas tika skaļi sludināts par eiro vērtībām un lielo laimi atrasties eiro zonā — bagāto valstu spēcīgās valūtas avangardā.

Tika teikts, ka dalība eiro zonā pasargās no finanšu krīzes, jo attiecīgā valsts varēs izvairīties no aizdevumiem un saņemt naudu no Starptautiskā Valūtas fonda.

Ar pirmo krīzi jau pietika, lai saprastu, ka eiro zonā nav patiesas solidaritātes un ka tā dēvētā „ekonomiskā un sociālā kohēzija” ir nekas vairāk kā propaganda, ko izmanto vēlēšanu kampaņās. Tagad Merkel kundze pat draud, ka dalībvalstis, kas neievēro Stabilitātes pakta prasības, tostarp Grieķija, tiks izslēgtas no eiro zonas, aizmirstot to, ka Vācija bija un ir galvenā ieguvēja no politikas, kas balstās uz spēcīgu eiro...

(Balsojuma skaidrojums saīsināts saskaņā ar Reglamenta 170. pantu)

Othmar Karas (PPE), rakstiski. – (DE) Ekonomikas un finanšu krīze, un arī Grieķija pieprasa eiropiešu rīcību. Publiski strīdi ir jāizbeidz. No augstākā līmeņa sanāksmes mēs sagaidām kopīgu atbildi. Mēs sakām „jā” Grieķijas valdības taupības un reformu programmai — Grieķija ir stingri apņēmusies izpildīt savu mājasdarbu un ievērot Eiropas noteikumus. Mēs sakām „jā” arī aizdevumiem, ja citādi reformu programma tiktu apdraudēta. Tomēr mēs sakām kategorisku „nē” naudas sodiem un valsts izslēgšanai no eiro zonas. Tas tikai izraisītu domino efektu, kā rezultātā zustu uzticība tirgum. Mēs sakām „jā” arī komisāra Rehn priekšlikumam provizorisks apstiprināt Komisijas budžeta projektus. Budžeta un ekonomiskie dati jākontrolē Eurostat un Komisijai. Es pieprasu veikt stingru grāmatvedības uzskaites dokumentu pārbaudi visās dalībvalstīs, pamatojoties uz kopīgiem kritērijiem. Nodokļu sistēmas un ar iekšējo tirgu saistītās nodokļu likmes, kā arī ekonomikas, budžeta un sociālā politika ir jāsapraņ. Es pieprasu izveidot plānošanas komiteju „Eiropa 2020”, kurā darbotos Komisijas, dalībvalstu, Eiropas Investīciju bankas, Eiropas Centrālās bankas un Eurostat pārstāvji. Tāpēc es aicinu valstu vai to valdību vadītājus skaidri un dokumentāri apstiprināt Eiropas kopējo gribu. Grieķija ir piemērs, no kura Eiropai ir jāmacās. Ir jāizdara secinājumi vietējā, Eiropas un pasaules līmenī. Dienas kārtībā ir sadarbības paplašināšana Eiropas mērogā un nacionālā egoisma mazināšana.

Ivari Padar (S&D), rakstiski. – Es gribētu runāt par Eiropas digitālo programmu. Saskaņā ar Komisijas sniegto informāciju digitālajā vienotajā tirgū pastāv šķēršļi — tikai 7 % no visiem tiešsaistes darījumiem ir pārrobežu raksturs. Kaut arī internets un attiecīgie infrastruktūras mērķi ir pamatots priekšnosacījums turpmākai attīstībai, bez infrastruktūras uzlabošanas ir jānodrošina arī Viseiropas tiesiskais regulējums, jāizmanto pakalpojumi un jāuzlabo prasmes IKT jomā. Līdz 2020. gadam ir jāizveido vienota un droša Eiropas e-pakalpojumu zona. Tādējādi ES iedzīvotāji varēs viegli un droši piekļūt visiem digitālajiem pakalpojumiem — gan sabiedriskajiem, gan arī komerciālajiem. Dalībvalstīm jāizstrādā valsts plāni attiecībā uz sabiedrisko pakalpojumu digitālo pārslēgšanos. Īpaša uzmanība jāpievērš zemāko sociālekonomisko grupu līdzdalības veicināšanai, jo tās visdrīzāk varētu tikt izslēgtas no digitālās sabiedrības. Ir nepieciešama pārrobežu e-autentifikācijas un digitālo parakstu juridiskā un tehniskā savietojamība, lai pārrobežu e-autentifikāciju varētu izmantot visi pakalpojumu sniedzēji un patērētāji visā Eiropā. Visaptveroša pieeja digitālajam vienotajam tirgum paredz esošās sadrumstalotības mazināšanu finanšu pakalpojumu, loģistikas, patērētāju aizsardzības un intelektuālā īpašuma jomā. Ir jāizvirza 100 % mērķis, lai iedzīvotāji varētu gan piekļūt e-pakalpojumiem, gan arī tos izmantot.

Georgios Papastamkos (PPE), rakstiski. – (EL) Briesmīgā finanšu krīze Grieķijā un finansiālā nelīdzsvarotība citās eiro zonas dalībvalstīs liek apšaubīt pašas EMS struktūras statisko un dinamisko spēku. Protams, par eiro zonas dalībvalsts publisko finanšu atjaunošanu atbild pati valsts. Tomēr finanšu krīze ir atklājusi pretrunas starp veselo un vienoto monetāro savienību un ES nepilnīgo ekonomisko savienību. Tā ir kategoriski uzsvērusi nepieciešamību nodrošināt politiski virzītu Eiropas ekonomikas pārvaldību, eiropēizēt ekonomikas politiku un ekonomisko risku, novērst EMS strukturālās nepilnības, paplašināt Eiropu un īstenot saskaņotu un uz solidaritātes principa balstītu eiropiešu rīcību. Ir nepieciešams Eiropas atbalsta mehānisms, Eiropas Valūtas fonds, kam ir visi nepieciešamie līdzekļi un iespējas, lai veiktu intervences pasākumus. Lai kopējo valūtu pasargātu no spekulatīvām darbībām, ir nepieciešami saskaņoti un regulējoši pasākumi. Detalizēti jāpārbauda, kā darbojas kredītsaistību nepildīšanas mijmaiņas darījumu tirgus. Eiropadome tiek aicināta sniegt fundamentālas atbildes uz krīzi eiro zonā un paust patiesu solidaritāti Grieķijai, lai tā varētu pārvarēt finanšu krīzi. Grieķija nelūdzas. Tā pieprasa, lai Grieķijas iedzīvotāju trūcīgie līdzekļi nepazustu starptautisko spekulantu kabatās.

Rovana Plumb (S&D), rakstiski. – (RO) Pašreizējās ekonomikas un sociālās, kā arī klimata krīzes laikā ES ir izstrādājusi jaunu stratēģiju nākamajiem 10 gadiem. Stratēģijai „Eiropa 2020” jāpalīdz veidot iekļaujošāku Eiropu ar integrētu un videi draudzīgu ekonomiku. Pētniecības un inovāciju attīstībai ir jāklūst par prioritāti, lai mēs spētu tikt galā ar klimata pārmaiņu sekām un radītu videi nekaitīgas, „inteligentas” darba vietas. Tāpēc izvirzītajiem mērķiem ir jābūt obligātiem, lai nodrošinātu ilgtspējīgu izaugsmi, iekļaujošāku darba tirgu un apmierinošus dzīves apstākļus visiem iedzīvotājiem.

Richard Seeber (PPE), rakstiski. – (DE) ES var gūt panākumus tikai tādā gadījumā, ja mēs zinām, kādā ekonomikas un sociālās politikas virzienā mēs gribam iet. Tāpēc īpaša uzmanība ir jāpievērš stratēģijas „Eiropa 2020” izstrādei. Dalībvalstīm jānāk klajā ar skaidru koncepciju, redzējumu un idejām. Stratēģijas izstrāde nākamajiem 10 gadiem, protams, ir vērienīgs pasākums, bet jāatceras, ka mēs šeit nerunājam par galīgajām detaļām. ES sev jāpajautā, kādu nostāju tā vēlas ieņemt un kādas prioritātes tā sev izvirzīs. Viens no mērķiem, kas ilgtermiņā dos arī pozitīvu sociālo un ekonomisko rezultātu, ir ilgtspējīgas enerģijas avotu struktūras izveide Eiropai. Šajā jomā ir vajadzīga jauna pieeja — ne tikai aizvien sarūkošo fosilā kurināmā krājumu un neatjaunojamo enerģijas avotu ietekmes uz klimatu dēļ. Eiropai jāuzņemas vadošā loma arī attiecībā uz videi draudzīgām tehnoloģijām. Tomēr, manuprāt, atomenerģija nav īpaši piemērota tam, lai ievestu Eiropu ilgtspējīgas enerģijas nākotnē.

Czesław Adam Siekierski (PPE), rakstiski. – (PL) Rīt sāksies Eiropadomes sanāksme, un tās galvenais mērķis ir pārrunāt Savienības jaunās stratēģijas „Eiropa 2020” vispārējo struktūru un novērtēt izklūšanu no ekonomikas krīzes, kā arī situāciju Grieķijā un citās eiro zonas valstīs. Tie ir savstarpēji cieši saistīti temati, jo Eiropas Savienības ekonomiskās izaugsmes un nodarbinātības stratēģija ir saistīta ar šiem jautājumiem. Izvērtējot pašreizējo situāciju, mums jāatbild uz jautājumu, kā dažādās valstīs tiek ievēroti Stabilitātes un izaugsmes pakta principi un kur tajā visā atrodas Eiropas Komisija. Mēs pieņemam, ka dalībvalstu vai to valdību vadītāju viedoklis par stratēģiju „Eiropa 2020” atšķirsies. Tā īmesls ir būtiski interešu konflikti starp atsevišķām valstīm, ko savukārt izraisījušas atšķirības attīstības līmenī. Skaidrs, ka valstis, kas ES iestājās pēdējo divu paplašināšanās kārtu laikā, bet ne tikai šīs valstis, cīnīsies par to, lai lielāka uzmanība tiktu pievērsta kohēzijas politikai, infrastruktūras attīstībai un lauksaimniecībai, tomēr neaizmirsīsim arī par inovācijām un jaunajām tehnoloģijām. Veiksmīga Eiropas attīstība un atgriešanās uz izaugsmes ceļa nākamajos desmit gados vienādā mērā būs atkarīga ne tikai no tā, vai tiks sasniegti Komisijas priekšlikumos paredzētie stratēģijas mērķi, bet arī no tā, vai saglabāsies arī tradicionālāki politikas virzieni. Lai Savienība tiktu galā ar grūtajiem izaicinājumiem pasaules mērogā, tai vispirms ir jāmazina iekšējās atšķirības, bet, neievērojot Līgumā paredzēto solidaritātes principu, tas nav iespējams.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), rakstiski. – (RO) Pavasara Eiropadomes galvenais temats ir stratēģija „Eiropa 2020”. Šā gada sākumā bezdarba līmenis sasniedza 10 %, bet tādās valstīs kā Spānija un Latvija tas bija gandrīz 20 %. 67 % Eiropas iedzīvotāju uzskata, ka darba zaudēšana ir viņu galvenā problēma. Eiropas līderiem vispirms būtu jā rūpējas par esošo darba vietu saglabāšanu un jaunu darba vietu radīšanu, lai Eiropas iedzīvotāji varētu nopelnīt sev pienācīgu iztiku. Šo mērķi varēs sasniegt tikai tādā gadījumā, ja tiks veikti būtiski ieguldījumi ekonomikas un sociālajā attīstībā, transporta un enerģētikas infrastruktūrā, lauksaimniecībā, pētniecībā, izglītībā un veselībā. Tieši šā īmesla dēļ īpaša uzmanība Eiropadomes sanāksmē jāpievērš ES rūpniecības politikai. Saskaņā ar Eiropas statistiku rūpnieciskās ražošanas apjoms 2010. gada janvārī salīdzinājumā ar 2009. gada decembri nokritās par 2 % eiro zonā un par 0,2 % visā ES. Kopienas līmenī rūpniecība veido 26,4 % no IKP, bet ir dalībvalstis, kuru rūpnieciskās produkcijas īpatsvars IKP ir tikai 14 %. Eiropas Savienībai ir jā saglabā sava globālā konkurētspēja. Lai to panāktu, darba vietām un rūpnieciskajai ražošanai ir jāpaliek Eiropas Savienībā, nevis tās jāpārceļ uz trešām valstīm.

SĒDI VADA: M. A. MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Priekšsēdētāja vietnieks

13. Līguma par Eiropas Savienības darbību 11. panta 4. punktā paredzētās Eiropas Savienības pilsoņu iniciatīvas īstenošana (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais punkts ir Padomes un Komisijas paziņojums par Līguma par Eiropas Savienības darbību 11. panta 4. punktā paredzētās Eiropas Savienības pilsoņu iniciatīvas īstenošanu.

Ļaujiet man sirsnīgi sveikt žurnālistu grupu no mana reģiona Kastīlijas–Lamančas Spānijā. Šī grupa atrodas preses galerijā un ir ieradusies, lai apmeklētu ES iestādes.

Diego López Garrido, Padomes priekšsēdētājs. – (ES) Priekšsēdētāja kungs! Es esmu pateicīgs Parlamentam par iniciatīvu sarīkot šīs debates par, manuprāt, vienu no vissvarīgākajiem, visbūtiskākajiem demokrātijas aspektiem — par Eiropas Savienības attīstību un eiropeiskām vērtībām Eiropas sabiedrībā. Tas ir saistīts ar ļoti būtisku jautājumu, ar jauna posma sākumu Eiropas Savienības dzīvē — kā jūs zināt, tas attiecas uz pilsoņu iniciatīvu. Citiem vārdiem sakot, uz iespēju vismaz vienam miljonam Eiropas pilsoņu, gan vīriešu, gan sieviešu, no dažādām dalībvalstīm parakstīt likumdošanas iniciatīvu.

Likumdošanas iniciatīvu, kas, saprotams, tiek adresēta un iesniegta Komisijai, kura ir ES iestāde, kam ir likumdošanas iniciatīvu kompetence.

Pilsoņu iniciatīva ir Padomes prezidentūras nepārprotama prioritāte. Neapšaubāma prioritāte. Mēs uzskatām, ka tā ir prioritāte, kas vajadzīga Eiropai. Ja kāda valsts vada Eiropas Savienības Padomi, mēs uzskatām, ka tā šīs prezidentūras laikā nedrīkst īstenot savas prioritātes, savas valsts mērķus, bet tai ir jāiet tālāk un jāspēj pārstāvēt Eiropas mērķus.

Pilsoņu iniciatīva ar savām iespējām, ar tiesībām, kas piešķirtas pilsoņiem — aptuveni pieciem simtiem miljonu Eiropas pilsoņu —, ir būtisks Eiropas mērķis, un šā iemesla dēļ tā ir viena no Spānijas prezidentūras prioritātēm, ne tāpēc, ka tā ir Spānijas prioritāte, bet gan tāpēc, ka tā ir Eiropas prioritāte.

Pilsoņi cer, ka pēc astoņiem gadiem zaudēta laika institucionālas nenoteiktības dēļ Lisabonas līgumu īstenoš, cik ātri vien iespējams.

Mums ir jāatgūst zaudētais laiks un katrā ziņā jāatsaucas uz pilsoņu prasībām, jo viņi vēlas līdzdarboties. Citiem vārdiem sakot, mums pamazām jāmaina spēku līdzsvars Eiropā no tādas Eiropas, kuru 20. gadsimtā veidoja no augšas uz leju — lai gan tā bija demokrātiska Eiropa — uz Eiropu, kas tiek veidota arī no apakšas uz augšu.

Tāpēc mēs uzskatām, ka pilsoņu iniciatīvu jāsāk īstenot, cik drīz vien iespējams, jo tā liecinās par dalībvalstu, Parlamenta un Eiropas Savienības iestāžu politisko gribu piešķirt sabiedrībai tiesības izteikt savu viedokli un ļaut pilsoņiem piedalīties Eiropas Savienības dzīvē.

Tas ļaus novērst parādību, kas diemžēl ir izplatīta arī Eiropas Savienībā — ka politiskās debates galvenokārt notiek nacionālā līmenī kā iekšējas debates. Šeit Briselē vai Parlamentā notiek Eiropas līmeņa debates, bet ikvienā Eiropas Savienības dalībvalstī pārsvarā notiek nacionāla līmeņa debates, nevis Eiropas līmeņa debates.

Pilsoņu iniciatīva ir lielisks līdzeklis īstu Eiropas līmeņa debašu izraisīšanai pilsoniskajā sabiedrībā. Iniciatīvas, ko ierosina dažādu valstu pilsoņi, izraisīs ikvienā valstī Eiropas līmeņa debates, ne tikai nacionāla līmeņa debates.

Tieši tāpēc, priekšsēdētāja kungs, mēs uzskatām pilsoņu iniciatīvu par prioritāti. Tikko Komisija iesniedz regulas projektu — mēs vēlamies pateikties Komisijai, un man jāsaka, īpaši priekšsēdētājam J. M. Barroso un priekšsēdētāja vietniekam M. Šefčovič par ieinteresētību, ar kādu viņi ir piešķirusi šim jautājumam prioritāti Komisijas darba grafikā; mēs esam pateicīgi arī par to, ka tā nenovēršami un ātri tiks īstenota, kā Šefčovič kungs pēc īsa brīža mums pastāstīs —, mums būs teksts, kas ļaus mums kopā ar Padomi un Parlamentu pirms sešu mēnešu perioda beigām iedarbināt to, uz ko, bez šaubām, cer Eiropas pilsoņi.

Mums būs jāstrādā pie dažādiem aspektiem, dažiem pārsvarā tehniskiem, dažiem pārsvarā politiskiem, bet mums ir jāmudina, lai tas notiek.

Tāpēc no tā laika, kad notika ārlietu ministru neoficiālā sanāksme *La Granja de San Ildefonso*, kā Šefčovič kungs un Malmström kundze — kas vēl bija savā amatā, jo jaunā Komisija vēl nebija sākusi darbu — atcerēsies, līdz pirmajai sanāksmei, ko noturējam kopā ar Komisiju Madridē, kad darbu sāka jaunā Komisāru kolēģija, mēs ļoti vēlējamies pasteidzināt šo iniciatīvu. Es viņiem lūgšu — tā būs vēsts, ko es vēlos lai viņi nodod jums, godājamie deputāti — pievērst vislielāko uzmanību šai iniciatīvai.

Es zinu, ka viņi to darīs. Turklāt es lūgšu viņus reaģēt ļoti ātri, jo es uzskatu, ka par visiem šā jautājuma aspektiem ir liela vienprātība, kas panākta apspriešanās, kas notika Padomē, Komisijā un Parlamentā, piemēram, par komiteju, kurā es piedalījos, Institucionālo lietu komiteju. Es tāpēc uzskatu, ka mēs to varam pielietot praksē, jo tas ir viens no jaunā posma aspektiem, kas tagad sākas Eiropas Savienībā un ir sabiedrībai augstākā mērā aizraujošs.

Maroš Šefčovič, Komisijas loceklis. – Priekšsēdētāja kungs! Es patiešām vēlos pateikties Parlamentam par to, ka tas iekļāva šo ļoti svarīgo jautājumu darba kārtībā. Es vēlos personīgi pateikties savam dārgajam draugam *Diego López Garrido* un Spānijas prezidentūrai par to, ka tā ir likusi šo jautājumu pirmajā vietā Spānijas prezidentūras darba kārtībā, jo es uzskatu, ka šis instruments, kas būs mūsu rīcībā, patiešām mainīs politisku jautājumu risināšanas veidu Eiropas Savienībā.

Līdz šim Eiropas Savienība pamatojās uz pārstāvniecības demokrātiju. Manuprāt, tas ir ļoti labi atspoguļots Lisabonas līgumā, jo tajā skaidri redzams, ka Parlamenta pilnvaras ir stipri palielinātas un ka dalībvalstu parlamenti tiks arvien vairāk iekļauti Eiropas likumdošanas procesā. Taču mums pārstāvniecības demokrātija bija jāpapildina ar lielāku pilsoņu iesaistīšanu šajā procesā, izmantojot līdzdalības demokrātijas instrumentu.

Nesen notika debates par to, vai viens demokrātijas veids izslēdz otru un vai beigās nebūs jāsaka „cik garš, tik plats”. Es patiešām tā nedomāju, jo es uzskatu, ka abi aspekti — pārstāvības un līdzdalības demokrātijā — savstarpēji viens otru papildina un abi palīdz veidot Eiropas politisko un sabiedrisko telpu.

Es uzskatu arī, ka, izmantojot šo instrumentu, mēs eiropiešiem vēl vairāk uzsvērsim Eiropas pilsonības lielo nozīmi. Kā *Diego* jau teica, es esmu pārliecināts arī, ka tas novedīs pie plašākām Eiropas mēroga pārrobežu debatēm ne tikai par nacionāliem jautājumiem, par kuriem bieži debatē dalībvalstu galvaspilsētās, bet vairāk par Eiropas mēroga jautājumiem.

Komisija ir bijusi un vēl arvien ir ļoti pateicīga par darbu, ko veicis Eiropas Parlaments pie Eiropas pilsoņu iniciatīvas. Mūsuprāt, rezolūcija, ko jūs pieņēmt pagājušā gada 7. maijā, satur ļoti svarīgas politikas pamatnostādnes un ļoti svarīgus ieteikumus par to, kā sagatavot šo iniciatīvu.

Kā jūs zināt, sagatavojot tik svarīgus tiesību aktus kā šis, Komisija vēlas iesaistīt Eiropas sabiedrību pēc iespējas plašākās diskusijās. Tāpēc mēs organizējam publiskas debates par šo jautājumu, pamatojoties uz Žaļo grāmatu, ko izdevām pagājušā gada decembrī.

Man jāsaka, ka mūs patīkami pārsteidza atbildes reakcija. Mēs saņēmām vairāk nekā 300 atbilžu no plaša respondentu loka — atsevišķiem pilsoņiem, organizācijām, valsts iestādēm un pat no dažu dalībvalstu parlamentiem.

Mēs novērtējam atbildes, ko saņēmām, un noslēdzām apspriežu procesu ar publiskām debatēm Briselē, kuras apmeklēja vairāk nekā 150 ieinteresēto pušu, tostarp godājami Parlamenta pārstāvji.

Ja man būtu jāapkopo šo debašu rezultāti, es teiktu, ka tajās tika izvirzīts daudz novatorisku, interesantu un pozitīvu ieteikumu no Komisijas puses. Kādi bija galvenie secinājumi? Pilsoņi bija ļoti ieinteresēti pēc iespējas ātrāk šīs iniciatīvas īstenošanā, viņi vēlējas, lai tā būtu pēc iespējas ērtāk un vieglāk piemērojama, un viņi vēlējas, lai tā būtu vienkārša, saprotama un galvenokārt pieejama.

Un jūs piekritisit, ka tie ir skaidri un ļoti svarīgi parametri šo tiesību aktu sagatavošanai šādā veidā, jo tikai šie parametri garantē, ka pilsoņi izmantos šo instrumentu saziņai ar Komisiju un Eiropas iestādēm.

Izmantojot šo apspriežu rezultātus, kā arī Eiropas Parlamenta ieteikumus, Komisija pašlaik precizē un noformē savu priekšlikumu. Es ceru, ka Komisija pieņems priekšlikumus, pie kuriem mēs strādājam, 31. martā. Es varu jums teikt arī to, ka tas nebūtu bijis iespējams bez Spānijas prezidentūras spēcīga pamudinājuma. Ir skaidrs, ka tik liela prezidentūras prioritāte ir jāņem vērā, un es zinu, ka Spānija ir apņēmusies panākt šīs iniciatīvas progresu savas prezidentūras pilnvaru laikā.

Tādējādi es ļoti ceru, ka, pateicoties prezidentūras, Padomes un Parlamenta konstruktīvajai pieejai, mēs iegūsim šo jauno un ļoti svarīgo instrumentu labu laiku pirms Lisabonas līguma spēkā stāšanās pirmās gadadienas.

Íñigo Méndez de Vigo, PPE grupas vārdā. – (ES) Priekšsēdētāja kungs! Šajā pašā Parlamentā gandrīz pirms septiņiem gadiem Konstitucionālās konvencijas beigās, mums, Eiropas Parlamenta deputātiem un dalībvalstu parlamentu deputātiem, izdevās iesniegt priekšlikumu, ko pieņēma Prezidijs. Man bija tas gods nodot to Prezidijam, un mēs to apstiprinājām. Turklāt es vēlos šeit atgādināt *Lamassoure* kunga un *Mayer* kunga vārdus, jo viņi izstrādāja pilsoņu iniciatīvas priekšlikumu, iedzīvotāju iniciatīvas priekšlikumu, kas tagad ir iekļauts līgumos.

Iedzīvotāju iniciatīva, kas ir līdzdalības demokrātijas piemērs — *Šefčovič* kungs to ļoti labi izskaidroja — un Eiropas demokrātijas piemērs, jo jautājumiem, uz kuriem attiecas šī iniciatīva, ir jābūt Eiropas jautājumiem, nevis vietējiem jautājumiem. Tātad jāpiedalās ir pilsoņiem, kam jārisina Eiropas līmeņa jautājumi.

Šefčovič kungs, kas sagatavo šo priekšlikumu, nav mums pastāstījis, kas tajā ir teikts. Labs nāk ar gaidīšanu. Savas grupas vārdā, *Šefčovič* kungs, es lūdzu jūs tajā iekļaut vismaz trīs idejas.

Pirmkārt, lai tā būtu skaidra un vienkārša. Citiem vārdiem sakot, nesarežģīsim lietas. Tai ir jābūt cilvēkiem pieejamai, lai viņi varētu piedalīties arī tad, ja viņiem nav universitātes izglītības.

Otrkārt, tai ir jāgarantē sadarbība starp Eiropas iestādēm un dalībvalstu iestādēm, jo, manuprāt, dalībvalstu iestādēm jābūt svarīgai lomai, organizējot parakstīšanos.

Treškārt, mums ar Eiropas Komisijas un Parlamenta starpniecību ir jāizglīto cilvēki, skaidrojot, kā izmantot šo likumdošanas iniciatīvu, lai izvairītos no vilšanās. Es sniegšu jums piemēru, ko redzēju internetā. Tiešaistē

ir ievietots lūgumraksts un uzsākta kampaņa, izmantojot iedzīvotāju iniciatīvu Parlamenta mītnes maiņai, lai darbs notiktu tikai vienā no tām.

Tas nav iespējams, un mums tas ir jāpaziņo jau pašā sākumā, jo tas prasa līgumu reformu, un to nevar atrisināt ar iedzīvotāju iniciatīvas palīdzību.

Tāpēc mums, dāmas un kungi no Komisijas un Parlamenta, ir jāveic liels izglītošanas darbs par iniciatīvu, ko atbalsta Eiropas Tautas partijas (Kristīgo demokrātu) grupa, cerot, ka tā var kalpot, lai veicinātu piederības sajūtu Eiropas Savienībai un sabiedrības līdzdalību Eiropas Savienības dzīvē.

Ramón Jáuregui Atondo, *S&D grupas vārdā*. – (ES) Priekšsēdētāja kungs, Šefčovič kungs! Es ļoti priecājos, uzzinot, ka Komisija plāno apstiprināt regulas projektu nākamnedēļ, ne vēlāk par 31. martu. Manuprāt, tā ir lieliska ziņa. Manuprāt, būtu pienācīgi un pareizi apsveikt Komisiju, Šefčovič kungu un Spānijas prezidentūru par atbalstu, ko tie ir snieguši šai iniciatīvai, un par to, ka tie piekrita iesniegt šo ļoti svarīgo priekšlikumu Parlamentam.

Ļoti svarīgo, jo, pirmkārt, es uzskatu, ka šī iniciatīva stiprina Parlamenta likumību, tāpēc ka tā dod sabiedrībai tiešu piekļuvi Parlamentam, nevis ar partiju starpniecību, bet tiešu piekļuvi mums, izmantojot ne vairāk un ne mazāk kā likumprojektu.

Tā nozīmē tiešu sabiedrības piekļuvi Parlamentam, kas pamatoti stiprina tā likumību. Tā stiprina pilsonības jēdzienu, kas ir likts pašos Eiropas projekta pamatos. No Māstrihtas līdz šejieni pilsonis ir centrālā Eiropas projekta figūra, kas kļūst šeit par galveno dalībnieku.

Treškārt, es uzskatu, ka šī iniciatīva dod ārkārtīgi lielu pamudinājumu saiknes veidošanai starp iestādēm un pilsoņiem, un mēs to vienmēr esam prasījuši, bet nekad neesam panākuši. Tā ir iespēja cilvēkiem tuvināties Parlamentam un uzzināt, kādā veidā tas var kļūt noderīgs. Tāpēc es vēlos sniegt dažus ieteikumus, kas lielā mērā saskan ar ieteikumiem, kurus iepriekš sniedza Méndez de Vigo kungs.

Es uzskatu, ka ir svarīgi izstrādāt tekstu, kas, pirmkārt, būtu patiešām elastīgs. Citiem vārdiem sakot, tādu, kas ļauj izmantot šīs tiesības, kas dod tās daudziem cilvēkiem, jo mums ir jānosaka valstu skaits, procentu daudzums un parakstu sistēmas. Lūdzu, esiet elastīgi! Nodrošiniet vieglu piekļuvi šai iniciatīvai, bet padariet to skaidru un saprotamu un nepieviliet cerības!

Pastāv pamatprocedūra, ko Komisija var izmantot, lai jau iepriekš noteiktu, vai iniciatīvas projekts būs veiksmīgs, vai to būs iespējams īstenot vai nē. Pirms tiek vākti paraksti, mums ir jāsaka „jā” vai „nē”, lai nepieviltu cerības — lai būtu skaidrība un elastība, dāmas un kungi, un, protams, lai tā būtu labi izstrādāta.

Anneli Jäätteenmäki, *ALDE grupas vārdā*. – (FI) Eiropas pilsoņu iniciatīva ir svarīga, jo tā ir viens no retajiem jauninājumiem, kuru ievieš Lisabonas līgums un kura reāli palielinās sabiedrības iespējas dot savu ieguldījumu. Tas acīmredzot ir ļoti mazs solis uz priekšu, un savākt miljonu parakstu būs grūts darbs — un tikai tad mēs varēsim ierosināt, lai Komisija kaut ko dara. Un Komisija tad viszinīgi nolems, vai tā kaut ko darīs vai ne.

Ja pilsoņu iniciatīvas eksperiments būs veiksmīgs — es ceru, ka būs —, ir iespējams, ka pēc tam mēs spēsim panākt turpmāku progresu ceļā uz tiešu ietekmi. Tāpēc tagad ir tik svarīgi, iedibinot pamatu pilsoņu iniciatīvai, lai šis pamats tiktu noteikts tādā veidā, ka šo iniciatīvu var ieviest viegli un ka tā ir skaidra un saprotama. Mēs nedrīkstam radīt veltīgas cerības vai pārpratumus.

Ir apspriesta procedūra vienprātības sasniegšanai. Es uzskatu, ka šis jautājums ir ļoti rūpīgi jāapsver. Tai var būt savi pozitīvie aspekti, bet es neesmu pārliecināta, vai ir pareizi ierobežot iniciatīvas jau šajā stadijā. Ļausim sabiedrībai izteikt savu viedokli.

Es uzskatu, ka ir svarīgi, lai dažādu dalībvalstu sliekšnis — iesaistīto valstu skaits — nebūtu pārāk augsts: pietiktu ar ceturto daļu no dalībvalstu skaita, lai uzskatītu iniciatīvu par pieņemamu un ļautu to turpināt. Mums ir jānodrošina, lai regula neradītu nevajadzīgus šķēršļus pilsoņu iniciatīvas īstenošanai, bet padarītu to skaidri saprotamu un vienkāršu. Cerēsim, ka pilsoņi izrādīs daudz iniciatīvu un ka Komisija saistībā ar tām iesniegs atbilstīgus priekšlikumus.

Gerald Häfner, *Verts/ALE grupas vārdā*. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, López Garrido kungs, komisār M. Šefčovič, dāmas un kungi! Es uzskatu, ka pašlaik Eiropai ir lielas iespējas, mūsu kopīgajai Eiropai, kas sākās ar līgumiem starp valstīm — klasisko ārpolitikas instrumentu, kuru izmantojot pilsoņi ir vairāk vai mazāk skatītāji —, un ir nonākusi līdz tagadējai Eiropai, kas arvien vairāk kļūst par pilsoņu Eiropu.

Šodien mēs apspriežam pirmo instrumentu, kas pilsoņiem garantē tiešu Eiropas mēroga līdzdalību. Es uzskatu, ka ikvienam ir skaidrs, kādas iespējas tas piedāvā, jo īpaši Eiropas sabiedrības, Eiropas dēmosa radīšanai, pakāpeniskai attīstībai, kas šai Eiropai ir nepieciešama, tāpēc ka mēs vēl arvien debatējam par jautājumiem Francijā, Itālijā, Portugālē un Vācijā utt. vairāk vai mazāk atsevišķi. Attiecībā uz pilsoņiem nenotiek gandrīz nekādas Eiropas mēroga debates. Eiropas pilsoņu iniciatīva varētu tomēr palīdzēt ieviest šādas debates, un tas varētu palīdzēt eiropiešiem zināmā mērā pārvarēt sajūtu, ka Brisele ir ļoti tālu un ka viņi — pilsoņi — Briselē nevar neko ietekmēt. Mēs šeit radām pirmo instrumentu, kas ļaus pilsoņu balsis sadzirdēt Briselē. Būtiski tomēr ir, kādu formu mēs šim procesam piešķiram. Es gribu uzsvērt, ka vēl nav noteikts, vai šis pasākums, galu galā, būs veiksmīgs, vai liks vilties. Tas būs atkarīgs no formas, kādu mēs šim pasākumam izvēlēsimies.

Es varu saprast, komisār M. Šefčovič, ka šodien jūs nespējat izklāstīt šo jautājumu visos sīkumos, jo es zinu, ka jūs neesat visu līdz galam izlēmis. Tomēr mums abiem kopā ir iespēja īsumā norādīt uz dažiem punktiem. Tāpēc es vēlos vērst jūsu uzmanību uz vienu īpašu punktu.

Manā uztverē šīs iniciatīvas panākumi piedzīvos gan uzplūdus, gan atplūdus, tāpēc ka Komisijas priekšlikums vai vismaz tas, kas beigās tiek ierosināts kā likumdošanas priekšlikums, ne tikai satur šķēršļus un atrunas, kas pilsoņiem ir jāievēro, bet arī nosaka, ka Komisijai ir nopietni jāstrādā pie pilsoņu iniciatīvas, kas tai ir iesniegta, jo, manuprāt, tā būtu liela vilšanās, ja pēc tam, kad šo iniciatīvu parakstījuši miljons pilsoņu, beigās to klusi un bez ceremonijām iesviestu papīrgrozā. Mums ir vajadzīgi trīs pieņemamības pārbaudes līmeņi. Pirmkārt, oficiālais līmenis — vai iniciatīvai ir visi nepieciešamie paraksti? Otrkārt, tiesiskais līmenis — vai izskatāmā lieta ir Eiropas Savienības kompetencē un nepārkāpj tiesību aktus? Visbeidzot, mums ir vajadzīga satura pārbaude, un šajā ziņā, manuprāt, ir svarīgi uzaicināt pilsoņus uz šo pārbaudi un organizēt uzklaušīšanu, parādot, ka viņi tiek novērtēti un viņu intereses apspriestas, ka viņi nesaņem tikai *ex cathedra* vēstuli no augšas. To es saku pamudinājumam.

Īsumā man vēl ir jāpiemin otrs pamudinājums. Trešā daļa jeb deviņas dalībvalstis man šķiet — mums visiem Parlamentā šķiet — pārkāp liela prasība. Parlaments ir izteicies par labu ceturtajai daļai, un šis skaits ir jāskata saistībā ar otro šķērslī, proti, šķērslī dalībvalstīs. Sarunās, kas notika, es ierosināju, ka vajadzīga ir gradācija atkarībā no dalībvalstu lieluma, jo ir liela starpība, vai ir iesaistīta liela vai maza dalībvalsts, un es redzu, ka šis priekšlikums ir guvis atsaucību.

Ierobežotā laika dēļ es nevaru pašlaik iedziļināties citos jautājumos. Es ceru, ka mēs visi kopā spēsim ieviest pirmo starptautiskas demokrātijas instrumentu.

Syed Kamall, ECR grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs! Manuprāt, daudziem no mums ir atzinīgi jāvērtē jebkura iniciatīva, kas samazina Eiropas Savienības un citu politisku valdību pilnvaras un piešķir vairāk pilnvaru pilsoņiem.

Es vēlos ierosināt lielāku elastību attiecībā uz vienu jautājumu. Kādēļ mums ir iepriekš jānosaka jautājumu loks, par kuriem pilsoņi var izrādīt iniciatīvu? Ja viņi vēlas izrādīt iniciatīvu, būsīm atbildīgi un izteiksim savu viedokli par jebkuru jautājumu. Ja, piemēram, tas attiecas uz mītni Parlamenta sēdēm, mums ir jāreaģē. Kāpēc mums ir jāizvairās no šā jautājuma? Risināsim jautājumus, ko ierosina pilsoņi, tieši un nepārprotami.

Ir viens jautājums, ko vēlos noskaidrot, un tas ir pārredzamība. Jebkurai personai vai pilsoņu grupai būs grūti vienai pašai savākt vajadzīgo skaitu parakstu. Tāpēc jūs redzēsiet vairākas organizācijas vadām parakstu vākšanu. To finansējumam ir jābūt pārredzamam, lai nerastos organizācijas, kas pārņem šo procesu tikai tādēļ, lai pieprasītu vairāk finansējuma iniciatīvām, ko tās uzskata par svarīgām. Lai tās patiešām būtu pilsoņu iniciatīvas un nevis pilsoniskās sabiedrības organizāciju vai NVO iniciatīvas.

Søren Bo Søndergaard, GUE/NGL grupas vārdā. – (DA) Priekšsēdētāja kungs! Mūsu pilsoņu neuzticība Eiropas Savienībai pieaug. Par to liecina zema pilsoņu skaits ES vēlēšanās. Eiropas pilsoņu iniciatīvu interpretē kā dažu cilvēku iespēju gūt no tās labumu. Tā tikai saasinās situāciju. Mūsu grupa tāpēc aicina neizvirzīt pārāk stingrus noteikumus. Piemēram, jautājumi var būt svarīgi visai Eiropai, pat ja pirmais miljons parakstu nāk tikai no dažām valstīm. Tomēr kā Eiropas Parlaments mēs varam kaut ko darīt, lai uztvertu pilsoņu iniciatīvu nopietni. Mēs šajā sēžu zālē varam pieņemt lēmumu, ka ikreiz, kad tiek apstiprināta pilsoņu iniciatīva, mēs apņemsimies noturēt debates — debates, kam jānovēd pie paziņojuma par attiecīgo iniciatīvu. Šādā veidā mēs uztversim pilsoņu vēlmes nopietni, un es ceru, ka visas grupas spēš kopīgi panākt, ka tiek pieņemts attiecīgs dokuments, piemēram, kā Reglamenta grozījums.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Priekšsēdētāja kungs! Es ar skaidru prātu un tāpēc ar lielu skepsi esmu noklausījies visu, kas šeit līdz šim tika teikts. Galu galā mūsu pašu pieredze — ko gūvām no Nīderlandes,

Francijas un beigās, kas ir ne mazāk svarīgi, no Īrijas referenduma — ir parādījusi, kā eiokrāti reaģē uz tautas gribu un šīs gribas izpausmēm. Kas būtībā ir šī Eiropas pilsoņu iniciatīva? Būtībā tā ir tikai nomierinošs līdzeklis, izlikšanās, Lisabonas līgumā ierosināta niecīga pilsoņu iesaistīšana, neiesaistot tos lēmumu pieņemšanas procesā. Patiešām, tas ir kļuvis skaidrs no visa, ko esam līdz šim uzzinājuši — sarežģītas procedūras, tematikas ierobežojumi, un, ja beigās tiek sasniegts kaut kas prātīgs, tad to izskata un jo īpaši izlemj tieši tādā pašā eiokrātiskā un antidemokrātiskā šaurā lokā kā iepriekš. Mums Eiropā ir vajadzīgi saistoši referendumi, piemēram, par Turcijas pievienošanos. Tie ir vajadzīgi, lai atjaunotu demokrātiju, bet diemžēl Eiropas pilsoņu iniciatīva ir tikai demokrātijas kastrēta karikatūra.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Es atzinīgi vērtēju *López Garrido* kunga un *Šefčovič* kunga paziņojumus.

Jaunais Lisabonas līgums mudina mūs rīkoties ātri un sistemātiski, lai veicinātu pilsoņu iniciatīvu, kas ir Eiropas iedzīvotāju eksistences testaments. Patiešām, ir labi zināms, ka visasākā Eiropas Savienības kritika ir tā, ka ES nav pilnīgi demokrātisks veidojums. Lisabonas līgums tiecas mazināt demokrātijas trūkumu vairākos veidos, tostarp nosakot, ka vismaz viens miljons Eiropas pilsoņu var ierosināt likumdošanas iniciatīvas priekšlikumu.

Lai šis jaunais instruments kļūtu par nopietnu līdzekli, tam jārada pietiekami svarīgas tiesiskas sekas. Tam, protams, nevar būt vienāda vērtība ar iepriekšējiem lūgumrakstiem, ko parakstījis plašs personu loks — tie ir nepārprotami jānošķir —, un tāpēc ir jānodrošina tāds regulējums, lai to nevarētu izmantot ļaunprātīgi, bet lai tas tomēr dotu iespēju plašām diskusijām kā informētas un pārbaudāmas iedzīvotāju vienprātības izpausmei.

Tomēr vissvarīgākais šīs iniciatīvas aspekts, kas noteikts Lisabonas līguma 11. pantā, ir tās simboliskā nozīme — demokrātijas trūkuma problēmu novērš ne tikai tautas pārstāvju lēmumu pieņemšanas pilnvaras, bet vēl vairāk pašu Eiropas iedzīvotāju pastāvēšana, ko nenosaka tikai atsevišķu dalībvalstu pilsoņu matemātiska summa.

Tāpēc attiecībā uz noteikumiem, kurus apsveram, manuprāt, divi aspekti ir īpaši svarīgi: pirmais attiecas uz tematiku, kam jābūt saistītai — kā kāds jau teica — ar Eiropas problēmām; otrais attiecas uz obligātā parakstītāju skaita sadali ievērojamā skaitā dalībvalstu, tā lai tās būtu procentuāli pienācīgi pārstāvētas, ņemot vērā vēlētāju skaitu katrā valstī.

Es ceru, ka jaunie noteikumi palīdzēs Francijas, Itālijas, Vācijas, Spānijas un citu valstu pilsoņiem apzināties, ka viņi ir galvenokārt Eiropas pilsoņi.

Zita Gurmai (S&D). – Priekšsēdētāja kungs! Eiropas pilsoņu iniciatīva ir viens no galvenajiem Lisabonas līguma jaunievedumiem, kura mērķis ir paplašināt tiešo demokrātiju Eiropas Savienībā. Šis jaunais instruments ir pareizi jālieto, izmantojot visas tā iespējas. Turklāt ir jānodrošina tā ticamība.

Šajā ziņā ir jānodrošina nopietnas prasības. Ļaujiet man īsi izteikties par divām no tām, lai gan ir zināms, ka ir arī vairākas citas prasības. Savāktie paraksti ir pienācīgi jāpārbauda. Tas ir būtisks jautājums, kas var radīt nopietnas problēmas, jo attiecīgie tiesību akti dalībvalstīs ir ļoti atšķirīgi. Mums ir jārod optimāls risinājums — pienācīgs līdzsvars starp dažādiem noteikumiem un vispārējām prasībām.

Otrais temats ir iniciatīvas pieņemamība. Atkal visi aspekti ir rūpīgi jāpārbauda, lai atrastu vislabāko risinājumu. Vai publisko diskusiju tematam jābūt ierobežotam, lai aizsargātu Eiropas Savienības vērtības, vai priekšroka jādod vārda brīvībai? Vai šie principi ir savienojami?

Es atzinīgi vērtēju priekšsēdētāja vietnieka M. Šefčovič un Spānijas prezidentūras progresīvo darbu un esmu pateicīga par to. Es priecājos, ka ieinteresētajām pusēm februārī bija iespēja apspriest lielāko daļu jautājumu, kas jārisina, lai pilsoņu iniciatīva sāktu darboties.

Es patiešām vēlos uzzināt sanāksmes rezultātus. Kā Komisija risinās iniciatīvas pārbaudes un pieņemamības jautājumu un kurā posmā tā to darīs? Protams, kad mēs šeit Eiropas Parlamentā gatavosim ziņojumu, mums būs skaidri jāzina, kādu pieeju izvēlēties. Esmu cieši pārliecināta, ka mēs esam šeit, lai pārstāvētu Eiropas pilsoņus, un mums jāzina, ka spējam atrast ļoti pārliecinošus argumentus.

Es esmu stingri pārliecināta, ka Spānijas prezidentūra kopā ar divām parējām trijotnes valstīm Beļģiju un Ungāriju, maniem labajiem biedriem, veic lielisku darbu. Tāpēc es vēlreiz jums pateicos, priekšsēdētāja vietniek. Jūs paveicat lielisku darbu. Turpināsim to!

Diana Wallis (ALDE). – Priekšsēdētāja kungs! Tas ir instruments, kam ir liels potenciāls un kas spēj dot svarīgu demokrātisku signālu Eiropai.

Ja jūs vēlaties virzīt likumdošanas priekšlikumu manā valstī, Apvienotajā Karalistē, jums ir jāatrod kāds parlamenta deputāts, kam ir laimējies uzvarēt ikgadējās vēlēšanās jeb loterijā, un arī tad pie varas esošā valdība visus atrunās no tā īstenošanas.

Tāpēc es uzskatu, ka mēs nodosim Eiropas pilsoņiem kaut ko ļoti svarīgu un aizraujošu. Tas liek man lepoties, bet šai iniciatīvai ir jābūt viegli ierosināmai, pieejamai un ticamai, un tas nozīmē, ka mums ir jābūt pietiekami stingriem jau pašā sākumā attiecībā uz tās atbilstību ES kompetencei un cilvēktiesībām.

Mums būs jāspēj un jāvēlas atbalstīt iniciatīvas virzītājus, lai izpildītu tehniskās prasības. Ir ļoti svarīgi, lai parlamentārieši būtu gatavi sadarboties ar iniciatīvas ierosinātājiem. Tā nemazina mūsu tiesības. Atbalstot to, mēs varam sadoties rokās ar pilsoņiem, bet viņiem ir jāadresē sava vēsts Komisijai. Mēs varam palīdzēt, un tādējādi mēs visi kopā varam iedibināt patiesu Eiropas demokrātiju.

Isabelle Durant (Verts/ALE). – (FR) Priekšsēdētāja kungs! Mans kolēģis Häfner kungs pieminēja dažus nosacījumus, kas nodrošinās, lai šī iniciatīva būtu, kā viņš teica, reāli iespējama, ticama un likumīga.

Es, savukārt, vēlos vērst Parlamenta uzmanību, no vienas puses, uz Ekonomikas un sociālās padomes atzinumu, kas ir ļoti interesants un kas varētu izskaidrot pieņemamos lēmumus, un, no otras puses, uzsvērt, ka līdzdalības demokrātija darbojas, ja ikvienam — Eiropas Parlamenta deputātiem, Padomei, pilsoniskās sabiedrības organizācijām un pilsoņiem, kas nesastāv nekādās organizācijās, kam pilsoņu iniciatīva piedāvā kādas iespējas —, ir piešķirta konkrēta loma.

Šajā ziņā, komisār, saskaņā ar Līguma 11. pantu, kas garantē arī iespēju iesaistīties strukturētā un organizētā dialogā ar pilsonisko sabiedrību, es vēlos jums jautāt, kāda veida iniciatīvu jūs paredzat — izmantojot sociālā dialoga modeli, ko paredz Līgumi —, un uzzināt, vai bez pilsoņu iniciatīvas, kas ir ļoti interesanta un ļoti noderīga, jūs esat iecerējis organizēt arī dialogu ar pilsonisko sabiedrību strukturētā veidā, iesaistot iestādes.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Priekšsēdētāja kungs! Tagad, kad Lisabonas līgums ir stājies spēkā, pilsoņi var īstenot pilsoņu iniciatīvas. Tas liecina par progresu, jo pilsoņi vēl arvien ir pārāk tālu no Eiropas, un ir grūti tos iesaistīt politikas izstrādē. Es uzskatu, ka Eiropas pilsoņu iniciatīva ir laba iespēja piesaistīt pilsoņu atbalstu Eiropai.

Priekšsēdētāja kungs! Es jo īpaši vēlos vērst jūsu uzmanību uz pilsoņu iniciatīvu, kas tika uzsākta nesen. Tā ir šodien šeit klātesošā Kastler kunga iniciatīva, un tā aicina saglabāt svētdienas brīvas kā dienas, kas veltītas atpūtai, ģimenei un pārdomām. Es šo lūgumu atbalstu pilnā mērā un no visas sirds, un es darbojos kopā ar viņu, lai savāktu Nīderlandē pēc iespējas vairāk parakstu. Es aicinu ikvienu atbalstīt un publiskot šo iniciatīvu. Šādas iniciatīvas var liecināt par to, ko pilsoņi uzskata par svarīgu. Es aicinu Parlamentu un Komisiju uztvert šos signālus ļoti nopietni, jo Eiropa ir paredzēta pilsoņiem, nevis otrādi.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (PL) Priekšsēdētāja kungs! Palielinātā nozīme, ko Lisabonas līgums piešķir Eiropas Parlamentam, kā arī Eiropas pilsoņu iniciatīva ir ļoti nopietns solis Eiropas demokrātijas stiprināšanā. Tomēr, lai šī iniciatīva pildītu savu uzdevumu, ir jāievieš procedūras, kas jau pašā sākumā neierobežo tās demokrātisko būtību.

Eiropas Parlamentam faktiski pašlaik nav nekādas nozīmes pilsoņu iniciatīvas īstenošanas procesā. Iepriekšējais Parlamenta sasaukums nobalsoja par to, ka Komisija izlems, kuras no iesniegtajām iniciatīvām pieņemt un kuras noraidīt. Manuprāt, Eiropas Parlamenta nozīmei šajā jautājumā ir jābūt daudz lielākai. Parlamentam jāstrādā kopā ar Komisiju, novērtējot iesniegtās iniciatīvas un sniedzot par tām atzinumu. Tādējādi lēmumus par iesniegto iniciatīvu pieņemamību vienādā mērā pieņemtu vēlētajū pārstāvji un izpildvara. Parlaments pašlaik ir vienīgā Eiropas Savienības iestāde, kuru ievēlē brīvās, demokrātiskās vēlēšanās, un pilsoņu iniciatīva faktiski attiecas uz iedzīvotāju problēmām un viedokļiem. Ja kādu iniciatīvu noraidīs Komisija, izpildvara, kurai to vajadzētu īstenot, pilsoņi to nesapratīs.

Ir svarīgi arī, lai iniciatīvas organizētājs — sabiedriska organizācija vai nevalstiska organizācija — skaidri un precīzi nosaka iniciatīvas tematu un mērķi, lai gan šim organizētājam nav obligāti jāiesniedz tiesību akta priekšlikums. Es uzskatu, ka iniciatīvu procedūras ir jāsaskaņo dalībvalstīs, jo pārāk liela dažādība apgrūtinās plaša atbalsta iegūšanu iniciatīvai.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Pilsoņu iniciatīva kā viena no ES pilsoņu pilnvaru izpaušmēm nozīmē ievērojamu demokrātijas progresu un plašu sabiedrības slāņu tiešu līdzdalību politiskajā dzīvē.

Es augstu vērtēju un atzīstu jūsu pieeju šim jautājumam, komisār M. Šefčovič. Es tagad vēlos atsaukties uz jautājumiem, kurus uzdeva mana kolēģe Zita Gurmai, jo arī es uzskatu, ka rast atbildi uz dažiem no šiem jautājumiem ir svarīgi. Viens no tiem attiecas uz iniciatīvas vietu un oficiālo metodi, citiem vārdiem sakot, vietu, kur tiks vākti paraksti iniciatīvai, vai nu valsts iestādē, vai uz ielas. Saistībā ar iepriekš minēto ir arī jautājums, vai neradīsies pretruna ar citām cilvēktiesībām, piemēram, ar vārda brīvību.

Otrais jautājums attiecas uz visa procesa finansējumu. Kas būs atbildīgs par pilsoņu iniciatīvu finansēšanu? Vai tā būs Eiropas Savienība, vai arī dalībvalstis, vai paši pilsoņi, kas uzsāk iniciatīvu? Vissliktākais scenārijs būtu, ja tiktu pārkāpts demokrātiskais princips un par iesaistīšanās nosacījumu paziņotu maksātspeju.

Pēdējais, bet ne mazāk svarīgais jautājums ir tas, vai Komisijai ir svarīgi noteikt precīzu laika periodu, kurā šie paraksti jāsavāc, vai arī atkarībā no apstākļiem tos var savākt saprātīgā laika periodā, jo īpaši neaizmirstot vajadzību saglabāt visa mehānisma atklātību un pārredzamību, lai novērstu iespēju interešu grupām, kas darbojas visā ES, ļaunprātīgi izmantot šo iniciatīvu.

Es jums pateicos no visas sirds, komisār, un es turēšu īkšķi, lai jums šis pasākums izdodas.

Marian Harkin (ALDE). – Priekšsēdētāja kungs! Kā persona, kas divas reizes ir piedalījusies kampaņā par pozitīvu balsojumu par Lisabonas līgumu un veicinājusi pilsoņu iniciatīvu, es nepiekrītu saviem kolēģiem. Es neuzskatu, ka šī iniciatīva ir tikai viēģes lapa. Jā, pastāv ierobežojumi, bet šai iniciatīvai ir liels potenciāls, un tā ir nozīmīgs solis līdzdalības demokrātijas veicināšanā.

Es esmu pārrunājusi šo jautājumu ar pilsoņiem. Es esmu veicinājusi pilsoņu piedalīšanos Komisijas apspriešanā un Līgumrakstu komitejas uzklaušīšanas procedūrās. Taču mēs nedrīkstam tikai apspriesties ar pilsoņiem, mums ir jāuzklausa, kas viņiem sakāms, un mums ir jānodrošina, ka viņu viedoklis tiek ņemts vērā jebkurā tiesību aktā, ko mēs izstrādājam.

Šī ir iespēja ES iestādēm skaidri parādīt, ka pilsoņu iniciatīva no sākuma līdz beigām atspoguļos Eiropas pilsoņu viedokli. Šim likumdošanas procesam ir jābūt pilsoņiem viegli pieejamam, un tam jābūt augstākā mērā pamanāmam. Pilsoņiem, kas vēlas iesniegt līgumrakstu, ir jānodrošina viegli pieejams atbalsts un palīdzība. Ir jādara zināms, kad Komisija var rīkoties un kad tā nevar rīkoties. Ja kādam līgumrakstam tiktu savākts miljons parakstu un tad tiktu paziņots, ka tas nav ES kompetencē, tas novestu pie vēl lielākām apsūdzībām par demokrātijas trūkumu un cinisma, un niknuma no pilsoņu puses.

Tāpēc mums šajā jautājumā ir jābūt absolūtai skaidrībai, un mums jābūt aktīviem. Lai gan mums ir jāizmanto ikviena iespēja, ko dod šis likumdošanas process, mēs nedrīkstam solīt vairāk, nekā spējam izpildīt. Pilsoņu iniciatīva ir kā tikko piedzimis bērns. Tai ir neierobežots potenciāls, bet ar to ir jāapietas uzmanīgi, kad tā sper savus pirmos nedrošos soļus.

SĒDI VADA: P. SCHMITT

Priekšsēdētāja vietnieks

Eva Lichtenberger (Verts/ALE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs! Plānojot šo instrumentu, mums ir jāuzņemam ārkārtīgi liela atbildība, jo uz mums gulstas to pilsoņu cerības, kuri domā eiropiski un kuri Eiropas līmenī vēlas virzīt un apliecināt Eiropas intereses. Mums katrā ziņā ir jāizvairās no tām kļūdām, kas ir apsēdušas pašreizējos līgumrakstus. Mums ir jāpanāk, ka Eiropas pilsoņu iniciatīva neklūst par raudu mūri, pie kura sūdzībām neseko nekādi reāli darbi. Aktīvie pilsoņi gaida rezultātus, viņi gaida, kādu veidolu mēs piešķirsim šai iniciatīvai.

Ja mēs uzcelsim pārāk augstus šķēršļus, mēs sagrausim to pilsoņu cerības, kuri ir Eiropas galvenais potenciāls. Padomājiet par to. Pusēm, kas ir ieinteresētas konkrētā jautājumā, būs jāpieliek milzīgas pūles, lai savāktu veselu miljonu parakstu. Ja tie tiks iemesti papīrgrozā bez pienācīgas izskatīšanas un bez reāliem pasākumiem, tad mēs būsīm izdarījuši lāča pakalpojumu demokrātijai Eiropā. Tāpēc ir īpaši svarīgi, kā Komisija risinās šo jautājumu. Man personīgi tas ir galvenais jautājums.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, Šefčovič kungs, López Garrido kungs, dāmas un kungi! Pilsoņu iniciatīva ir papildu ieguldījums Eiropas pilsoniskās sabiedrības izveidē. Tā ir jauna Eiropas pilsoņu iespēja iegūt lielāku ietekmi lēmumu pieņemšanas procesā. Es ceru, ka tās ieviešana stiprinās piederības sajūtu kopējai realitātei, mūsu Eiropai, jo šī sajūta diemžēl pašlaik ir ļoti vāja un pārāk bieži tās pavisam trūkst.

Aplūkojot šīs iniciatīvas īstenošanas tehniskos, administratīvos un praktiskos aspektus, es uzskatu, ka mūsu vēstij jābūt galvenokārt politiskai. Patiešām, mēs nedrīkstam izlaist no acīm vadošo principu, kas ir šīs iniciatīvas ieviešanas pamatā — tuvināt pilsoņus iestādēm, stimulējot viņu interesi par Eiropu, veicinot viņu iesaistīšanos un padarot viņus par ieinteresētajām pusēm Eiropas politikā. Tas mums vienmēr ir jāpatur prātā.

Runājot par obligāto dalībvalstu skaitu, no kurām jāsavāc paraksti, par šo parakstu vākšanu un pārbaudi, vai arī par iniciatīvu pieņemamību, mums būs jānodrošina, ka pilsoņi netiek kavēti piepildīt savu vēlmi iesniegt iniciatīvu.

Piemēram, es vēlos norādīt, ka notāra izmaksām par paraksta apstiprinājumu ir jābūt saprātīgām. Dažas dalībvalstis, kas jau ir ieviesušas šāda veida iniciatīvu nacionālajā līmenī, reizēm prasa pārmērīgi lielu samaksu. Pilsoņu iniciatīvas gadījumā mums ir jāizvairās no šāda veida šķēršļiem.

Visbeidzot, mēs nedrīkstam aizmirst, ka Parlamentam tagad ir lielāka nozīme. Kā Eiropas pilsoņu demokrātiskās gribas aizgādnim un budžeta pārredzamības garantētājam tam ir vairāk jāiesaistās iniciatīvas īstenošanas procesā. Tikai tā tas varēs ar visu sirdi un dvēseli atbalstīt demokrātiju Eiropā.

Proinsias De Rossa (S&D). – Priekšsēdētāja kungs! Šis ir vissvarīgākais demokrātijas progress Eiropas Savienībā. Divas trešdaļas Īrijas iedzīvotāju nobalsoja par Lisabonas līgumu, un viens no šāda rezultāta iemesliem bija pilsoņu iniciatīvas pieejamība. Pirmo reizi Eiropas dalībvalstu pilsoņi var starptautiski pieprasīt, lai Komisija iesniedz priekšlikumus. Tomēr šim procesam jābūt pārredzamam. Mums ir jāzina, kas organizē šīs iniciatīvas, un mums ir jāzina, kas tās finansē. Šīs iniciatīvas nedrīkst pārstāvēt korporatīvas intereses.

Komisija, kam būs jālemj, vai īstenot priekšlikumu vai nē, manuprāt, nedrīkst būt iestāde, kas nosaka, vai priekšlikums ir pieņemams. Es uzskatu, ka ir jāpaplašina ombuda pilnvaras un jāļauj viņam lemt, kas ir pieņemams un kas nav.

Es uzskatu, ka obligātajam valstu skaitam vajadzētu būt septiņām, nevis deviņām, kā ierosināts vai kā patiešām lika priekšā Komisija, un es gribu uzsvērt un pastāvēt uz to, ka sliekšni — viens miljons iedzīvotāju — nedrīkst pārkāpt. To nedrīkst paaugstināt, nosakot lielāku pilsoņu proporciju dalībvalstīs un lielāku dalībvalstu skaitu. Ir ļoti svarīgi, lai tas būtu saskaņā ar Līgumiem.

Un visbeidzot vēlos teikt, ka, manuprāt, pilsoņiem vajadzētu dot iespēju reģistrēties internetā.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (ES) Priekšsēdētāja kungs! Es vēlos savu runu sākt spāniski un pateikties Spānijas prezidentūrai par to, ka tā pieņēma lēmumu iesniegt iniciatīvu ātrāk, nekā sākotnēji bija gaidīts. Liels paldies par to.

(DE) Tagad es turpināšu vācu valodā. Es vēlos pateikties Komisijai par atbalstu Spānijas prezidentūras iniciatīvai un par paziņojumu: „Labi. Mēs rīkosimies ātrāk, mēs ierosināsim šo priekšlikumu nākamajā nedēļā.” Mēs ceram, ka šo priekšlikumu galīgi noformēs līdz vasarai. Tas ir svarīgi, lai attaisnotu pilsoņu cerības.

Tāpat kā daudzi no tiem, kas runāja pirms manis, es uzskatu, ka plānotā deviņu valstu robeža ir pārāk augsta. Es ierosīnu sākt ar piecām, kas ir pietiekami daļa no dalībvalstīm. Nav viegli savākt veselu miljonu parakstu, pat ja jūs varbūt varat izmantot internetu. Mums taču ir jāparāda iedzīvotājiem, ka mēs vēlamies, lai viņi piedalās mūsu kopējās Eiropas dzīvē un sarīko īstas Eiropas debates. Manuprāt, ir svarīgi lai jau no paša sākuma notiktu likumīga, oficiāla un uz saturu pamatota šīs iniciatīvas pārbaude, un ne reizi vien iedzīvotāji jau ir sākuši vākt parakstus. Šīs iniciatīvas ir jāatbalsta, piemēram, nodrošinot tulkojumus. Ja tas notiks, mēs atkal spēsim sajūsmināt pilsoņus par mūsu kopīgo Eiropu — un vēl stiprāk nekā iepriekš.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Komisār, pateicos jums par to, ka norādījāt uz turpmākajiem pasākumiem. Mēs esam virzījušies no vispārējās koncepcijas un dažām teksta rindiņām Lisabonas līgumā uz direktīvu, kas regulēs ES.

Pilsoņu iniciatīva rāda ES pilsoņiem līdzekli, ar kura palīdzību var panākt turpmāko Eiropas integrāciju. Dalībvalstu pilsoņiem būs iespēja ietekmēt Eiropas iestādes. Taču ir jānorāda, ka pilsoņu iniciatīva var pavērt durvis uz federālu ES, lai gan tā ir demokrātijas instruments. Es atbalstu pilsoņu iniciatīvu, bet tajā pēc iespējas vairāk būs jāiesaista kompetentās dalībvalstu iestādes. Ir jāgarantē dalībvalstu konstitūciju aizsardzība, un tām ir jānodrošina priekšroka.

Kā komisārs teica, šai iniciatīvai jābūt līdzsvarotai, un es varu piebilst, ka nekādā ziņā tā nedrīkst kalpot par ieganstu subsidiaritātes principa apdraudējumam. Šā pasākuma piemērošanas pamatam jābūt skaidri definētam, lai dažas iestādes un jo īpaši ES pilsoņi nelolotu nereālas cerības.

Judith A. Merkies (S&D). – Priekšsēdētāja kungs! Es ļoti priecājos par pilsoņu iniciatīvu. Ja neiebilstat, es pāriešu uz holandiešu valodu, lai paskaidrotu, kāpēc es tā priecājos.

(NL) Priekšsēdētāja kungs! Es priecājos par Eiropas pilsoņu iniciatīvu, jo pašlaik pilsoņiem ir iespēja paziņot par savām vēlmēm tikai reizi piecos gados, bet turpmāk viņiem Eiropas Savienībā būs reāla ietekme arī vēlēšanu starplaikā. Tāpēc viņiem ir svarīgi zināt, kad viņi var klausēt pie mūsu durvīm. Faktiski tās nav mūsu durvis, bet gan Eiropas Komisijas durvis. Vai parasts cilvēks zina, kad ir iespējams vērsties pie Komisijas? Ir vajadzīga plaša informācijas kampaņa, lai to paziņotu pilsoņiem. Man jāsaka, ka vissvarīgākais jautājums šajā pasākumā būs tas, ka pilsoņu iniciatīva sasniegs briedumu tikai tad, ja visas Eiropas iestādes uztvers viena miljona pilsoņu balsis nopietni un ja tajās ieklausīsies arī ministri un valdību vadītāji. Protams, tas nozīmē, ka gadījumā, ja viens miljons Eiropas pilsoņu vēlas atteikties no Strasbūras mītnes, tad šī vēlēšanās ir jāņem vērā.

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Esmu pārliecināts, ka iniciatīvas tiesības, ko Līgums piešķir Eiropas pilsoņiem, palīdzēs tiem tuvināties Eiropai un Eiropas iestādēm daudz labāk nekā dārgās informācijas kampaņas, kuras finansē Eiropas Savienība un kuras līdz šim ir devušas visai pieticīgus rezultātus — par to liecina zemā vēlēšanu aktivitāte.

Šī iniciatīva, protams, vēl vairāk stiprinās demokrātiju, jo tā ļauj pilsoņiem tieši ierosināt tiesību aktus. Citiem vārdiem sakot, tā ir tiešas demokrātijas veids, kas papildina parlamentāro pārstāvību.

Mēs nedrīkstam šo iespēju izlaist no rokām. Komisijai šīs iniciatīvas tiesības ir jāpadara vienkāršas, saprotamas un pieejamas, un tai ir jāpalīdz pilsoņiem, un tie jāatbalsta no šā procesa sākotnējā posma līdz parakstu vākšanas posmam, piemēram, nosakot viņu priekšlikuma pieņemamību. Tas ir praktisks ieguldījums Eiropas demokrātijā.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Priekšsēdētāja kungs! Mēs bieži runājam par vajadzību palielināt Eiropas pilsoņu līdzdalību, par vajadzību tuvināties Eiropas Savienības iestādēm un visu dalībvalstu pilsoņiem. Mēs par to dedzīgi debatējam pēdējās Eiropas vēlēšanās, kad redzējām, ka daudzās dalībvalstīs piedalīšanās vēlēšanās ir jo īpaši zema.

Starp vēlēšanām un pašreizējo brīdi atgadījās kāds ļoti svarīgs notikums, kas mainīja Eiropas Savienības struktūru un darbību. Es ar to, protams, domāju Lisabonas līgumu, ļoti svarīgu līgumu, kura centrā ir pilsoņi un kura galvenais pīlārs ir mūsu visu, Parlamenta, Komisijas un Padomes, tuvināšanās pilsoņiem. Šis princips īpaši izpaužas pilsoņu iniciatīvā, kas paredzēta 11. pantā. Tas ir svarīgs un unikāls risinājums, kas veicina demokrātiju, politisku vienlīdzību un pārredzamību.

Protams, mēs vēlamies, lai šo risinājumu piemērotu pareizi un lai to pielietotu praksē. Līdz ar to rodas problēmas. Visi mani kolēģi ir pamatoti uzsvēruši, ka šai procedūrai jābūt uzticamai un ka ir jānosaka Komisijas loma un Parlamenta loma, taču mums visiem ir jāspēj sadarboties, lai šī svarīgā pilsoņu iniciatīva pēc parakstu savākšanas nebūtu veltīga.

Mans secinājums ir šāds: mēs visi esam atbildīgi par šīs iniciatīvas veicināšanu. Mēs visi esam atbildīgi par šo tiesību skaidrošanu, tiesību, kas tagad ir piešķirtas visiem Eiropas pilsoņiem un ļauj tiem personīgi uzsākt procedūras Eiropas iestāžu līmenī bez citu iejaukšanās.

Mūsu vēstij jābūt galvenokārt skaidrai, un tai jābūt ietvertai vienkāršā, saprotamā, visaptverošā procedūrā, kas funkcionē visiem, funkcionē pilsoņiem, funkcionē Parlamentam, Eiropas Savienības iestādēm, dalībvalstīm un visiem, kas ieinteresēti šajā procedūrā.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Vēl tikai pirms dažiem mēnešiem daži teica, ka Lisabonas līgums nekad nestāsies spēkā. Un tomēr te nu mēs esam, sākot domāt, kā to īstenot, un izstrādājot dažus no tā noteikumiem.

Lisabonas līgums dod lielu ieguldījumu demokrātijas trūkuma novēršanā. Es runāju par parlamentu (gan Eiropas Parlamenta, gan dalībvalstu parlamentu) nozīmes stiprināšanu. Vēl svarīgāks ir ieguldījums, kas nodrošina Eiropas atvērtību sabiedrībai, paredzot noteikumus Eiropas brīvības, drošības un tiesiskuma telpai, uzraugot subsidiaritātes īstenošanu un realizējot šo novatorisko iniciatīvu, kas sakņojas sabiedrības aktivitātē.

Es piekřītu savu kolēģu teiktajam, un jo īpaši tam, ko teica mans kolēģis *Méndez de Vigo* kungs, bet es vēlos uzsvērt, ka, regulējot šo instrumentu, mums ir jānodrošina, lai tas patiešām aptver visu Eiropu. Ir jāpanāk, lai tas neizsaka tikai vienas valsts vai ierobežota valstu skaita sabiedrības gribu. Mums ir jāmeklē risinājums, kas sekmē un stimulē sabiedrības iesaistīšanos. Ja mums jāizvēlas, vai būt stingriem un nelokāmiem, vai augstsirdīgiem, es izvēlētos drīzāk būt augstsirdīgs. Ja mēs ierosināsim risinājumus, kas neveicina sabiedrības līdzdalību, mēs kļūsim neuzticīgi Lisabonas līguma garam un atteiksimies no Eiropas sabiedrības, jo, dāmas un kungi, mums ir jādomā vairāk par Eiropu un par tādu Eiropu, kas ir veltīta sabiedrībai. Mums ir vairāk jāiesaista Eiropas sabiedrība un jāpanāk, ka tā aktīvi īsteno savu pilsonību.

Milan Zver (PPE). – (SL) Es vēlos paust gandarījumu un prieku par to, ka mēs šodien apspriežam šo iniciatīvu, kas, esmu pārliecināts, mazinās vai daļēji novērsīs to, ko mēs saucam par demokrātijas deficītu.

Vispārīgi runājot, demokrācija faktiski šodien atkāpjas. Kā liecina daži pētījumi, demokrātiskais dialogs sašaurinās, un demokrātijas jēdziens aprobežojas tikai ar demokrātiskām vēlēšanām. Tas viss ietekmē pilsoņu noskaņojumu, kuri kļūst arvien pasīvāki, kas atspoguļojas nelielajā vēlētāju skaitā vai pat neuzticībā demokrātiskajām institūcijām.

Šā iemesla dēļ ir ļoti svarīgi, ka esam pieņēmuši Lisabonas līgumu, jo tas paplašina parlamentu lomu, gan dalībvalstu parlamentu, gan Eiropas Parlamenta lomu. Tas galvenokārt dod pilsoņiem iespēju virzīt uz priekšu iniciatīvas, un es par to priecājos. Tādējādi mēs tagad esam liecinieki procesam, ko varētu aprakstīt kā Eiropas demokrātijas projekta īstenošanu visas Eiropas mērogā, un, manuprāt, mēs jau esam šajā ziņā spēruši lielu soli uz priekšu.

Tomēr tā sauktā Eiropas demokrācija ir jāpaplašina, lai tā aptvertu arī citas jomas, tostarp, piemēram, kandidātu izvirzīšanu Eiropas Komisijai. Īsi sakot, ir vairākas jomas, kurās iesaistītās Eiropas iestādes varētu padarīt demokrātiskākas. Esmu stingri pārliecināts, ka šis projekts, t.i., šī iniciatīva var lielā mērā stiprināt Eiropas demokrātiju.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Mums šodien ir brīnišķīga iespēja un izdevība apliecināt kādu vērtību, proti, līdzdalības demokrātijas instrumentu, ko piedāvā pilsoņiem saskaņā ar Lisabonas līgumu. Tas, ka tikai dažus mēnešus pēc Līguma pieņemšanas mēs apspriežam šo instrumentu, ir, manuprāt, absolūta vērtība, kas jāsargā.

Es esmu pārliecināts, ka, protams, ir būtiski skaidri un precīzi noteikt, kas ir domāts ar „ievērojamu dalībvalstu skaitu”. Mums ir jāizvēlas kritērijs, kas savieno, no vienas puses, pilsoņu tieksmi piedalīties iestāžu darbā un, no otras puses, mūsu tieksmi piešķirt šim instrumentam demokrātisku likumību.

Protams, procedūrām jābūt vienkāršām, godīgām un elastīgām. Es personīgi dažās pēdējās nedēļās apmeklēju vairākas skolas un sastapos ar lielu gatavību mani uzklausa, bet galvenais, ko es uzzināju, bija bērnu vēlēšanās uzņemties lielāku lomu Eiropā, kas mainās, jo īpaši saskaņā ar Lisabonas līgumu. Tāpēc mums ir vajadzīga pārredzamība, objektivitāte un pārmaiņas, lai šis instruments kalpotu sabiedrībai un vienlaicīgi arī iestādēm. Attiecībā uz to Parlaments tiek aicināts kopā ar Komisiju un Padomi precīzi noteikt vienkāršotas procedūras.

Martin Kastler (PPE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Es esmu viens no tiem cilvēkiem, kas realizēja vienu no pirmajiem pilsoņu iniciatīvas lūgumrakstiem, konkrēti par svētdienu aizsardzības tematu. Šodien mēs ar prieku debatējam — un vēlāk arī nolemsim — par iespējamo pilsoņu iesaistīšanas veidu Eiropas politiskajos procesos. Tas nozīmē, ka tas ir potenciāls veids, kā nodrošināt lielāku demokrātiju, lai pretotos cilvēku apnikumam attiecībā uz Eiropu.

Taču es neesmu šeit, lai slavētu. Drīzāk, lai izvirzītu jums divas prasības, kad jūs strādāsit pie šīs regulas nobeiguma stadijas. Pirmkārt, mēs, eiropieši, esam tehnoloģiski izglītoti cilvēki. Es vēlos lūgt jums izvēlēties internetu par noteicošo vidi, lai pilsoņu iniciatīva, kam vajadzīgs vesels miljons parakstu, tiek pieņemta arī ar elektroniskiem parakstiem, kas ir tiesiski saistoši.

Otrkārt, es vēlos norādīt, ka tas, ko mēs šeit darām, ir tikai pirmais solis. Es vēlos spert vēl vienu soli. Mums tagad ir pilsoņu iniciatīvas tiesības. Es tomēr vēlos, lai mums turpmāk būtu arī Eiropas līmeņa referendumi, kā tas ir manā dzimtajā reģionā Bavārijā. Tas nozīmē, ka ir jānosaka, ja ir lūgumraksts par referendumu, tad pēc tam, kad to ir parakstījis pietiekams skaits pilsoņu, rodas iespēja sarīkot referendumu. Es vēlos, lai mums referendumi būtu arī Eiropas mērogā.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D). – (PL) Priekšsēdētāja kungs! Eiropas pilsoņu iniciatīvas publiskā apspriešana ir tikko beigusies, un izrādās, ka šī apspriešana piesaistīja tikai 323 respondentus. Šis rezultāts rāda, ka Eiropas Savienības iestādēm enerģiski jāveicina šis jaunais instruments, jo pašlaik ir skaidrs,

ka tikai daži cilvēki zina par tā eksistenci. Tomēr apspriežu rezultāti norāda pareizo virzienu, kādā jāiet Komisijai, izstrādājot pienācīgus tiesību aktus.

Pirmkārt, ir svarīgi noteikt kopīgus principus parakstu vākšanai un to apliecinājumam, kurus varētu piemērot visā Eiropas Savienībā, kā arī nodrošināt, lai pilsoņiem tiktu izvirzītas vienādas prasības, piemēram, attiecībā uz vecumu.

Vēl viens svarīgs jautājums ir konkrēta *ex ante* pieņemamības novērtēšanas veida ieviešana, pieļaujot, ka iniciatīvu īstenotāji apzinās, ka oficiāla pieņemamības atzīšana nav līdzvērtīga Komisijas veiktai konkrēta likumdošanas priekšlikuma ierosināšanai.

Esmu pārliecināta, ka Eiropas pilsoņu iniciatīva var turpmāk kļūt par svarīgu instrumentu debašu organizēšanai — plašu debašu organizēšanai par svarīgiem jautājumiem, kas interesē visus eiropiešus. Šā iemesla dēļ es ar nepacietību gaidu pienācīgu regulu no Komisijas.

Andrew Henry William Brons (NI). – Priekšsēdētāja kungs! Referenduma rīkošana — tieša demokrātija — nav eksotisks demokrātijas veids. Tas ir sākotnējais demokrātijas veids — tautas valdība un nevis valdība tautas vārdā.

Tāpēc varbūt mums jābūt pateicīgiem ES par demokrātijas ieviešanu? Es uzskatu, ka nav jābūt pateicīgiem. ES patīk demokrātija tikai tad, ja tā var to pārvaldīt un izkārtot tādu rezultātu, kādu tā vēlas. Mēs esam dzirdējuši, ka pilnvaras rīkot tādu referendumu ierobežos viltīgi noteikumi, piemēram, ES kompetence un ES cilvēktiesību versija, kas patiesībā nozīmē politiskas represijas, vārda brīvības un pat domu brīvības ierobežošanu.

Mans pēdējais punkts ir par to, ka demokrātija nozīmē tautas valdību — nosakāmu un loģisku jēdzienu —, un nevis valdību, kas sastāv no patvaļīgi izvēlētas cilvēku grupas. Masveida migrācija padara to grūti sasniedzamu. Pati Eiropa ir kļuvusi vēl mazāk vienota, nekā tas būtu varējis būt. Tomēr tāda demokrātija ir labāka nekā nekas, un mēs varam vismaz parādīt, ka šī iniciatīva ir tikai tukši solījumi.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Es uzskatu, ka Eiropas pilsoņu iniciatīvas iekļaušana Lisabonas līguma noteikumos nozīmē svarīgu soli demokrātijas nostiprināšanā Eiropas Savienībā.

Vēl viens svarīgs demokrātijas īstenošanas un nostiprināšanas veids ir referendumi. Es novirzīšos no temata, lai pastāstītu jums, ka kopš 2004. gada Rumānijā ir notikuši trīs referendumi, no kuriem pēdējais bija par pāreju uz vienpalātu sistēmu un parlamenta deputātu skaita samazināšanu. Referendumā piedalījās 51 % no vēlētāju kopskaita, un lielais vairākums nobalsoja par šo priekšlikumu. Es atzinīgi vērtēju Komisijas iniciatīvu uzsākt tiešsaistē plašas publiskas diskusijas par šo regulu. Tajās tiks noteikts valstu skaits, kurās jāsvāc paraksti, obligātais parakstu skaits no katras valsts un to pārbaudes noteikumi.

Es vēlos beigt savu runu, jautājot Komisijai, kad šī regula varētu stāties spēkā, jo es uzskatu, ka tās izstrāde jāpabeidz, cik ātri vien iespējams.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Komisār, dāmas un kungi! Dažos pēdējos gados Eiropas Savienība ir piedzīvojusi uzticības krīzi no savu pilsoņu puses. Viens no šīs krīzes signāliem ir zema vēlētāju skaits Eiropas Parlamenta vēlēšanās, ko var izskaidrot ar plaši izplatīto pārliecību, ka pilsoņu balsojums nekādā veidā nevar ietekmēt notikumus ES. Tāpēc es ļoti atzinīgi vērtēju pilsoņu iniciatīvas iespējas, kuras Lisabonas līgums piešķir ES pilsoņiem, un saistībā ar to arī publisko apspriešanu ar Komisiju, kā arī Zaļo grāmatu, kurā konkrēti izskaidrots, kā īstenot pilsoņu iniciatīvu. Es principā piekrītu vairākumam no Zaļajā grāmatā minētajiem priekšlikumiem.

Tomēr, ja mēs pastiepijam palīdzīgu roku, mēs nedrīkstam baidīties, ka ES pilsoņi satvers to. Tāpēc, ja mums ir svarīgi paplašināt dialogu ar pilsoņiem, tad, manuprāt, daži no ierobežojošiem pasākumiem ir pārāk stingri. Tie galvenokārt attiecas uz obligāto dalībvalstu skaitu, no kurām jānāk pilsoņiem, kas paraksta iniciatīvu, un uz tā saucamo „ievērojamo dalībvalstu skaitu”. Priekšlikums noteikt vienu no trim valstīm, citiem vārdiem sakot, pašlaik deviņas valstis, manuprāt, var laupīt drosmi un varbūtēju iniciatīvu īstenošanai ir praktiski nereāls skaits. Es uzskatu, ka šī skaita samazināšana līdz 20 % būtu solis pareizajā virzienā ES sabiedrības vērtējumā, kura, piemēram, pievērstu uzmanību arī tam, ka uzsvars tiek likts uz lielāko reģionu nozīmi, veidojot ES politiku. Un kāpēc gan nē?

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Eiropas pilsoņu iniciatīvas iespēja var veicināt publiskas debātes par Eiropas jautājumiem, kas, iespējams, novedīs pie patiesas Eiropas sabiedriskās vides izveides. Pilsoniskās sabiedrības pārstāvji var risināt sociālus jautājumus, kurus politiskās grupas, kas pārstāvētas Eiropas Parlamentā, nevar

vai nevēlas izvirzīt. No šiem jautājumiem es vēlos jo īpaši uzsvērt vienu. Es uzskatu, ka līdz ar iepriekšēju informāciju par rezolūcijas priekšlikumiem un pat pirms parakstu vākšanas sākuma vai arī varbūt pēc tam, kad savākts konkrēts parakstu skaits, Komisijai ir jāsniedz atzinums, pamatojoties uz savu kompetenci un Kopienas tiesībām, par to, vai attiecīgais priekšlikums būtu pieņemams. Noraidījums formālu iemeslu dēļ vai juridiskā pamata trūkuma dēļ pēc tam, kad savākts miljons parakstu, var parādīt ne tikai Komisiju, bet visu Eiropas Savienību nelabvēlīgā gaismā.

Vilija Blinkevičiūtē (S&D). – (LT) Lisabonas līgums stiprina pilsoniskās sabiedrības lomu Eiropas iestādēs un palielina Eiropas pilsoņu iespējas izvirzīt likumdošanas priekšlikumus. Pilsoņu iniciatīvas tiesības ļaus ne mazāk kā miljoniem pilsoņiem aicināt Eiropas Komisiju izrādīt likumdošanas iniciatīvu kādā konkrētā jomā.

Tomēr savākt tik lielu skaitu vēlēšanu parakstu ir patiešām grūti, tāpēc, lai izveidotu efektīvu mehānismu demokrātiskai līdzdalībai un nodrošinātu pilsoņiem pieejamību šai iniciatīvai, ir jādod iespēja ierosināt šo priekšlikumu, sniedzot skaidras pamatnostādnes un piedāvājot vienkāršu un pienācīgu procedūru.

Diemžēl kopš Lisabonas līguma stāšanās spēkā pilsoņu iniciatīvas tiesības nav praktiski izmantotas. Neviena pilsoņu iniciatīvas aspekts vēl nav bijis apspriests, un nav pat konkrēta rīcības plāna, kā garantēt iniciatīvu pārredzamību, nedz arī demokrātiskas pārskatatbildības, lai pilsoņi netiktu vilināti pārstāvēt lielu uzņēmumu intereses.

Tādējādi pilsoniskais dialogs ir vissvarīgākais Eiropas un manas valsts, Lietuvas, demokrātijas modeļa elements, veidojot būtisku šī modeļa pamatu, un es aicinu Komisiju veikt visus iespējamus pasākumus, lai nodrošinātu pilsoņu iniciatīvas tiesību pienācīgu īstenošanu, cik drīz vien iespējams.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Priekšsēdētāja kungs! Mūsu kolēģiem ir daudz interesantu ideju par šo jautājumu, un viņi vienprātīgi ir piekrituši, ka mūsu pilsoņiem tiek dāvāta brīnišķīga iespēja.

Pilsoņu iniciatīva bija spēcīgs un pārliecinošs arguments pret Lisabonas līguma pretniekiem referendumā Īrijā, jo īpaši tad, kad viņi apgalvoja, ka Eiropas Savienība vēlas sagrābt varu un nevis patiesi demokrātiski censties iesaistīt pilsoņus. Tomēr ir liela starpība starp šīs idejas iekļaušanu līgumā un tās īstenošanu, un tāpēc tas mums ir liels izaicinājums.

No vienas puses, pastāv briesmas — un īstas briesmas —, ka šo procesu varētu pārņemt likumīgas interešu grupas vai spēcīgi lobiji, kam nebūtu grūti savākt miljonu parakstu. Tāpēc būtu vērts apsvērt mana kolēģa De Rossa kunga ierosinājumu.

No otras puses, šī iniciatīva tomēr piedāvā pilsoņiem reālas iespējas. Vienu no iniciatīvām, ko izvirzīja mans kolēģis de Castro kungs, ir vērts apsvērt, tā ir iniciatīva par svētdienas izvēlēšanos par īpašu dienu un to, vai vēlamies atpūsties septītajā dienā, kā to darīja mūsu Radītājs, vai arī uztvert to kā jebkuru citu nedēļas dienu. Tas ir svarīgs apsvērums.

Tādējādi šai idejai ir daudz iespēju, un es ar nepacietību gaidu tās īstenošanu.

Diego López Garrido, Padomes priekšsēdētājs. – (ES) Priekšsēdētāja kungs! Man jāpauž milzīgs gandarījums par šīm debatēm, kas tikko notika. Turklāt tās bija debates, kas notika pēc Parlamenta lūguma, kurš jo īpaši vēlējas, lai šīs debates notiktu par pilsoņu iniciatīvu, un es uzskatu, ka veselā virknē runu šī iniciatīva tika pilnīgi vienprātīgi atbalstīta kā Spānijas prezidentūras un Padomes prioritāte. Turklāt šis atbalsts ir nekavējoties jāizmanto.

Es uzskatu, ka Šefčovič kunga paziņojumu par regulas teksta iesniegšanu 31. martā jūs visi novērtējāt atzinīgi un ar lielu gandarījumu. Es vēlreiz pateicos Komisijai par ātrumu, ieinteresētību un entuziasmu, ar kādu tā risināja šo jautājumu, un tagad mēs tāpēc varam sākt šo likumdošanas procedūru. Es ceru, ka šī procedūra drīzumā beigsies ar likumdošanas iniciatīvas uzsākšanu, kuru gandrīz ikviens runātājs uzskata par vajadzīgu, steidzamu un neaizvietojamu.

Manuprāt, to var uzskatīt par visu Parlamenta grupu un visu godājamo deputātu atbalstu, tostarp arī to deputātu, kas kā Kamall kungs savā neparastajā runā atbalsta sabiedrības likumdošanas iniciatīvu tāpēc, ka tā, viņuprāt, vājinās Eiropas Savienību.

Kamall kunga nav šeit... Man žēl, ka viņa nav, man žēl nodot viņam sliktas ziņas un likt viņam vilties, jo šī iniciatīva stiprinās Eiropas Savienību, nevis vājinās. Tā stiprinās ES, jo tā ir iniciatīva, kas, īsi sakot, stiprina divus būtiskus Eiropas Savienības jēdzienus — demokrātiju un pilsonību. Tie ir divi galvenie Eiropas Savienības politiskie pīlāri — demokrātija un pilsonība.

Tā ir iniciatīva, kas zināmā mērā tiecas kompensēt paradoksu, kuru mēs redzam — Eiropas Savienību, kas kļūst arvien spēcīgāka, un Parlaments var kalpot tam par pierādījumu, jo tas kļūst arvien ietekmīgāks, un tam ir arvien lielāka ietekme uz sabiedrības dzīvi. Un tomēr Eiropas Savienība nav saistīta ar debatēm, kas notiek ikvienā dalībvalstī.

Tas ir paradokss, kas ietekmē demokrātiju. Šī pilsoņu iniciatīva, kā teica *Méndez de Vigo* kungs, paplašinās debates līdz Eiropas mērogam, ietverot jautājumus, kam nav tikai vietēja nozīme, bet kas skar visu Eiropu. Tas būs tāpēc, ka šī iniciatīva veidos saikni starp dažādu valstu iedzīvotājiem, un tāpēc tai būs Eiropas mēroga ietekme. Tas neapšaubāmi ir viens no veidiem, kā stiprināt demokrātiju, kā arī Eiropas dēmosa pilsonību, uz ko atsaucās *Casini* kungs, kas turklāt ir Juridiskās un pilsoņtiesību komitejas priekšsēdētājs, kuram būs galvenokārt jānodarbojas ar šo iniciatīvu.

Tā ir pilsonība, ko *Jáuregui* kungs savā runā uzskatīja par ļoti svarīgu un kas ir Eiropas Savienības pamats, uz ko atsaucās arī *Sógor* kungs, kā arī *Häfner* kungs, kas arī to pieminēja. Kā teica arī *Kastler* kungs, šī iniciatīva ir jāīsteno. Tas ir aicinājums pilsoņiem, jo Eiropas pilsoniskā identitāte attīstās, kad to izmanto praksē, nevis tad, kad tiek iegūtas tiesības, bet kad šīs tiesības tiek izmantotas praksē un īstenotas. Tā, manuprāt, ir vissvarīgākā lieta, kam jānotiek, kad pilsoņu iniciatīva stāsies spēkā.

Es vēlreiz pateicos Komisijai un Parlamentam, kas, esmu pārliecināts, ļoti rūpīgi, pamatīgi un ātri risinās šo jautājumu. *Iacolino* kungs pieminēja īpaši ātru procedūru, kas var palīdzēt ieviest šo iniciatīvu ļoti ātri, un *Băsescu* kundze savā runā arī aicināja rīkoties ātri, lai uzsāktu šo iniciatīvu.

Maroš Šefčovič, Komisijas loceklis. — Priekšsēdētāja kungs! Es vēlos pateikties *Diego* par šodienas debašu lielisko kopsavilkumu. Es vēlos pateikties jums visiem par atbalstu un pozitīvu attieksmi pret pilsoņu iniciatīvu. Es varu apliecināt, ka es ļoti priecāšos jūs iepazīstināt ar priekšlikumu pie pirmās izdevības pēc tā pieņemšanas.

Ierobežotā laika dēļ un tāpēc, ka priekšlikums vēl nav līdz galam definēts, mēs šodien nevarējam to visos sīkumos izskatīt. Tomēr es esmu ļoti pateicīgs par jūsu viedokļiem, jo tie atspoguļo tos uzskatus un atzinumus, kurus mēs vācām, izstrādājot Eiropas pilsoņu iniciatīvu.

Ir daudz jautājumu, par kuriem mēs visi esam vienisprātis. Pirmais no tiem ir, protams, pārredzamība. Es varu jums apliecināt, ka mēs meklējam risinājumu, kas varētu garantēt, ka, Komisijai reģistrējot iniciatīvu, mums būs zināms, kas ir organizētāji un kā viņi tiek finansēti. Mums būs nepārprotami pierādījumi tam, vai šī iniciatīva ir patiešām īsta, vai tā patiešām ir pilsoņu iniciatīva un vai tā ir Eiropas mēroga iniciatīva. Manuprāt, tai ir jāietver visi šie elementi, lai pareizi un veiksmīgi izmantotu šo jauno instrumentu.

Mēs visi esam vienisprātis par praktiskumu. Mēs vēlamies izveidot sistēmu, kas ir ērti lietojama. Mēs vēlamies izveidot sistēmu, kas neliktu pilsoņiem just, ka viņus gaida apgrūtinājoša procedūra, lai savāktu parakstus vai parakstītos. Mēs pētām šīs iespējas, un, protams, mēs pētām veidus, kā izmantot mūsdienīgās IT tehnoloģijas, kas mūsu gadsimtam ir tik raksturīgas.

Ir skaidrs, ka dalībvalstīs ir dažādas parakstu pārbaudes sistēmas. Viena no nepārprotamajām atbildēm, ko ieguvām publiskā apspriešanā, bija, ka pilsoņi dotu priekšroku noteiktai vienveidībai, pārbaudot un vācot parakstus. Vienlaicīgi mēs saņemām skaidru norādījumu no dalībvalstīm, ka mums jāizveido sistēma, kas nebūtu pārāk apgrūtinājoša vai sarežģīta dalībvalstu iestādēm, jo tieši dalībvalstīm būs jāpārbauda, vai pilsoņu iniciatīvai savāktie paraksti ir īsti un neviltoti.

Es ļoti uzmanīgi klausījos jūsu aicinājumos paredzēt ļoti skaidras procedūras pēc tam, kad iniciatīvai visi paraksti būs veiksmīgi savākti. Es vēlos jums apliecināt, ka mēs noteikti to darīsim. Priekšlikumā būs skaidri noteikti termiņi — kad, kā un cik ilgā laikā Komisijai jāreaģē, ja pilsoņu iniciatīva būs veiksmīga.

Tā kā šeit dzirdējāt dažādus viedokļus, jūs man piekritīsiet, ka visgrūtākais jautājums, kas mums jārisina, ir pieņemamība — kā atrast risinājumu, kas neliktu pilsoņiem vilties, kā aizsargāt ES vērtības un kā uzturēt Eiropas pilsoņu iniciatīvas institūciju vērā ņemamu un reālu. Es varu jums apliecināt, ka uz šiem jautājumiem un uz šiem nedaudz pretrunīgajiem pieprasījumiem nav vieglu atbilžu.

Komisija izskata iespēju, kas jau pašā sākumā ļautu aizstāvēt Eiropas vērtības un cilvēktiesības. Un mēs arī vēlamies skaidri zināt, vai priekšlikumiem pilsoņu iniciatīvai ir īsts potenciāls būt veiksmīgiem.

Mēs vēlamies izvairīties no iniciatīvas iespējamās ļaunprātīgas izmantošanas, kad mēs saņemtu iniciatīvu priekšlikumus ik pa divām nedēļām par bezjēdzīgiem jautājumiem, par kuru pieņemamību mums būtu obligāti jāsniedz savs viedoklis un tad jāiesniedz apelācijas sūdzība Tiesā — iniciatīvu priekšlikumu, kuru

vienīgais iemesls būtu potenciālo negatīvu politisku plānu organizētāju pašreklāma. Mums ir jāpatur prātā arī tas. Es ceru, ka mēs atradīsim pareizo līdzsvaru, kā uzturēt šo pieņemamības pārbaudi samērīgu.

Sniedzot īsu atbildi uz priekšsēdētāja vietnieces *I. Durant* jautājumu par saziņu ar pilsonisko sabiedrību, es vēlos norādīt, ka Eiropas pilsoņu iniciatīva ir vislabākā atbilde. Mums ir ļoti labi strukturēts dialogs, ko organizē Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komiteja, un pirms divām nedēļām man bija garas debātes ar to. Es uzskatu, ka par gudriem likumdošanas priekšlikumiem notiek spēcīga un plaša publiska apspriešana. Mēs to vēl paplašināsim un turpmāk to izmantosim vēl biežāk.

Ņemot vērā ierobežoto laiku, ļaujiet man beigt, sakot, ka es patiešām ar nepacietību gaidu, kad varēšu atgriezties ar gatavu priekšlikumu. Es ar nepacietību gaidu mūsu kopējās diskusijas par šo jautājumu un, es ceru, arī dinamiskas un ātras procedūras, lai mēs varētu apstiprināt šo svarīgo instrumentu, cik ātri vien iespējams.

Priekšsēdētājs. – Līdz ar to šis punkts tiek slēgts.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), rakstiski. – (RO) Jaunais Eiropas pilsoņu iniciatīvas tiesiskais pamats ir, bez šaubām, atzinīgi vērtējams. Pilsoņiem jau sen bija vajadzīga piekļuve šādam instrumentam. No otras puses, es piekrītu tiem, kas šodien uzstājās un aicināja izstrādāt regulas, kuras varētu kalpot par pamatu pilsoņu iniciatīvas īstenošanai un kuras būtu vienkāršas, pieejamas, viegli saprotamas un pēc iespējas brīvas no birokrātiskām procedūrām. Tas ir vienīgais veids, kā padarīt pilsoņu iniciatīvu par pienācīgu instrumentu, kurš pieejams eiropiešiem un kuru viņi varētu lietot, lai liktu sadzirdēt savu balsi. Tas ir vienīgais veids, kā ES var sekmīgi tuvināties saviem pilsoņiem un kļūt demokrātiskāka.

Joanna Senyszyn (S&D), rakstiski. – (PL) Lisabonas līgums piedāvā Eiropas Savienības pilsoņiem tiesības izrādīt likumdošanas iniciatīvu. Tas ir viens no vissvarīgākajiem soļiem pilsoniskas demokrātijas nodrošināšanā un pilsoņu tiešā iesaistīšanā ES lēmumu pieņemšanas procesā. Eiropas pilsoņu iniciatīva var dot ieguldījumu plašas samazināšanā starp iestādēm un pilsoņiem un atbalstīt Eiropas pilsoniskās sabiedrības attīstību. Tāpēc tūlītēja regulas pieņemšana, lai pārvaldītu šādas iniciatīvas iesniegšanas procesu, nosacījumus un procedūras, ir būtiska. Eiropas Savienības pilsoņi to gaida ar nepacietību.

Eiropas pilsoņu iniciatīva paredz lielāku pilsoņu iesaistīšanos Eiropas tiesību aktu izstrādē. Tāpēc es vēlos ierosināt jautājumu par elektronisko parakstu pilsoņu iniciatīvā kā par papildu līdzekli intereses izraisīšanai par Eiropas politiku. Tā kā mēs varam vēlēt ar interneta palīdzību un tiešaistē veikt bankas operācijas, mēs noteikti spējam izstrādāt drošu sistēmu, kas ļautu mums identificēt elektroniskos parakstus.

Procedūru pārredzamība arī ir svarīga. Iniciatīvu organizētājiem ir jābūt publiski atbildīgiem par pārredzamību attiecībā uz parakstu vākšanas kampaņas finansējumu. Pat skaidru kritēriju noteikšana šādām kampaņām nenodrošina to aizsardzību pret šā instrumenta iespējamu ļaunprātīgu izmantošanu no eiroskeptiķu puses, kuriem miljons parakstu savākšana ar ievērojamu finanšu resursu palīdzību nesagādātu lielas problēmas, kā parādīja pēdējo Eiropas Parlamenta vēlēšanu kampaņa. Viens no risinājumiem varētu būt uzlikt par pienākumu iniciatīvas izrādītājiem uzturēt interneta vietni, kurā būtu jāiekļauj finanšu informācija, kā, piemēram, ienākumu avoti, izdevumi un finanšu pārskati.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), rakstiski. – (PL) Šodienas debātes ir vēl viens solis ceļā uz Eiropas pilsoņu iniciatīvas galīgo noformēšanu. Ideja radīt instrumentu, kas dotu pilsoņiem iespēju pilnīgāk piedalīties Eiropas Savienības demokrātiskajā dzīvē, tika apspriesta jau 2005. gadā pēc neveiksmīgajiem referendumiem Francijā un Nīderlandē par Konstitūciju Eiropai. Šie balsojumi atspoguļoja acīmredzamu saziņas trūkumu starp Eiropas Savienību un tās pilsoņiem. Pat nesen publicētie sociālo apspriešanu rezultāti, sākot ar Zaļo grāmatu par Eiropas pilsoņu iniciatīvu, parāda pilsoņu zemo intereses līmeni. Komisija saņēma tikai 159 atbildes no atsevišķām personām.

Pilsoņu iniciatīva dod mums iespēju mainīt situāciju un piešķirt pilsoņiem lielāku ietekmi, piedāvājot viņiem tiesības tieši aicināt Komisiju iesniegt jaunas politikas iniciatīvas. Lai garantētu, ka šī iniciatīva neklūst par instrumentu politiskās spēlītēs, mēs nedrīkstam izvirzīt saviem pilsoņiem pārāk stingras prasības. Tomēr mums ir jānodrošina, ka tiek ievērotas garantijas pret ļaunprātīgu iniciatīvas izmantošanu. Ir svarīgi, lai Eiropas pilsoņu iniciatīva būtu pārnacionāls instruments, kas būtu ērti un viegli lietojams. Tai jābūt vienkāršai, saprotamai un viegli pieejamai. Ja iniciatīvas projekts neatbilst oficiālajām prasībām, tad šī ideja ir jāsaģlabā un jāiesniedz lūgumraksta veidā. Tādējādi darbs un pūles, kas ieguldīti tās sagatavošanā, nebūs veltīgi. Šo

nosacījumu izpilde ļaus eiropiešiem pirmo reizi mūsu integrētās Eiropas vēsturē reāli un tieši ietekmēt Eiropas politikas veidošanu.

14. Stāvoklis Tibetā (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais punkts ir Komisijas paziņojums par stāvokli Tibetā.

Laima Liucija Andriekienė (PPE). – Priekšsēdētāja kungs! Es redzu, ka ES Spānijas prezidentūra pamet sanāksmju telpu, tāpēc es gribu paust dziļu nožēlu, ka šajā diskusijā nepiedalīsies ne Spānijas prezidentūra, ne Augstā pārstāve un ka viņu vietas paliks tukšas.

Tā ir necieņas izrādīšana Eiropas Parlamentam, kas ir vienīgā Eiropas Savienības iestāde, ko ievēlējuši Eiropas iedzīvotāji, un tas rada ļoti sliktu precedentu, jo īpaši tāpēc, ka spēkā ir Lisabonas līgums.

Vai drīkstu jums lūgt, priekšsēdētāja kungs, pateikt tiem, kas nebūs klāt, ka plenārsesijas darba kārtību nosaka Parlaments, nevis ES Spānijas prezidentūra, un ka vismaz vienam no viņiem bija jābūt šodien šeit.

Priekšsēdētājs. – Mani informēja, ka Spānijas prezidentūra jau iepriekš — pirms mēneša — esot paziņojusi, ka tā par lielu nožēlu nevarēsot palikt ilgāk par šo laiku.

Maroš Šefčovič, Komisijas loceklis. – Priekšsēdētāja kungs! Es gribu pateikties Parlamentam par šā jautājuma iekļaušanu šodienas debatēs, jo, manuprāt, tas ir pietiekami svarīgs, lai to pārrunātu, un es domāju, ka mums jāsāk ar fakta konstatēšanu, ka mūsu attiecības ar Ķīnu — ko mēs uzskatām par ļoti nozīmīgām un stratēģiskām — dažu pēdējo gadu laikā ir ārkārtīgi progresējušas. Šādas stipras stratēģiskās partnerattiecības pilnīgi noteikti dod mums tiesības risināt visus jautājumus, pat visjutīgākos.

Mēs esam izveidojuši iespaidīgu augsta līmeņa mijiedarbības sistēmu, kurā mēs regulāri risinām globālas problēmas, ar kurām saskaras mūsu pilsoņi, neatstājot novārtā jautājumus, kuros viedokļi var atšķirties — un Tibeta noteikti ir šāds gadījums.

Ir acīmredzams, ka domstarpības Ķīnas un Tibetas starpā joprojām pastāv. Mēs esam patiesi noraizējušies par cilvēktiesību situāciju Tibetā, par to, ka Tibeta vēl aizvien ir lielā mērā slēgta starptautiskajiem medijiem, diplomātiem un humanitārajām organizācijām, kā arī par to, ka sarunās starp Dalailamas pārstāvjiem un Ķīnas iestādēm nav panākts progress.

ES nostāja ir nepārprotama un neatstāj vietu nepareizai interpretācijai. Tāpēc ļaujiet man uzsvērt — ES respektē Ķīnas suverenitāti un teritoriālo integritāti. Mēs respektējam nedalāmas Ķīnas politiku.

Tomēr mēs esam vienmēr atbalstījuši samierināšanos bez vardarbības ar dialoga palīdzību starp Ķīnas iestādēm un Dalailamas pārstāvjiem. Tam ir jābūt konstruktīvam un būtiskam dialogam, kas risina visus galvenos jautājumus — par Tibetas unikālās kultūras, reliģijas un tradīciju saglabāšanu un par vajadzību panākt Tibetas jēgpilnu autonomiju, saskaņojot to ar Ķīnas konstitūciju.

Šim dialogam ir jārisina arī jautājums par tibetiešu piedalīšanos lēmumu pieņemšanā. Eiropas Savienībai Tibeta ir saistīta ar cilvēktiesību jautājumu. Mēs esam konsekventi to uzsvēruši ķīniešu pusei un uzmanīgi uzklauzījuši tās viedokli, un mēs savstarpējas cieņas garā esam centušies saprast tās nostāju.

Taču cilvēktiesības ir universālas, un stāvoklis Tibetā rada starptautiskajai sabiedrībai pamatotas bažas, kuras mēs sarunās regulāri izsakām ķīniešu pusei.

Ķīnas un Tibetas dialogā Tibetas puse ir nesen iesniegusi koriģētu memorandu par īstu autonomiju Tibetas nākotnes labā. Mēs atzinīgi vērtējam to, ka Tibetas puse ir vēlreiz uzsvērusi savas stingrās saistības netiekties pēc atdalīšanās vai neatkarības.

Mēs priecājamies arī par to, ka Dalailama paliek uzticīgs vidusceļam un dialogam kā vienīgajam līdzeklim abpusēji pieņemama un ilgtspējīga risinājuma sasniegšanai.

ES atzinīgi vērtē to, ka abas puses turpina vest sarunas, lai gan mēs ar nožēlu konstatējam, ka nav sasniegti nekādi rezultāti un nav redzama nekāda virzība.

Ļaujiet man beigt savu runu, aicinot abu pušu pārstāvjus atvērtības garā turpināt un pastiprināt dialogu ar nodomu sasniegt ilgstošu risinājumu Tibetas jautājumā. No mūsu puses es varu garantēt visdredzīgāko atbalstu šādam procesam.

Laima Liucija Andrikiene, PPE grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs! Ķīnas un Tibetas sarunu devītā kārtā nedeļa nekādus konkrētus rezultātus un neuzlaboja Tibetas iedzīvotāju stāvokli. Mēs paužam nožēlu par to, ka ES pirms sarunu beigām nav publicējusi nekādu paziņojumu, un ceram, ka Eiropas Savienība sniegs paziņojumu, kurā būs novērtēti sarunu rezultāti. Eiropas Parlaments vēlas zināt, kādā veidā ES Padome varētu palīdzēt rast abpusēji pieņemamu Tibetas jautājuma risinājumu un nodrošināt tibetiešiem cilvēktiesības un īstu autonomiju.

Vēl es gribu jums atgādināt, ka Eiropas Parlaments uzskata, ka ir svarīgi, lai Eiropas Komisija atbalstītu attīstības un pilsoniskās sabiedrības projektus Tibetas iedzīvotāju labā, gan pašā Tibetā, gan to Tibetas bēgļu labā, kas atrodas trimdā Indijā, Nepālā un Butānā, tādus projektus ekonomikas un sociālajā jomā kā veselības aprūpe un uzturs, iztikas līdzekļi un izglītība, nodarbinātības iespējas, dzimumu līdztiesība, vide un apmetņu atveseļošana. Pēdējais punkts — Tibetas bēgļu apmetņu atveseļošanas plāns, ko izstrādājusi Tibetas centrālā administrācija Dharamsalā, risina Tibetas trimdas sabiedrības vajadzības, un to Eiropas Komisija varētu ņemt vērā un atbalstīt.

Visbeidzot, prezidents B. Obama nesen tikās ar Dalailamu Baltajā namā. Mēs ceram, ka baronese K. Ashton arī ielūgs Dalailamu un tiksies ar viņu Briselē. Tas dotu iespēju sākt koordinēt valstu nostāju Tibetas jautājumā un noteikt vienotu un skaidru ES nostāju un politiku. ES īpaši Tibetas jautājuma koordinators iecelšana, kas ir minēta ES budžetā, varētu noderēt, lai noteiktu kopēju ES nostāju un stratēģiju Tibetas jautājumā.

María Muñiz De Urquiza, S&D grupas vārdā. – (ES) Priekšsēdētāja kungs! Kopš Tibetas notikumiem jeb sacelšanās ir pagājuši divi gadi, un mēs ceram, ka pēc demonstrācijām, kas sarīkotas tās atcerei, neskos uzbrukumus, apcietinājumus un nogalināšanu kā pirms diviem gadiem.

Katrā ziņā šo debašu savlaicīgums ir apšaubāms, jo Parlaments dažu pēdējo mēnešu laikā ir vairākkārt paziņojis savu viedokli par Ķīnas jautājumu, galvenokārt tāpēc, ka Ķīna ir liela starptautisko notikumu dalībiece, kuras attiecības ar Eiropas Savienību nosaka ne tikai Tibetas jautājums. Lai gan cilvēktiesību jautājums ir ļoti svarīgs, Parlaments paziņo tikai savu atzinumu par Tibetu un nevis par cilvēktiesībām. Katrā ziņā šajās debatēs mūsu nostāja, sociālistu nostāja, ir ļoti skaidra, mūsu nostāja ir tieši tāda, kāda ir Eiropas Savienības nostāja. Citiem vārdiem sakot, mēs aizstāvam cilvēktiesības, un mēs aizstāvam dialogu, tikšanos un vienošanos. Šajā ziņā mēs pilnīgi atbalstām sarunu atjaunošanu starp Ķīnas iestādēm un Tibetas pārstāvjiem un priecājamies par tām, un mēs aicinām panākt abpusēji pieņemamu risinājumu, kas pamatojas uz mazākumtautību reliģijas un kultūras tiesību ievērošanu, saglabājot vienotas Ķīnas valsts teritoriālo integritāti.

Man ļoti žēl, ka Komisijas priekšsēdētāja vietnieks un ES Augstā pārstāve ārlietās un drošības politikas jautājumos nav šeit, jo tieši viņa ir Ārlietu padomes priekšsēdētāja, un viņai ir jāapmeklē debates par ārpolitiku.

Turklāt nav taisnīgi teikt, ka Spānijas prezidentūra dara nepareizi, neesot klāt šajās debatēs, jo Spānijas prezidentūra nenogurstoši dara savu darbu. *López Garrido* kunga klātbūtne Parlamentā, apspriežot visus jautājumus, ir gandrīz pārcilvēciska.

Mēs esam iecēlušī Augsto pārstāvi ārlietās un drošības politikas jautājumos, un viņa vada ministrus ārlietu jautājumos, un viņai vajadzētu debatēt par šiem jautājumiem ar Parlamentu.

Niccolò Rinaldi, ALDE grupas vārdā. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, komisār, dāmas un kungi! Ir skaidrs, ka Ķīna negrasās rīkot sarunas vai iesaistīties dialogā par Tibetu.

Ķīnas līdzdalība starptautiskajā tirdzniecībā, Olimpiskās spēles un nesenā Pekinas vadības maiņa nav novedušas, pie lielām politiskām pārmaiņām, bet Dāvida un Goliāta cīņa turpinās, jo īpaši Ķīnai mainot Tibetas demogrāfisko līdzsvaru — kas izsauc lielas bažas — un vajadzības gadījumā lietojot militāras represijas, kā tas notika pirms diviem gadiem.

Mēs uzskatām, ka zūd daļa no cilvēces mantojuma, proti, Tibetas kultūra un garīgums. Acīmredzot Ķīnas Komunistiskajai partijai ir maz zināšanu par garīgumu un kultūras identitāti. Tāpēc, ja mēs samierināsimies ar to, ko varētu definēt kā kultūras genocīdu Tibetā, mums turpmāk būs jābūt gataviem pieņemt daudz vairāk šādu epizožu.

Mēs nedrīkstam padoties. Mēs vispirms prasām no ķīniešiem pieņemt Tibetas kultūru tādu, kāda tā ir. Viņi pieņēma Honkongu kā valsti ar divām sistēmām, Tāpēc viņiem jāpieņem valsts ar trim sistēmām. Ķīnai ir pietiekami plati pleci, lai tā spētu to darīt.

Mēs prasām, lai Eiropas iestādes, sākot ar baronesi K. Ashton un beidzot ar Padomi, nepieviļ Eiropas pilsoņus, kas daudzos veidos ir parādījuši uzticību Tibetas lietai. Mēs arī atbalstām — tāpat kā *Andriekienē* kundze — koordinatora iecelšanu Tibetai.

Ši ir cīņa par brīvību, kas tāpēc attiecas uz mūsu kontinenta identitāti. Ja vajadzēs lemt, vai atjaunot ieroču embargo Ķīnai, manuprāt, šis jautājums būs jāņem vērā.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Priekšsēdētāja kungs! Es arī stipri nosodu Spānijas prezidentūru par Parlamenta pamešanu. Viņi pat neieklausījās, ko teica *Andriekienē* kundze. Viņa lūdza Padomi būt drosmīgai un būt klāt debašu laikā, un izteikt savu viedokli par Tibetas jautājumu.

Priekšsēdētāja kungs! Jūs kļūdījāties — jūs teicāt, ka Spānija paziņojusi, ka var uzkavēties šeit līdz pulksten 18.50, bet tā nav taisnība. Patiesībā viņi teica, ka viņiem jādodas projām pulksten 17.00, bet acīmredzot viņi varēja atrasties šeit divas stundas ilgāk, kad apsprieda pilsoņu iniciatīvu.

Tas nedrīkst atkārtoties. Es pieļauju, ka Komisija, kuras priekšsēdētāja vietniece ir baronese K. Ashton, ir nopietni nolēmusi darīt to, ko apsolīja. Proti, mūsu attiecības ar Ķīnu ir tik svarīgas, ka mums ir jāspēj apspriest arī tādus grūtus jautājumus kā Tibetas jautājums.

Es uzskatu, ka tagad ir īstais laiks atjaunot Eiropas Savienības atbalstu Tibetai. Mums ir kaut kas jādara, jo deviņas sarunu kārtas starp Ķīnu un Tibetas trimdas valdību nav devušas nekādus rezultātus, un es pilnīgi piekritu *Rinaldi* kungam šajā jautājumā, ka Ķīna neko nevēlas sasniegt šajās sarunās. Ķīna vēlas turpināt pārkāpt tibetiešu kultūras, reliģiskās un valodas tiesības. Mēs nevaram pieņemt šāda veida kultūras genocīdu.

Pirms mēneša es devos uz Dharamsalu un satiku Dalailamu. Es sarunājos ar viņu veselu stundu, tieši pirms viņš devās uz Amerikas Savienotajām Valstīm, lai satiktos ar prezidentu B. Obama. Es biju pārliecināta, ka man jāierosina Parlamentam apspriest stāvokli Tibetā.

Dalailama ir lēnprātīga, miermīlīga persona, un Ķīnas nepārtrauktie apvainojumi, ka viņš ir bīstams separātists un ka viņš izraisīja nemierus un sacelšanos, kam bijām par lieciniekiem Tibetā pirms diviem gadiem, ir pilnīgi nepareizi. Gluži otrādi, Dalailama ir teicis, ka aicina Ķīnu pētīt dokumentus viņa trimdas valdības arhīvos, lai viņi paši pārliecinātos, ka viņš nav kūdītājs uz vardarbību. Tomēr šie apvainojumi tiek turpināti.

Es aicinu Eiropas Savienību nosodīt šādus apvainojumus un apspriest šo jautājumu ar Ķīnu. Ja Eiropas Savienībai nepietiek drosmes aizstāvēt Tibetu, tad maz būs to, kas to darīs. Mēs varam sekot prezidenta B. Obama paraugam, viņam bija drosmē pieņemt Dalailamu. Man šķiet, ka tas būtu ļoti normāls žests, ja Eiropas Savienības Augstā pārstāve darītu to pašu, kā šeit tika ierosināts.

Mums ir jāturpina šā jautājuma apspriešana Eiropas Parlamentā. Šeit tika pieminēts arī tas, ka mums ir vajadzīgs īpašs pārstāvis Tibetai. Mums ir visādi īpašie pārstāvji. Kāpēc mums nevarētu būt īpašs pārstāvis Tibetai, kam pat ir paredzēti līdzekļi šā gada budžetā? Nav paciešams tas, ka Padome pamet šīs debates. Padome ir glēva, tai nav drosmes risināt šo problēmu, šo jautājumu par cilvēktiesību aizstāvēšanu.

Charles Tannock, ECR grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs! Tibetas iedzīvotāju un viņu ievērojamās budistu kultūras liktenis ir pirmajā vietā to Parlamenta deputātu domās, kas tic cilvēktiesībām.

Kopš Ķīnas Tautas Republikas (ĶTR) komunistiskais karaspēks pirms 61 gada iebruka Tibetā, tibetiešiem ir bijis jāpiedzīvo viņu unikālā dzīves veida sistemātiska apspiešana. Han grupai piederošo ķīniešu masveida migrācija un augstkalnu dzelzceļa atvēršana Lasā ir vēl vairāk nostiprinājušas Pekinas varu Tibetā.

Tomēr Dalailama no trimdas Indijā turpina nevardarbīgu kampaņu, lai skaidrotu savas tautas stāvokli. Uiguru džihāda kaujinieki ir izmantojuši nesenos nemierus Tibetā, lai kūdītu cilvēkus uz vardarbību pret Ķīnas valdību.

Tibetai ir jāpiespīr pēc iespējas lielāka autonomija, un mēs zinām, ka tas ir iespējams saskaņā ar mantru „viena valsts, divas sociālās sistēmas”, kas tiek piemērota ne tikai Honkongai, bet arī Makao, tad kāpēc ne Tibetai?

Pekina, bez šaubām, noraidīs mūsu bažas šajā Parlamentā kā nelikumīgu iejaukšanos savās iekšējās lietās, bet jauna un iecietīgāka pieeja Tibetai no Ķīnas Tautas Republikas puses varētu uzlabot Ķīnas iekšējo drošību, kā arī tās tēlu ārvalstīs.

Es arī vēlos pievienoties tiem, kas pauž dziļu nožēlu par to, ka Padome vai pēc rotācijas principa ieceltā Spānijas prezidentūra, vai Augstā pārstāve ārlietās šodien nav šeit.

Oreste Rossi, EFD grupas vārdā. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Mani pārsteidza komisāra M. Šefčovič tikko teiktie vārdi par to, ka mēs respektējam Ķīnas teritoriālo integritāti. Tas nozīmē, ka Komisija atzīst Ķīnas tiesības okupēt Tibetu, un tas ir ļoti nopietns jautājums.

Lai gan Tibetas iedzīvotāji vēl arvien ir apdraudēti, Dalailama savā 2008. gada memorandā un tam pievienotajās šāgada piezīmēs ir apliecinājis savas saistības netiekties pēc Tibetas atdalīšanās un neatkarības, bet pēc Tibetas tautas konstruktīvas autonomijas, ievērojot Ķīnas Tautas Republikas konstitūciju — tā būtu kompromisa politika, kura dotu labumu abām pusēm un kura palīdzētu saglabāt Tibetas kultūru, kas pamatojas uz līdzcietību un atturēšanos no vardarbības.

Tibetas tauta gaida atbildi no Ķīnas valdības, piemēram, sarunas ar Dalailamas pārstāvjiem un piekrišanu Apvienoto Nāciju Organizācijas Augstā cilvēktiesību komisāra prasībai nosūtīt delegāciju, lai noskaidrotu skarbo realitāti.

Eiropas Parlamentam ir jāieklausās arī Tibetas sabiedrībā. Stiprinot nacionālo sinerģiju, tas varētu izveidot Eiropas koordinācijas tīklu Tibetas iedzīvotāju vajadzībām, kuriem draud iznīcības briesmas, ja starptautiskā sabiedrība nerīkosies enerģiski.

SĒDI VADA: S. KOCH-MEHRIN

Priekšsēdētāja vietniece

Edward McMillan-Scott (NI). – Priekšsēdētājas kundze! Tibeta ir skaista, un tās iedzīvotāji ir dievbijīgi, viņi ir pacietīgi, un viņi ir apspiesti — iespējams, ka viņi ir ķīniešu visvairāk apspiestā tauta visā šajā reģionā. Man šķiet, ka debates šovakar ir parādījušas ārkārtīgu vienprātību Parlamentā, piemēram, par vajadzību iecelt īpašu ES koordinatoru Tibetas jautājumiem.

Notikumi liek mums Parlamentā pieņemt dažus lēmumus. Šonedēļ Google pameta Ķīnu. Mums ir nepārtrauktas problēmas ar cilvēktiesībām Ķīnā, un tagad ir pazudis kristiešu cilvēktiesību advokāts Gao Zhisheng.

Visi šie notikumi uzsver nepieciešamību pievērst uzmanību Ķīnai un jo īpaši Tibetai, un es vēlos norādīt, ka maijā, atveroties Pasaules izstādei Šanhajā, visiem cilvēkiem, kas veic darījumus ar Ķīnu, būs jāņem vērā ANO Globālais līgums par uzņēmumiem, no kuriem aptuveni 4000 jau ir pierakstījušies.

Nobeidzot es vēlos teikt — ja ES neiecels īpašu koordinatoru, tad Parlamentam ir jāieceļ referents par Tibetu.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Priekšsēdētājas kundze! Tibetas un tibetiešu jautājums diemžēl turpina radīt nopietnas problēmas. Stāvoklis nav tik slikts, kāds tas bija pirms diviem gadiem, kad Tibetas sacelšanās gadadienu pavadīja brutālas represijas, slepkavības un spīdzināšana. No otras puses, mēs nevaram teikt, ka situācija ir laba. Pirms dažām dienām apcietināja dažus skolēnus par to, ka viņi mēģināja svinēt sacelšanās gadadienu Gansu un Kanlo. Tibetiešiem ir aizliegts darīt jebko, lai glābtu savu kultūru, identitāti un reliģiju.

Ķīnas iestādes apgalvo, ka Dalailama ir privāta persona. Tas man atgādina Polijas komunistus, kas pirms 25 gadiem teica to pašu par *Lech Wałęsa*. Es ceru, ka tibetiešu cīņa beigsies ar tādu pašu veiksmi, kādu panāca poļi, un ka taisnīgums arī šoreiz uzvarēs. Šodien Dharamsalā sākas Tibetas darba grupas Ķīnas un Tibetas sarunām 21. sanāksme. Tā ir institūcija, kas darbojas Tibetas trimdas valdības aizgādībā, lai palīdzētu risināt dialogu.

Man šķiet, ka arī Eiropas Savienībai ir kaut kas jādara, lai nodrošinātu patiesu dialogu. Dažreiz mēs žēlojamies, ka nevaram neko daudz izdarīt, bet šajā gadījumā mēs varam veikt īpašus pasākumus, un tos jau šodien pieminēja. Un tāpēc ir svarīgi, lai Padome nebūtu klāt — mūsu aicinājums būs adresēts Padomei, kam jāieceļ īpaši koordinatori. Es arī atbalstu šo aicinājumu, jo šis pieprasījums ir bijis daudzkārt izteikts Eiropas Parlamenta rezolūcijās par Tibetu — prasība pēc īpaša koordinatora, kam būtu reāla ietekme uz dialogu, kas notiek starp tibetiešiem un ķīniešiem.

Vēl viens jautājums. Es nevaru saprast, kāpēc 2014. gadā Ķīnā notiks vēl vienas Olimpiskās spēles — šoreiz jaunatnes Olimpiskās spēles —, ja mēs nespējam piespiest Ķīnu noregulēt cilvēktiesību jautājumu. Tas ir patiešām bēdīgi.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Priekšsēdētājas kundze! Es esmu pārliecināts, ka mūsu priekšstats par to, kas notiek Tibetā, nav pārāk vienkāršots. Šajā teritorijā notiek modernizācijas process, un tomēr izteiktā kritika ir pamatota. Ir skaidrs, ka vienīgais ilgtspējīgais risinājums būtu autonomija, turklāt paplašināta, patiesa autonomija. Kā es norādīju, kad Eiropas Parlamenta delegācija apmeklēja Pekinu, izmantojot līdzību

ar pieeju „viena valsts, divas sociālās sistēmas”, šo autonomiju varētu attīstīt saskaņā ar pieeju „viena valsts, divas reliģiskās sistēmas”.

Nepietiek ar kritiku. Ķīna ir atvērta dialogam, atvērta Eiropas Savienības oficiālajam pārstāvim, vai tas būtu *Romano Prodi* vai *Benita Ferrero-Waldner*, vai *Margot Wallström*, kas varētu kalpot par starpnieku starp Dalailamu un Pekinas vadību. Būtu labi, ja Komisija, *Catherine Ashton* kundze un Padome to pārdomātu. Lai gan mēs runājam par attiecībām ar Ķīnu, vai mani kolēģi zina, ka Eiropas Padome visā savas vēstures gaitā nekad nav savā darba kārtībā iekļāvusi jautājumu par Eiropas Savienības un Ķīnas attiecībām? Par tām nekad nav debatēts arī Ārlietu ministru padomē. Tāpēc, lai gūtu panākumus, nepietiek ar kritiku Tibetas jautājumā. Mums ir vajadzīga arī koncepcija un starpniecība.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Priekšsēdētāja kundze! Es paužu dziļu nožēlu par to, ka šīs svarīgās un vajadzīgās debates notiek *Ashton* kundzes nozīmīgās, vai varbūt man jāsaka nenozīmīgās prombūtnes laikā. Viņai jo īpaši vajadzētu šodien būt šeit un ne tikai piedalīties teātra izrādēs, kā viņa to darīja vakar, kad viņa sešu komiteju locekļiem stāstīja par saviem plāniem attiecībā uz Eiropas Ārējās darbības dienestu. Galu galā, Tibeta nozīmē arī lielu izaicinājumu. Mēs varam piekrist vai nepiekrist Tibetas jautājuma risinājumam, bet *Ashton* kundzei patiešām būtu jābūt šeit.

Man šķiet, ka tas liecina par to, ka Eiropas Savienība vēlas mazgāt rokas nevainībā, jo to darīt ir vieglāk, un faktiski daudzas dalībvalstis, kuru pārstāvji ir Parlamenta deputāti, dod priekšroku darījumiem ar Pekinu, un viņiem nebūtu ērti izteikt viedokli par Ķīnu vai runāt par to. Šodien *Ashton* kundze ir kā Poncijs Pilāts, kas mazgāja rokas nevainībā. Tas ir mulsinoši.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Priekšsēdētāja kundze! Pēdējā laikā mēs bieži dzirdam par cilvēktiesību pārkāpumiem Tibetā, par spīdzināšanu, patvaļīgu apcietināšanu un brīvības atņemšanu bez tiesas procesa.

Kad ķīniešu valdīšanas Tibetā piecdesmitās gadadienas svinības tiek izmantotas, lai atbalstītu Himalaju reģiona atbrīvošanu, tad tas ir varens joks. Tas vēlreiz parāda, ka vēsturi raksta uzvarētāji un ka lietā tiek likta fantāzija, lai attaisnotu karadarbību. Starp citu, šo mākslu izmanto arī Irākā un Afganistānā, kā arī Amerikas Savienotajās Valstīs, kas ir radušas atbalstu dažās Eiropas Savienības dalībvalstīs.

Tomēr mums, manuprāt, jāturpina censties panākt labākus dzīves apstākļus tādām apspiestām mazākumtautībām kā tibetieši, uiguri un mongoļi. Nepietiek ar minoritāšu tiesību piedāvājumu tikai folkloras priekšnesumu veidā ārvalstu tūristiem.

Es uzskatu — tas, ka pēdējos gados Ķīna ir izdevusi aptuveni 15 miljardus eiro, lai attīstītu šo reģionu, un tas, ka, tuvojoties 2008. gada Olimpiskajām spēlēm, tā paziņoja, ka ir gatava vest sarunas, rāda, ka starptautiskais spiediens var dot rezultātus.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) *Kaczmarek* kungs iepriekš runāja par 2008. gada protestiem.

Kopš tā laika ir pagājuši divi gadi, un šodien mēs pat nezinām, cik cilvēku apcietināja, un cik cilvēku pēc tam atbrīvoja.

Mēs zinām, ko šie cilvēki darīja — viņi piedalījās nevardarbīgā demonstrācijā, vicinot Tibetas karogus vai izdalot brošūras.

Ir šokējoši, ka divus gadus pēc šiem protestiem mēs precīzi nezinām, cik no šiem cilvēkiem bija iesaistījušies šajās akcijās un cik no viņiem sodīja Komunistiskā partija. Patiešām, es esmu nobažījies par Ķīnas Komunistiskās partijas iejaukšanos neatkarīgās tiesu sistēmas darbībā, pieprasot, lai cilvēki tiktu apcietināti un nekavējoties notiesāti. Valsts drošību nedrīkst izmantot par ieganstu cilvēku pamattiesību likvidācijai.

Es vēlos izmantot šo izdevību, lai uzsvērtu vajadzību pieņemt vienotu Eiropas nostāju attiecībā uz cilvēktiesībām un mazākumtautību aizsardzību Ķīnā.

Ja mēs nespēsim pieņemt šo nostāju, mēs zinām, kas notiks. Mēs esam iepriekš redzējuši, kā Ķīnas komunistiskie vadītāji cenšas iebaidīt atsevišķas ES dalībvalstis.

Es vēlos beigt savu runu, atkārtojot viedokli, ko es izteicu janvāra plenārsēdes laikā, proti, ka dialogs par cilvēktiesībām ir instruments, kas ir izrādījies neefektīvs un nepiemērots. Es uzskatu, ka šis jautājums jārisina augstākā līmeņa sanāksmēs. Faktiski *Catherine Ashton* vakar Ārlietu komitejas sanāksmē atzina, ka pieeja, kas pamatojas uz cilvēktiesību dialogu, ir jāpārskata. Šajā jautājumā es piekrišu Augstajai pārstāvei.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Priekšsēdētājas kundze! Es varu saprast, kādēļ valsts un privāti uzņēmumi dod priekšroku peļņai un nevis cilvēktiesībām un pilsoņu tiesībām. Es varu pat saprast, kādēļ atsevišķas valstis tā izturas, bet es nevaru saprast, kādēļ to dara Eiropas Savienība, jo to nodibināja, pamatojoties uz vērtībām, kuras mēs šodien saucam par Eiropas vērtībām.

Kāda ir Eiropas Savienības reakcija uz notikumiem, par kuriem mēs pašlaik runājam? *Ashton* kundzes prombūtne — mēs jau par to runājām —, Padomes pārstāvja aiziešana tieši tad, kad mēs sākām runāt par Tibetu, un visbeidzot komisāra ievadruna.

Šefčovič kungs, jūs teicāt, ka aicinājāt abas puses uz dialogu. Vai tas bija joks? Vai jūs patiešām esat nolēmis vērsties pie Tibetas pārstāvjiem un aicināt viņus uz šo dialogu? Man bija radies iespaids, ka viņi ir gatavi to darīt. Ja jums ir drosme, lūdzu, aiciniet galvenokārt Ķīnas iestādes, jo tieši tās padara šo dialogu neiespējamu.

Tunne Kelam (PPE). – Priekšsēdētājas kundze! Tibeta un tās kultūras mantojums ir mūsu kopējā bagātība. Mūsu kopējās interesēs ir, lai Tibetas identitāte, reliģija un valoda tiktu saglabātas un attīstītas pēc iespējas labākos apstākļos.

Par nožēlu, tas tā nenotiek. Aizbaidinoties ar rūpniecības attīstību, notiek kultūras genocīds, un pastāv briesmas, ka tibetieši var kļūt par minoritāti savā dzimtajā zemē. To var novērst, tikai piešķirot viņiem patiesas autonomijas statusu. ES var ietekmēt šo procesu, veicinot objektīvu un konstruktīvu dialoga uzsākšanu, kurā būtu ievērotas abu pušu intereses.

Es gribu uzsvērt, komisār, jūsu teikto, ka mēs visi esam likuma priekšā atbildīgi par Tibetu. Šāda dialoga rezultātā un, atverot Tibetu ārvalstu plašsaziņas līdzekļiem un ANO cilvēktiesību ekspertiem, Ķīnas valdība var daudz ko iegūt ne tikai vietējā mērogā, bet visvairāk starptautiskā mērogā. Ķīna var kļūt patiešām dižena, izrādot cieņu savām mazākumtautībām. Kā labas gribas žestu Ķīnai ir jāļauj Dalailamam, kura autoritāte ir atzīta visā pasaulē, apmeklēt dzimteni.

ES ir pilnā mērā jāizmanto Lisabonas līgums, parādot aktīvu solidaritāti — ar konkrētiem pasākumiem — nācijai, kuras eksistence ir apdraudēta un kuras dabīgās tiesības uz autonomiju un kultūras aizsardzību tiek nežēlīgi apspiestas. Es atbalstu ideju, ka baronesei K. *Ashton* ir jātiekas ar Dalailamu un ka galu galā ES ir jānodrošina īpašs pārstāvis attiecībām ar Tibetu.

Peter Šťastný (PPE). – (SK) 10. martā mēs atzīmējām Tibetas sacelšanās 51. gadadienu, kā arī otro protestu gadadienu, ko vardarbīgi apspieda Ķīnas bruņotie spēki.

Galvenā problēma ir Ķīnas nevēlēšanās iesaistīties dialogā ar Tibetas mazākumtautības likumīgajiem pārstāvjiem un tās centieni pakāpeniski asimilēt un iznīcināt Tibetas kultūru un reliģiju. Es no personīgās pieredzes zinu, kādu postu var nest bezdievīgs un materiālistisks komunistiskais režīms. Viena no vecākajām kultūrām un viena no vecākajām reliģijām, kas ir saglabājušās tūkstošiem gadu, ir lielās briesmās. Starptautiskā sabiedrība nedrīkst klusēt. Es pats esmu Tibetas draugu grupas loceklis Eiropas Parlamentā. Šādas grupas tagad darbojas daudzu valstu parlamentos, piemēram, ASV, Vācijā, Austrālijā, Indijā, Čehijā un citur.

Es ar lepnumu varu paziņot, ka no 9. marta Tibetas draugu grupa sāks darboties arī Slovākijas Republikas Nacionālajā padomē. Es uzskatu, ka mēs visi kopā varam palīdzēt atrisināt Tibetas problēmu, darbojoties kā starpnieki sarunās starp augsta līmeņa Ķīnas pārstāvjiem un Viņa Svētību četrpadsmito Dalailamu. Tas ir arī viens no potenciālajiem veidiem, kā veiksmīgi atrisināt Tibetas bēgļu problēmu, no kuriem vairākums dzīvo grūtos apstākļos kaimiņvalstīs. Es aicinu Komisiju neaizmirst savās programmās šo grūtībās nonākušo cilvēku grupu.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Priekšsēdētājas kundze! Šodienas debates vieš mūsu sirdīs optimismu, jo man šķiet, ka šeit valda liela vienprātība. Tomēr, no otras puses, šeit jau ir daudz debatēts, un mums labi padodas runāšana. Es nevēlos saniknoties, jo es esmu liekulis tāpat kā faktiski ikviens šajā sēžu zālē. Liekulis, kas ir atkarīgs no lētām Ķīnas precēm. Tomēr šajā brīdī mums vajadzētu saglabāt pietiekami daudz pašcieņas, lai runātu kategoriski un pretotos dažām lietām, un cienītu tos ideālus, kas mums ir dārgi.

Varbūt pirmais un svarīgākais solis būs kaut kas tāds, kas šeit jau pieminēts, kaut kas tāds, ko mēs jau esam pārrunājuši. Es ar to domāju īpaša koordinators iecelšanu attiecībām ar Tibetu. Kādu, kas vadīs šo procesu, kādu, kas mūsu vārdā uzņemsies atbildību par izaicinājumiem, kas saistīti ar Tibetas problēmu, lai mēs nebūtu tie, kas novilcina laiku un nogaida, lai mēs stingri un apņēmīgi pateiktu, ka cilvēktiesības un pilsoniskās brīvības mums ir svarīgas. Darīsim to! Darīsim to nekavējoties!

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Priekšsēdētājas kundze! Runāt šodien šeit par Tibetu ir taisnīga un atbildīga lieta. Es tāpēc nepiekrītu tiem, kas domā, ka šis jautājums mūs neskar.

Mēs esam ziņojuši par šo jautājumu jau daudzus gadus, un es esmu nobažījies, redzot, ka par spīti Tibetas delegācijas un jo īpaši Dalailamas milzīgajām pūlēm veicināt dialogu, tuvināties Ķīnas iestādēm, atrast taisnīgu un ilgtspējīgu šā konflikta risinājumu Ķīnas iestādes turpina pastāvīgi bloķēt dialogu.

Mēs Eiropas Savienībā nedrīkstam vairs paciest šos trikus, vēl mazāk tos veicināt. Es tāpēc uzskatu, ka ir svarīgi ne tikai vēlreiz atgādināt jums par šo debašu steidzamību un svarīgumu, bet arī vēlreiz atgādināt jums par to, ka Ķīna ir tā, kas pašlaik kavē risinājuma meklējumus.

Mums ir jāsaprot arī tas, ka vienīgais veids, kā Eiropas Savienība var būt konsekventa, sakot, ka tā aizstāv cilvēktiesības, ir atzīt, ka par to ir arī jāmaksā uzņēmējdarbības un ekonomikas jomā. Citādi cilvēktiesības nešķitīs ticamas.

László Tókes (PPE). – Priekšsēdētājas kundze! 10. martā mēs svinējam Tibetas tautas sacelšanās 51. gadadienu. Kopš tā laika ar konsekventu un neatlaidīgu nodošanos īstas autonomijas iegūšanai savai tautai Dalailama ir piedāvājis pasaulei modeli, kā cīnīties par demokrātiju bez vardarbīgiem līdzekļiem.

Mēs, eiropieši, turpinām mācīties no Viņa Svētības Dalailamas. Nesen viņš paziņoja par savu solidaritāti ar etnisko uiguru mazākumtautību, un viņš nostājās *Aung San Suu Kyi* un citu demokrātisko disidentu pusē. Šeit Eiropas Parlamentā mēs esam uzņēmušies saistības nodrošināt cilvēktiesību un mazākumtautību tiesību aizstāvību visā pasaulē.

(Priekšsēdētāja pārtrauca runātāju)

Franz Obermayr (NI). – (DE) Priekšsēdētājas kundze! Es vērsīšos tieši pie komisāra, lai iegūtu skaidrību. Manā uztverē Tibeta ir okupēta valsts, un es uzskatu, ka daudzi citi Parlamenta deputāti no visām grupām arī tā domā. Pat jūs, komisār, nespējat padarīt starptautiskos tiesību aktus par spēkā neesošiem. Es uzskatu, ka tas ir jautājums, kas patiešām aizkustina ikviena Eiropas pilsoņa sirdi. Visi zina par tibetiešu bēdām un kultūras genocīdu, un visi jūt viņiem līdzī, un mēs pamatoti varam uzdot svarīgo jautājumu, kāda ir ES loma šajā jautājumā? Mēs metamies tiesāt mazas valstis, kas izdara kaut kādus pārkāpumus. Mēs reaģējam spēcīgi, un mēs ļoti ātri izsakām savu spriedumu par mazām valstīm. Tomēr, kad mums ir jāspriež par lielām valstīm, ekonomiski svarīgām valstīm kā Ķīna, mēs esam politiski ļoti uzmanīgi. Mēs apejamies ar tām gan politiski, gan diplomātiski kā ar jēlu oļu. Mešanās virsū maziem pārkāpējiem un acu pievēršana, ja runa ir par Ķīnu, neliecina par drosmi un stingru mugurkaulu. Mēs nespējam izdarīt spiedienu uz Ķīnu pat ar tiem miljoniem, ko mēs izdodam attīstības palīdzībai Ķīnai. Es tāpēc gaidu, ka Augstā pārstāve...

(Priekšsēdētāja pārtrauca runātāju)

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Es esmu viens no tiem nedaudzajiem cilvēkiem, kam nesen bija izdevība apmeklēt Tibetu.

Tibetā ir vērojams neliels progress, bet tas ir nodarījis vairāk ļauna nekā laba, jo tas ir sagrāvis tradicionālās kultūras vērtības, izstūmis tradicionālo Tibetas arhitektūru un uzspiedis Tibetas garīgajai dzīvei moderno laiku zīmogu. Upes ir piesārņotas, un ir parādījušās automaģistrāles, kas bojā Tibetas ainavu.

Tomēr Tibetā ir vērojams progress. Mēs nevaram to noliegt, un es uzskatu, ka tam, ko mēs prasām un gaidām no Ķīnas, ir jāiet roku rokā ar prasību, ka arī Tibetai ir jāgūst labums no šī progressa un ka dzīve Tibetā nedrīkst noritēt kā muzejā.

Maroš Šefčovič, Komisijas loceklis. – Priekšsēdētājas kundze! Es uzskatu, ka debates šodien atkal ir skaidri parādījušas, ka mēs esam patiesi nobažījušies par stāvokli Tibetā. Es uzskatu, ka uzstāšanās ir parādījušas, ka 50 gadus pēc Tibetas sacelšanās 1959. gada 10. martā šīs bažas vēl arvien ir pamatotas un likumīgas. Turklāt mūsu diskusijās tika uzsvērtā vajadzība abām pusēm steidzami atjaunot dialogu.

Es varu jūs informēt par to, ka Eiropas Savienība atzinīgi vērtē dialoga atsākšanu starp Dalailamas sūtniem un Ķīnas valdību, kas notika 2002. gada septembrī. Kopš tā laika mēs esam stipri atbalstījuši šo dialogu un ceram, ka šis process dos pozitīvus rezultātus un nenokārtoti jautājumi tiks atrisināti miermīlīgā un Tibetai ilgtspējīgā veidā.

Savos politiskajos dialogos un kontaktos ar Ķīnu ES pārstāvji regulāri mudina Ķīnu izmantot šo procesu pragmatiski, lai risinātu visus nenokārtotos jautājumus attiecībā uz Tibetu. Lai gan Ķīna to uzskata par savu iekšēju problēmu, tā tomēr ņēma vērā ES viedokli un bažas un informēja ES par savu nostāju šajā jautājumā.

Man ir jāuzsver, ka ES savos politiskajos dialogos un dialogā par cilvēktiesībām ar Ķīnu ierosina arī jautājumu par cilvēktiesību stāvokli Tibetā. Turklāt ES konsekventi uzsver, ka tā piešķir lielu nozīmi vārda brīvībai un reliģiskās pārliecības brīvībai Tibetā.

Mēs cieši sekojām šā dialoga pēdējā laika norisei, un dialogs starp Ķīnas valdību un Dalailamas pārstāvjiem iet savu gaitu. Es varu jums pastāstīt, ka iepriekšējā mēnesī abas puses mūs informēja par pēdējo sarunu kārtu, un mēs mudinājām tās panākt ievērojamu progresu.

Nobeigumā ļaujiet man izteikt savu pārliecību, ka šodienas debates ir apliecinājušas arī mūsu saistības attiecībā ar Ķīnu par šo jautājumu un mūsu kopīgajam darbam, lai panāktu uzlabojumu cilvēktiesību un brīvību ievērošanā Tibetā.

Priekšsēdētājs. – Debates tiek slēgtas.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), rakstiski. – (PL) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Pirms diviem gadiem Lasā notika nevardarbīgi vairāku mūku protesti, uz ko Ķīnas iestādes atbildēja ar brutālu policijas un armijas iejaukšanos. Dučiem civiliedzīvotāju tika nogalināti, un vairāki simti tika ievainoti. Kopš tā laika tibetieši ir sarīkojuši vairāk nekā 200 miermīlīgu protestu, kuros ir iesaistījušās dažādas sociālās grupas, tostarp skolotāji, studenti un inteliģence.

Iepriekšējā pilnvaru laikā Eiropas Parlaments pieņēma astoņas rezolūcijas par Tibetu un daudzkārt debatēja par šo jautājumu. Tomēr šo pūļu rezultāti vēl arvien nav apmierinoši. Nesen Ķīnas iestādes aizturēja 30 skolēnu no skolas Machu, kas marta sākumā Lasas notikumu otrajā gadadienā, demonstrējot savu pārliecību, uzsāka miermīlīgu protestu. Mēs, protams, neesam pat dzirdējuši par daudziem līdzīgiem incidentiem.

Tāpēc es ierosinu iekļaut šo problēmu Savienības Augstās pārstāves ārlietās un drošības politikas jautājumos pienākumos un skatīt to plašākā perspektīvā. Tam sekos īpaši pasākumi, kas dos, es ceru, redzamus rezultātus. Pateicos jums par uzmanību.

Danuta Jazłowiecka (PPE), rakstiski. – (PL) Plašsaziņas līdzekļi šodien ir pilni ar informāciju par Ķīnu. Ziņojumos, rakstos un grāmatās tiek nemitīgi stāstīts par Ķīnas attīstību un modernizāciju, kā arī par ekonomisko brīnumu, kas tur notiek. Šajā sakarībā plašsaziņas līdzekļi nesen rakstīja arī par Tibetu.

Amerikāņu žurnāls *Newsweek* apgalvoja nesenā ziņojumā, ka „Ķīna dara daudz laba tibetiešiem”, jo tā palīdz vienam no pasaules visnabadzīgākajiem reģioniem pārvarēt atpalcību. Ziņojumā ir stāstīts par ķīniešu ieguldījumiem transporta un telekomunikāciju infrastruktūrā, izglītībā, veselības aprūpē un piekļuvē ūdenim un elektrībai. Tādējādi šķiet, ka tiek īstenots prezidenta *Hu Jintao* plāns, kas apmaiņā pret tibetiešu uzlaboto dzīves līmeni cenšas piespiest viņus atteikties no vārda un reliģiskās pārliecības brīvības un tiesības pēc autonomijas. Tomēr vai šāda stratēģija var būt sekmīga?

Nemieri Lasā, kas izcēlās pirms diviem gadiem sacelšanās pret ķīniešiem gadadienā, kā arī notikumi pirms divām nedēļām ir uzsvērti parādījuši, ka tibetieši jūtas vajāti paši savā zemē. Manas pašas valsts vēsture ir pārliecinājusi mani, ka ir vērts maksāt jebkuru cenu par brīvību un godu. Ekonomiskās intereses nevar būt par iemeslu, lai aizmirstu vajāšanu un ciešanas.

Šķiet, ka Eiropas Parlaments ir iestāde, kam vajadzētu īpaši enerģiski aicināt ievērot tibetiešu tiesības saglabāt savu identitāti. Mēs šeit pārstāvam Eiropas Savienības iedzīvotājus, un viņu vārdā mums ir jāapliecina tibetiešiem mūsu solidaritāte.

Csaba Sógor (PPE), rakstiski. – (HU) 1959. gada 10. martā Tibetas tauta revolucionārā noskaņojumā aizstāvēja savu vadoni, bet viņu sākotnējo entuziasmu nežēlīgi apspieda Ķīnas komunistiskā režīma „miermīlīgā atbrīvošana”, kas prasīja vairākus tūkstošus civiliedzīvotāju upurus. Kopš tā laika Dalailama, kas bija spiests doties trimdā, veselu pusgadsimtu ir vadījis nevardarbīgus protestus. Kopš tā laika tibetiešiem nav bijis ļauts netraucēti svinēt šo dienu. Austrumeiropā, no kurienes es nāku, tas ir labi zināms stāsts. Lai gan šeit šķiet, ka esam tikuši vaļā no līdzīgiem notikumiem, ko praktizēja komunistiskās sistēmas, manuprāt, mēs nedrīkstam aizmirst mācības, ko esam guvuši no savas tautas vēstures, ir notikumi, kurus atzīmēt nedrīkst aizliegt. Tomēr tas, par ko mēs šeit runājam, ir daudz kas vairāk. Kā nacionālas mazākumtautības sabiedrības pārstāve es jūtu līdzīgu Tibetas tautas bēdīgajam liktenim un aicinu savus kolēģus ar savu balsojumu atbalstīt Tibetas miermīlīgos centienus ceļā uz autonomiju.

15. Vienas minūtes runas par politiski svarīgiem jautājumiem

Priekšsēdētāja. – Nākamais punkts ir vienas minūtes runas saskaņā ar Reglamenta 150. pantu.

Reglamenta 150. pantā noteikts, ka mēs šim darba kārtības punktam varam atvēlēt ne vairāk kā 30 minūtes. Mēs saņemām vairāk nekā 74 lūgumus dot vārdu saistībā ar šo darba kārtības punktu. Tas noteikti nebūs iespējams. Trīsdesmit minūtes un 74 runātāji, kuriem piešķirtais uzstāšanās laiks ir viena minūte, — tas vienkārši nav iespējams.

Tāpēc pirmo reizi mēs jau iepriekš izvēljamies deputātus, kuriem tiks piešķirts uzstāšanās laiks, pamatojoties uz skaidru kritēriju, proti, uzstāties varēs tie deputāti, kuri lūdza vārdu citās debatēs ar vienu minūti ilgu uzstāšanās laiku, bet neguva šādu iespēju izmantot, taču deputātiem, kuri jau uzstājās citās debatēs, uzstāšanās laiks netiks piešķirts.

Visi deputāti, kuriem uzstāšanās laiks nav piešķirts, tika informēti par to iepriekš e-pasta vēstulē. Tāpēc viņiem šeit nav veltīgi jāgaida, kad tiks dots vārds. Es ceru, ka jūs to saprotat. Tas bija vienīgais iespējamais risinājums, lai nodrošinātu debašu normālu norisi.

Tāpēc tie deputāti, kuriem piešķirts uzstāšanās laiks, var nekavējoties sākt uzstāties.

Alf Svensson (PPE). – (SV) Priekšsēdētājas kundze, 11. aprīlī Sudānā ir paredzētas prezidenta, parlamenta, kā arī reģionālo asambleju vēlēšanas. Tās Sudānā ir pirmās vēlēšanas 24 gadu laikā, un mēs ar lielu interesi sekojam līdzi notikumiem šajā valstī.

Starptautiskā krimināltiesā Hāgā ir izdevusi orderi Sudānas prezidenta *Omar Hassan Ahmad al-Bashir* arestam par noziegumiem pret cilvēci. *Omar Hassan Ahmad al-Bashir* sagrāba varu, īstenojot valsts apvērsumu. Mēs visi zinām, cik ļoti Sudāna ir cietusi viņa vardarbīgās valdīšanas laikā. Dažos pirmajos šā gada mēnešos vien Dienvidsudānā ir nogalināti vismaz 400 cilvēki. Ir grūti prognozēt, cik brīvas būs vēlēšanas. Pirmdien *Ahmad al-Bashir* draudēja izraidīt starptautiskos vēlēšanu novērotājus. Viņš teica, ka, ja viņi iejauksies Sudānas lietās, viņš nocirtīs viņiem pirkstus.

Mēs zinām, ka Sudāna ir valsts, kurai vajadzīgs atbalsts. Starptautiskajā palīdzības sniedzēju konferencē, kas pagājušajā svētdienā notika Kairā, Ēģiptes pārstāvis minēja, ka pasaules valstīm būs jāsavāc neliels skaits vairāk par 1,4 miljardiem eiro Sudānas Darfūras reģiona atjaunošanai. Es ceru, ka vēlēšanas Sudānā radīs apstākļus ...

(Priekšsēdētāja pārtrauca runātāju.)

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Pēdējā laikā daudz tiek runāts par ES ekonomikas atlabšanu, taču vairums dalībvalstu vēl neredz krīzes beigas. Sabiedrībā diskusijas par krīzi aprobežojas ar jautājumu par situāciju valsts finanšu jomā, kaut gan strauji augošais bezdarbs dažās dalībvalstīs Austrumeiropā jau ir sasniedzis kritisku līmeni. Ir dīvaini dzirdēt, kā ES un EP augstākās amatpersonas slavē dažu valstu valdības par viņu lielisko darbu laikā, kad šajās valstīs katru mēnesi katastrofālā ātrumā palielinās bezdarbnieku skaits, tiek samazinātas sociālās garantijas un palielinās to iedzīvotāju skaits, kuri dzīvo zem nabadzības sliekšņa. Šiem cilvēkiem šajās valstīs kļūst arvien grūtāk saprast, vai Eiropas Savienība īsteno nabadzības mazināšanas politiku vai patiesībā palielina nabadzību sociālajā jomā. Es uzskatu, ka nebūtu jāslavē valdības, kuras nav spējušas atrisināt bezdarba rādītāju stabilizācijas problēmas. Eiropas Komisijai būtu jāuzņemas lielāka atbildība šai sakarībā, kā arī atbildība par valstu valdību krīzes vadības plānu īstenošanas uzraudzību, it sevišķi sociālo reformu jomā, un jānovērtē šādu reformu ietekme uz iedzīvotājiem.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, Itālijas parlamentā ir ievēlētas 16 personas, kuras notiesātas par dažādu noziegumu izdarīšanu, un pēdējās Eiropas Parlamenta vēlēšanās Itālija ievēlēja trīs Eiropas Parlamenta deputātus, kuri notiesāti ar galīgu spriedumu.

Eiropā nav spēkā tādas tiesību normas, kas aizliegtu kandidēt vēlēšanās personai, kura notiesāta ar galīgu spriedumu vai kura gaida tiesas procesa turpinājumu; šādas tiesību normas pieņemšana ir dalībvalstu kompetencē. Itālijas pilsoņi ir nākuši klajā ar programmu "Tīrs parlaments". Tāpēc mēs aicinām Konstitucionālo jautājumu komiteju grozīt Aktu par Eiropas Parlamenta pārstāvju ievēlēšanu vispārējās tiešās vēlēšanās, paredzot priekšnosacījumu, ka, lai kandidētu Eiropas Parlamenta vēlēšanās, persona nedrīkst būt sodīta krimināllietā, tostarp ar spriedumu, kas nav galīgs.

Iepriekšējā Parlamenta Konstitucionālo jautājumu komitejas priekšsēdētājs *Leinen* kungs apņēmas to paveikt, taču šā jautājuma risināšana tika atstāta viņa amata pārņēmēja *Casini* kunga ziņā, kurš jau paziņoja, ka Konstitucionālo jautājumu komiteja šo jautājumu nerisinās.

Mēs vēlamies norādīt ne tikai to, ka šā jautājuma risināšana ir Konstitucionālo jautājumu komitejas pienākums, bet arī to, ka Līguma par Eiropas Savienības darbību 223. pantā (bijušais EKL 190. pants) patiesībā ir noteikts, ka Eiropas Parlamentam būtu jāisteno vienota vēlēšanu procedūra visā Eiropas Savienībā.

Catherine Grèze (Verts/ALE). – (FR) Priekšsēdētājas kundze, civilās aviācijas institūcija ir noteikusi, ka Hondaribijas lidosta ir viena no bīstamākajām lidostām valstī. Tās pacelšanās un nolaišanās ceļi atrodas virs Andē pilsētas un Iruņas pilsētas centra, un netiek ņemti vērā Līguma starp Franciju un Spāniju noteikumi par atļauto lidojumu skaitu. Taču tiek plānota lidostas paplašināšana, neņemot vērā upes krastos dzīvojošo iedzīvotāju un abpus robežai ievēlēto pārstāvju nostāju, kuri jau ir pret pašreizējā satiksmes līmeņa saglabāšanu.

Vai Eiropas Komisija atbalsta to, ka tiek iznīcināta *Chingoudy* liča aizsargājamā dabas teritorija, ko aizsargā Ramsāres Konvencija un kas ir *Natura 2000* teritorija, kuras atjaunošanu tā pati finansēja?

Turklāt basku eiropilsētā Bajonā-Sansebastjanā jau ir viena nepietiekami noslogota starptautiskā lidosta, kas atrodas tālu no apdraudētām dabas teritorijām. Vai nebūtu prātīgāk uzlabot Biaricā sniegtos pakalpojumus, ieviešot nepiesārņojošus transporta veidus? Es vēlos noskaidrot, kādus pasākumus priekšsēdētājs plāno veikt attiecībā uz minētās lidostas paplašināšanu?

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Priekšsēdētājas kundze, es vēlos runāt par Krievijas žurnālista *Maxim Zuev* slepkavību. *Maxim Zuev* nogalināja aptuveni pirms nedēļas Kaļiņingradā. Viņš bija plaši pazīstams žurnālists un emuāra autors. Šis nav pirmais gadījums, kad Krievijā tiek nogalināts žurnālists. Kopš 2000. gada ir bijis vismaz ducis šādu gadījumu. Tā ir satraucoša tendence, jo mēs zinām, ka, ja netiek nodrošināta vārda brīvība un ja žurnālisti nevar strādāt, brīvības nav vispār un arī demokrātijas nav. Mūsu dialogā ar Krieviju mums vienmēr būtu jāpievērš uzmanība šim aspektam.

Es ceru, ka, saņemot manis pārstāvētās delegācijas attiecībām ar Krieviju un Ārlietu komitejas piekrišanu, šogad Eiropas Parlamentā varēšu organizēt semināru. Es uzskatu, ka ikvienam no mums dažāda līmeņa sarunās ar Krievijas partneriem būtu jāuzsver, ka plašsaziņas līdzekļu brīvība un brīvība žurnālistiem veikt savu darbu ir pamats dialogam un brīvībai gan Krievijā, gan arī visā Eiropas Savienībā.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Priekšsēdētājas kundze, es vēlos jums darīt zināmu, ka pēdējā laikā publicētie raksti vēsta, ka ASV prokurori ir iesnieguši prasību pret Vācijas uzņēmumu *Daimler* par ārvalstu amatpersonu uzsūkšanu, lai piedalītos konkursos un iegūtu tiesības parakstīt valsts pasūtījuma līgumus. Apsūdzības rakstā teikts, ka uzņēmums ir ilgstoši iesaistījies kukuļdošanā. Šādas apsūdzības ir izvirzītas arī pret uzņēmumu „*Siemens*”, kas arī īstenoja šādu praksi un uzsūka trīsdesmit valstu valdības saistībā ar konkursiem, lai iegūtu tiesības slēgt līgumus ar valsts uzņēmumiem, — Grieķijā skandāls vēl nav norimis.

Tādējādi mēs piedzīvojam ne tikai finanšu krīzi, bet arī morālu krīzi. Līdz nesenam laikam Vācijas valdība neiesaistījās kukuļdošanā ārpus tās robežām un izlikās, ka tā par šiem notikumiem neko nezina. Taču galu galā tā vietā, lai rīkotos, lai aicinātu Krāpšanas apkarošanas komiteju strādāt aktīvāk, Eiropas Komisija neprasa nodrošināt likumību un daudzos gadījumos neaizsargā Eiropas pilsoņu naudu.

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Priekšsēdētājas kundze, man jāpaziņo Eiropas Parlamentam, ka šorīt plkst. 2.15 Turcijas korvete *Bafra* ielauzās Grieķijas teritoriālajos ūdeņos, pietuvojās Atēnām 18 jūdžu attālumā un pat pieprasīja atļauju uzkāpt uz netālu esošā Grieķijas tirdzniecības kuģa klāja un pārmeklēt to.

Tas pierāda, ka ne viss debašu pirmajā daļā teiktais par Grieķijas tā saukto ekonomisko problēmu ir pilnīga patiesība. Grieķijas problēma galvenokārt ir politiska. Problēmas rada tas, ka šī kaimiņvalsts draud Grieķijai ar *casus belli* un sistemātiski provocē Grieķijas bruņotos spēkus, ne tikai ielaužoties tās teritoriālajos ūdeņos, bet arī gaisa telpā.

(Priekšsēdētāja norādīja, ka ir radusies problēma ar mikrofonu.)

... Man jums jāsaaka, ka Grieķija ir veikusi stingrus pasākumus, kas beigu beigās burtiski smacē Grieķijas māsasimniecības, un grieķu pacietība ir galā. Šāda rīcība ir sagrāvusi Grieķijas sabiedrības noturību un izsmēlusi Grieķijas ekonomiskos spēkus.

Kā jau es minēju, Grieķijas problēma galvenokārt ir politiska. Mēs neprasām naudu no Eiropas pilsoņiem. Mēs lūdzam Eiropas Savienības kā struktūras atbalstu, lai mēs varētu pārvarēt šos noteikumu pārkāpumus tirgos, kas apdraud eiro valūtu.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, aptuveni pirms desmit gadiem pārējās 14 tā laika ES dalībvalstis piemēroja tā sauktās „sankcijas” manis pārstāvētajai valstij Austrijai. „Ledus laikmets” ilga septiņus mēnešus. Austrijas ministriem liedza piedalīties Padomes neoficiālajās sanāksmēs, taču Austrijai kā faktiskajai maksātājai joprojām tika atļauts turpināt veikt iemaksas. Neskatoties uz sankciju piemērošanu, iznākums bija pozitīvs. „Gudrie vīri” neatkarīgā ziņojumā skaidri noteica, ka Brīvības partijas iesaistīšanās valdības darbā neapdraud demokrātiju un cilvēktiesības. Tika secināts, ka ES sankcijām, ko dēvēja par divpusējiem pasākumiem, nebija pienācīga tiesiskā pamata. Tās bija nelikumīga Austrijas suverenitātes aizskaršana. Taču es ticu, ka no šā gadījuma ES mācījās cienīt citu politisko viedokli un dalībvalstu un to pilsoņu suverenitāti, un to, neapšaubāmi, var vērtēt pozitīvi. Turklāt, ņemot vērā mieru austrumos, es arī ceru, ka viens no galvenajiem izmeklētājiem — pašreizējais Eiropas Parlamenta deputāts *Louis Michel* — sajutīs, ka pēc šiem desmit gadiem viņš atkal var doties uz Austriju brīvdienās.

Véronique Mathieu (PPE). – (FR) Priekšsēdētājas kundze, Francija vakar atvadījās no tās policista *Jean-Serge Nérin* — Francijas policijas vienības vadītāja, kuru 16 martā apšaudes laikā Parīzes reģionā visglīvākajā veidā nogalināja ETA.

Lai gan šī teroristu organizācija ir atbildīga par gandrīz 830 cilvēku nāvi 40 gadu laikā, šī ir pirmā reize, kad tā ir uzbrukusi Francijas policistam. Policista *Jean-Serge Nérin* nāve atgādina mums mūsu pienākumu sadarboties cīņā pret terorismu.

Sākotnēji Francijas un Spānijas sadarbība šai sakarībā bija kā piemērs Eiropas Savienībā. Francija un Spānija bija pirmās dalībvalstis, kas izveidoja kopīgas izmeklētāju vienības Eiropas tiesiskajā telpā. Arī Eiropas apcietināšanas orderu izmantošana izrādījās patiešām efektīva.

Diemžēl šie sadarbības pasākumi starp mūsu policistiem un mūsu tiesiešiem nespēja novērst *Jean-Serge Nérin* nāvi. Tāpēc, lai efektīvāk cīnītos pret terorismu, mūsu savstarpējā sadarbība ir jāuzlabo.

Joe Higgins (GUE/NGL). – Priekšsēdētājas kundze, Itālijas ziemeļrietumos esošās Sūzas ielejas iedzīvotāji īsteno plašu kampaņu, lai apturētu ātrgaitas vilciena līnijas būvniecību, kas zināma ar nosaukumu TAV projekts.

Skaistā Sūzas ieleja, kas stiepjas no Francijas robežas līdz Turīnai, ir tikai divus kilometrus plata, bet jau patlaban to šķērso liela automaģistrāle, vēl viena maģistrāle un dzelzceļa līnija.

Kampaņā „NĒ TAV PROJEKTAM” tika skaidri paziņots, ka TAV projekta īstenošana nav pamatota. Patlaban tiek izmantoti tikai 38 % no dzelzceļa jaudas. Šis projekts nodarīs ārkārtīgi lielu kaitējumu videi, iznīcinot vai piesārņojot ūdens nesējslāni un līdz bīstamai palielinot azbesta un urāna koncentrāciju tuneļu rakšanas laikā.

Vērā tiek ņemtas tikai lielo uzņēmumu un būvnieku intereses. Vairāki desmiti tūkstoši iedzīvotāju ir vienojušies cīņā pret šo projektu, un ir apkaunojoši, ka tiek iesaistīta policija, lai vardarbīgi iebiedētu kampaņas dalībniekus.

Es aicinu ES nepiešķirt finansējumu TAV un pārtraukt šā projekta īstenošanu. Kampaņas „NĒ TAV PROJEKTAM” dalībnieku sauklis ir *Sarà dura*. Viņi nenobīsies. Sūzas ielejas iedzīvotāju uzvara būs arī veselā saprāta uzvara un ieguvums videi.

Paul Nuttall (EFD). – Priekšsēdētājas kundze, mani arvien vairāk satrauc tas, kādā veidā vietējās pašvaldības manā vēlēšanu apgabalā Anglijas ziemeļrietumos savu ieņēmumu palielināšanai izmanto nodevu par automašīnu novietošanu stāvvietā.

Kā piemēru vēlos minēt mazo Kongletonas pilsētīņu, kas ietilpst lauku pašvaldības teritorijā. Nodevas ieviešana par automašīnu novietošanu stāvvietā nodarīs lielu kaitējumu vietējai ekonomikai, un tirdzniecības apjomu samazināšanās dēļ tiks zaudēti ieņēmumi, novedot jau tā grūtībās nonākušos mazos un vidējos uzņēmumus līdz bankrotam un, iespējams, to slēgšanai.

Daži vaino britu valdību, daži — pašvaldības padomi, savukārt citi norāda uz pilsētas domi, bet, kā vienmēr, fonā vīd Eiropas Savienības tumšā ēna, jo visas šīs iestādes veic darbu, lai īstenotu ES Eiropas transporta politikas 2010. gadam pamatnoteikumus.

Tas ir ES gars — vienmēr tiek vainots kāds cits. Neatkarīgi no tā, vai mēs runājam par pasta iestāžu slēgšanu vai atkritumu tvertņu savākšanu reizi divās nedēļās, vienmēr tiek atrasts cits vainīgais, un Briseles korumpētā ietekme paliek ārpus radara uztveršanas zonas.

Nicole Sinclaire (NI). – Priekšsēdētājas kundze, es esmu no Rietummidlendas, un 20 % Rietummidlendas teritorijas ir klasificēta kā zaļā zona.

Līdz šim zaļā zona veiksmīgi ir aizsargājusi mūsu lauku ainavas skaistumu un kavējusi pilsētu patvaļīgu izplešanos. Taču Eiropas Savienības mudināta Apvienotās Karalistes valdība ir palielinājusi mājokļu būvniecības apjomus, apdraudot zaļo zonu, kas man ir īpaši tuva, jo atrodas manas dzīvesvietas *Meriden Gap* tuvumā.

Šāda rīcība liecina par cieņas trūkumu pret mūsu kultūru un tradīcijām, bet jums taču tas nerūp! Kopš Apvienotā Karaliste pievienojās Eiropas Savienībai vai vēl pirms tam — Eiropas kopējam tirgum, jūs esat izrādījuši acīmredzamu necieņu pret mūsu kultūru un tradīcijām, un nekas vairāk jau no jums nav gaidāms.

Elena Oana Antonescu (PPE). – (RO) Šodien es stājos jūsu un manu kolēģu deputātu priekšā, lai runātu par to, ka Eiropai ir vajadzīga jauna, daudz efektīvāk integrēta stratēģija tās problēmas risināšanai, kas saistīta ar vardarbību pret sievietēm.

Arvien vairāk Eiropas valstu risina šo problēmu atbilstīgi divpartiju principam, iesaistoties partijām, kurām ir lielā mērā atšķirīgs skatījums uz sabiedrību kopumā. Es ierosinu šādas izmaiņas tāpēc, ka vardarbība ģimenē ir problēma, kas sniedzas pāri ideoloģijas robežām, un ir cilvēciskā un politiskā redzējuma par taisnīgāku un līdzsvarotāku sabiedrību tieša komponente.

Es vēlos uzsvērt, ka ir jāveic pasākumi, lai novērstu arī psiholoģisko vardarbību pret sievietēm. Jaunākie pētījumi rāda, ka šāda veida vardarbība vienmēr ir biežāk sastopama nekā fiziskā vardarbība.

Es atzinīgi vērtēju to, ka Spānijas prezidentūra ir apņēmusies cīnīties pret dažādām vardarbības pret sievietēm formām, nosakot Eiropas Savienības politiskās prioritātes. Taču šie pasākumi ir jāturpina. Vardarbības starp dzimumiem Eiropā uzraudzības centra izveides un aizsardzības rīkojumu, kā arī neatliekamās palīdzības numuru ieviešanas mērķis ir mazināt šo problēmu Eiropas Savienībā, vienlaikus sniedzot atbalstu cīņā pret vardarbību arī ārpus Eiropas Savienības.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Es esmu gandarīta par to, ka Eiropas Savienība un dalībvalstis ir apņēmušas cīnīties pret nabadzību, nosakot 2010. gadu par Eiropas gadu cīņā pret nabadzību un sociālo atstumtību, jo gandrīz 80 miljoni Eiropas iedzīvotāju dzīvo zem nabadzības sliekšņa. Daudzi eiropieši, pat tie, kuriem ir darbs, katru dienu cīnās ar nabadzību, un viņiem nav iespējas dzīvot cilvēka cienīgu dzīvi. Ir piešķirti 17 miljoni eiro Eiropas plānoto pasākumu īstenošanai 2010. gadā, un šo finansējumu izmantos, lai organizētu informatīvus seminārus, darba grupas un sabiedriskās apspriešanas, lai pārvarētu ar nabadzību saistītos stereotipus. Šī ir lieliska iniciatīva, bet kā mēs nodrošināsim, lai šis finansējums tiktu izmantots efektīvi un pārredzami un tieši sasniegtu tos pilsoņus, kuriem palīdzība vajadzīga visvairāk? Es vēlos uzsvērt, ka ir neiespējami ierobežot arvien pieaugošo nabadzību viena gada laikā. Tāpēc es aicinu ES struktūras un dalībvalstis veikt konkrētus pasākumus un uzņemties ilgtermiņa saistības visos pārvaldības līmeņos, lai nodrošinātu finansējuma pārredzamu un mērķtiecīgu pārdali, paredzot to palīdzības sniegšanai trūkumā nonākušajiem iedzīvotājiem.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Izraēlas valdības lēmums turpināt īstenot tās plānu uzbūvēt 1600 jaunus mājokļus Austrumjeruzalemē, paplašināt apdzīvotās vietas Rietumkrastā, saglabāt Gazas sektora izolētību un vispārēji pastiprināt Izraēlas armijas uzbrukumus okupētajās Palestīnas teritorijās pat visneticīgāk noskaņotajiem atklāj Izraēlas un imperiālistu noziedzīgos nodomus pret palestīniešiem un pret šajā reģionā dzīvojošajiem kopumā.

Izraēla īsteno jaunu asiņainu uzbrukumu sēriju pret palestīniešiem un, saasinoties iekšējai cīņai imperiālistu Četriniekā, ir nodrošinājusi sev Eiropas Savienības, ASV un NATO atbalstu un nostiprinājusi attiecības ar tām. Amerikas Savienotās Valstis ar īpašu uzsvāru un dedzību atkārtoti puda savu atbalstu Izraēlas premjerministra nesenās vizītes laikā Amerikas Savienotajās Valstīs, parādot, ka Izraēla ir kas vairāk nekā tikai augstākā prioritāte attiecībā uz ASV geostratēģiskajiem imperiālistu mērķiem šajā reģionā kopumā.

Mēs kopā ar visiem strādājošajiem cīnāmies, lai izveidotu ...

(Priekšsēdētāja pārtrauca runātāju.)

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Pēc Otrā pasaules kara un robežu pārvietošanas aptuveni 400 000 slovaku palika Ungārijā un līdzīgs skaits ungāru — Slovākijā.

Ungāru minoritāte skaita ziņā Slovākijā mūsdienās gandrīz nav mainījusies, taču Ungārijā situācija ir citāda. Slovaku minoritāte ir samazināta no sākotnēji 400 000 slovaku līdz mazāk nekā 33 000 slovaku — citiem vārdiem sakot, slovaku skaits ir sarucis līdz mazāk nekā vienai desmitdaļai no to sākotnējā skaita. Šāda situācija ir izveidojusies tāpēc, ka Slovākijas valdība nodrošina ungāru minoritātei izglītību dzimtajā valodā vairāk nekā 700 skolu, taču Ungārijas valdība Ungārijā ir atvēlējusi slovakiem tikai vienu pamatskolu.

Tieši tāpēc prezidenta *Sólyom* kunga — cilvēka, kurš bezrūpīgi un pasīvi noraugās uz to, kā viņa administrācija smacē etniskās minoritātes viņa vadītajā valstī — nesen pausto kritiku par ungāru minoritātes izglītošanu kaimiņvalstīs var raksturot tikai kā nepatīkamu, liekulīgu un ļaunprātīgu provokāciju attiecībā uz serbiem, rumāņiem un slovakiem, kuri atšķirībā no ungāriem patiešām rūpējas par etniskajām minoritātēm savā teritorijās. Turklāt arī Ungārijas ombuds etnisko minoritāšu jautājumos brīdina, ka Ungārija turpina pilnībā asimilēt etniskās minoritātes.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Eiropas Savienībā ir spēkā ārkārtīgi stingri pārtikas nekaitīguma noteikumi, un ražotāji ir spiesti veikt lielus ieguldījumus, lai nodrošinātu atbilstību šiem noteikumiem.

Neskatoties uz to, saskaņā ar Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādes nesen veiktu pētījumu vairāk nekā 75 % Eiropas Savienībā kauto cāļu gaļas tiek atrastas baktērijas.

Salmonella un *Campylobacter* — divas kaitīgākās baktērijas — tiek atrastas trijās ceturtdaļās Eiropas saimniecībās audzēto cāļu kautķermeņu.

Ja šādi pētījumi nonāk plašsaziņas līdzekļu rīcībā, tie, nesaņūstami, satrauc patērētājus. Ņemot to vērā, mums sev jāuzdod divi jautājumi. Pirmkārt, ko mēs varam darīt turpmāk, lai nodrošinātu, ka eiropieši saņem nekaitīgu, labas kvalitātes pārtiku? Otrkārt, vai pastāv iespēja, ka patlaban spēkā esošie noteikumi, lai gan stingri un, starp citu, ārkārtīgi birokrātiski, nav situācijai atbilstīgākie?

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Jaunās dalībvalstis patlaban īsteno 2007. gadā paredzēto Eiropas Savienības vīna tirgus organizāciju. Īstenojot šo procesu, pēc Slovākijas pieprasījuma nelikumīgi reģistrējot nosaukumu *Tokaj* kā aizsargātu cilmes vietas nosaukumu un kā aizsargātu ģeogrāfiskas izcelsmes norādi, Eiropas Komisija rīkojās pretrunā tiesību aktiem — ļoti žēl, ka šeit nav neviena tās pārstāvja. Šāda reģistrācija ir pretrunā ES noteikumiem, jo šis vīns var tikt reģistrēts kā piederošs tikai vienai no kategorijām. Slovaku pieprasītais ieraksts vairs nav iekļauts Kopienas *E-Bacchus* datubāzē kā aizsargāts cilmes vietas nosaukums. Tādā veidā Komisija novērsa šo nelikumīgo situāciju, un es vēlos pateikties par to. Taču joprojām nav novērsts kāds cits pārkāpums, proti, nepastāv Slovākijas tiesību norma, pamatojoties uz kuru ir veikta reģistrācija, jo Slovākija to atcēla. Tāpēc es aicinu Komisiju novērst šo pārkāpumu.

Zbigniew Ziobro (ECR). – (PL) Priekšsēdētājas kundze, Eiropas Ārējās darbības dienests būs diplomātiskais korpuss, kas pārstāv Eiropas Savienību un sniedz atbalstu Eiropas Savienības Augstajam pārstāvim ārlietās. Šā dienesta darbā uzmanība jāpievērš kultūras un nacionālajām atšķirībām, kas pastāv Eiropas Savienībā. Visām valstīm jārada sajūta, ka dienestā pienācīgi pārstāvētas to intereses, to kultūra un to pieredze.

Lai sasniegtu šo mērķi, jānodrošina vienlīdzīga iesaistīšanās vai līdzdalība. Tikmēr es vēlos noskaidrot, kā tiek komplektēts Eiropas Ārējās darbības dienesta personālsastāvs? Tajā tiks iekļauti Padomes Ģenerālsekretariāta un Komisijas attiecīgo dienestu darbinieki, kā arī dalībvalstu diplomātisko dienestu deleģētie darbinieki. Dalībvalstu izvirzītie diplomāti veidos tikai vienu trešdaļu no korpusa darbiniekiem. Taču, neskatoties uz darbinieku pieredzi un kārtību, kādā viņi tiks iecelti amatā, būtu jāievēro visu dalībvalstu pilsoņu proporcionālās pārstāvības princips. Galu galā visu Eiropas Savienības iestāžu personāla komplektēšana tiek pārvaldīta atbilstīgi šim principam. Es neredzu iemeslu tam, lai šajā gadījumā tiktu ievērota cita kārtība.

Nuno Teixeira (PPE). – (PT) Nesen Eiropas Savienība ar Pasaules Tirdzniecības organizācijas piekrišanu noslēdza nolīgumu ar Latīņamerikas valstīm, apņemoties būtiski un pakāpeniski samazināt tarifu banānu importam no šīm valstīm. Es vēlos pievērst jūsu uzmanību tam, ka šis nolīgums tieši un negatīvi ietekmē Eiropas banānu ražotājus, it sevišķi banānu ražotājus Madeirā, Portugālē. Tam būs vēl negatīvākas sekas attiecībā uz banānu ražotājiem Kanāriju salās, Spānijā.

Es vēlos jums atgādināt, ka ražotāju situāciju šajos reģionos jau tā būtiski apgrūtinā salu fiziskie raksturojumi un kalnainais apvidus, kā arī saimniecību lielums, un tas nozīmē, ka šīs saimniecības nonāks ilglaicīgās grūtībās, kas apdraudēs to attīstību.

Tāpēc jāveic steidzami pasākumi, lai palīdzētu banānu ražotājiem Madeirā un Kanāriju salās, ņemot vērā jaunā Ženēvas nolīguma būtisko un tiešo ietekmi uz Eiropas importa tirgu un attiecīgi arī uz banānu ražošanu šajos nomaļajos reģionos un to tirdzniecību.

Nessa Childers (S&D). – Priekšsēdētājas kundze, ir pagājis jau vairāk nekā gads kopš gaisa kuģu tehniskās apkopes uzņēmums *SR Technics* paziņoja par struktūrvienības slēgšanu Dublinas lidostā, likvidējot vairāk nekā tūkstoši darbavietu. Lai kompensētu zaudētās darbavietas, 2009. gada oktobrī „*SR Technics*” bijušo darbinieku vārdā tika iesniegts pieteikums Eiropas Globalizācijas fondam (EGF). Taču Komisija šo pieteikumu noraidīja kā „nepilnīgu”, un es varu apliecināt, ka, neskatoties uz to, ka ir pagājuši gandrīz pieci mēneši, Īrijas valdība joprojām nav iesniegusi pilnīgu pieteikumu.

Laikā, kad Īrijas valdības uzmanību ir novērsusi ekonomikas krīze un vairāku ministru atkāpšanās no amata pēdējos mēnešos, pieteikuma veidlapa, kas spētu mainīt simtiem cilvēku dzīvi, aizmirsta guļ uz ministra galda.

Šim Parlamentam ir zināms, ka Īrijas valsts naudas lādes ir tukšas. Tikai ciniķis varētu domāt, ka valdības bezdarbības iemesls ir grūtības segt savu finansējuma daļu, ja EGF finansējums galu galā tiktu piešķirts. Vai Īrijas valdība ir gatava kaut ko darīt lietas labā?

Artur Zasada (PPE). – (PL) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, es vēlos uzrunāt jūs un it sevišķi *Potočnik* kungu saistībā ar jautājumu, kas satrauc tās personas, kuras saistītas ar spīdveju — sporta veidu, kas ir populārs daudzās ES dalībvalstīs. Šis jautājums attiecas uz Direktīvas 2002/49/EK par vides trokšņa novērtēšanu un pārvaldību īstenošanu.

Šīs direktīvas īstenošana paredz to, ka braucēji ir spiesti aprīkot savus motociklus ar papildu klusinātājiem. Šo klusinātāju uzstādīšanas dēļ, no vienas puses, mazinās šā sporta veida pievilcība, jo trokšnis ir neatņemams tā elements. No otras puses, klusinātāji rada reālu apdraudējumu pašiem braucējiem — tie var radīt kaitējumu veselībai vai pat risku zaudēt dzīvību. Šai sakarībā es lūdzu *Potočnik* kungu apsvērt vajadzību izstrādāt priekšlikumu grozījumam, lai izslēgtu spīdveju no Direktīvas 2002/49/EK darbības jomas.

László Tőkés (PPE). – (HU) Priekšsēdētājas kundze, *Slobodan Milošević* zemē Serbijā, Vojvodinas provincē, joprojām tiek īstenota vardarbība pret ungāriem. Vardarbības veicējus attaisno un reizēm viņiem pat neizvirza apsūdzības. Pirms vairākiem desmitiem gadu Vojvodinā dzīvoja aptuveni 400 000 ungāru, veidojot vienu trešdaļu no iedzīvotāju kopskaita. Piespiedu emigrācijas un intensīvās vairākumtautības pārstāvju iecelošanas dēļ ungāru skaits gadu gaitā ir samazinājies līdz 290 000, un viņi veido vairs tikai 13 % no iedzīvotāju kopskaita. Masveida vardarbības pret minoritātēm metodes ieviesa slavenais Serbijas slepenais dienests *UDBA*, un tās bija īpaši vērstas pret etniskajiem albāņiem. Šādas prakses patvaļīgās sekas ir jūtamas joprojām attiecībā pret ungāriem. Priekšsēdētājas kundze, Eiropas Parlamentam būtu jāveic izšķiroši pasākumi, lai pārtrauktu pret ungāriem vērsto terorismu Serbijā. Lai šī valsts varētu pievienoties Eiropas Savienībai, tai būtu jāizvirza priekšnosacījums panākt taisnību saistībā ar tiem daudzajiem desmitiem tūkstošu masu slepkavību upuru kopš Otrā pasaules kara, kā arī aizliegt vardarbību pret ungāriem, kas joprojām turpinās.

Joanna Senyszyn (S&D). – (PL) Priekšsēdētājas kundze, sieviešu pārstāvība zinātnes un zinātniskās pētniecības jomā ir nepietiekama. Eiropā sievietes-pētnieces ir tikai 30 % un sievietes-profesores — tikai 18 %. Sieviešu pārstāvības līmenis zinātnes pārvaldības jomā ir 27 %. Polijā, kurā sieviešu pārstāvība augstāko izglītības iestāžu un zinātnisko institūtu valdēs ir 7 % līmenī, ir pirmspēdējā vietā starp 27 Eiropas Savienības dalībvalstīm.

Tieši tāpēc pētniecības projekts „Sievietes zinātnē”, ko izstrādā Polijā dibinātais Akadēmiskās iniciatīvas fonds, ir tik nozīmīgs. Projekts ir saistīts ar diskriminācijas iemeslu un efektīvu diskriminācijas novēršanas pasākumu izpēti. Pilsoņu projekti, kurus izstrādā un vada paši pilsoņi, var gūt vislabākos rezultātus. Es aicinu Eiropas Komisiju nodrošināt īpašu atbalstu un praktisku palīdzību sociālajām organizācijām, kas risina šādus jautājumus. Ja Eiropas Savienības pilsoņi raksta Komisijai, viņu vēstules nedrīkst palikt neatbildētas.

Jim Higgins (PPE). – (GA) Priekšsēdētājas kundze, kā jau es minēju iepriekš, mani patiešām iepriecināja bijušās komisāres *Kuneva* kundzes teiktais, ka ir jāpārskata Direktīva 90/314/EEK. Kāpēc tas ir jādara? Tāpēc, ka tai ir daudz trūkumu.

Tajā netiek ņemti vērā cilvēki, kas paši plāno brīvdienas internetā, neizmantojot ceļojumu aģentūras pakalpojumus. Direktīva nenodrošina aizsardzību patērētājiem, kuri atrodas vienā valstī un kuri iegādājās produktu vai rezervē lidojumu vai naktsmītņi valstī, kas nav Eiropas Savienības dalībvalsts.

Turklāt direktīvā nav minēti regulārie lidojumi. Tai ir daudz trūkumu, un es ar patiesu gandarījumu varu teikt, ka bijušajai komisārei *Kuneva* kundzei bija taisnība, sakot, ka mums patiešām ir vajadzīga jauna direktīva.

Ioan Mircea Pașcu (S&D). – Priekšsēdētājas kundze, pirms 20 gadiem rumāņi vēlējās iegūt brīvību, tostarp brīvību izglītības jomā, kas līdz tam laikam bija pakļauta stingrai politiskai kontrolei. Pateicoties viņu nestajam upurim, arī universitātes atguva brīvību, ko tās kopš tā laika izbauda.

Tāpēc tā būtu skumja ironija, ja izdotos Rumānijas Izglītības ministrijas patlaban īstenotais mēģinājums steidzami pieņemt jaunus tiesību aktus, kas praktiski likvidē šo brīvību un atver durvis sistēmas politizācijai.

Piemēram, likumprojektā ir paredzēts, ka ievēlētos rektoros būtu jāapstiprina ministram, kurš pats ir politiski iecelta amatpersonas, un universitātes būtu spiestas apvienoties, pamatojoties uz patvaļīgi pieņemtiem kritērijiem, vai arī tās tiktu likvidētas un to īpašumi atsavināti.

Kā profesors un Eiropas Parlamenta deputāts es uzskatu par savu pienākumu atklāt saviem kolēģiem profesoriem šajā Parlamentā šādu iecerētu nedemokrātisku praksi, kas ir pilnīgi pretrunā Lisabonas stratēģijai izglītības jomā un nav pieļaujama ES dalībvalstīs.

Priekšsēdētāja. – Ar to šis darba kārtības punkts tiek slēgts.

Paldies jums par sapratni un par disciplinēto darbu. Es ceru, ka visiem tiem, kuriem nebija iespēja uzstāties šoreiz, tiks dota šāda iespēja nākošreiz.

16. 2011. gada budžeta prioritātes, III iedaļa — Komisija – 2011. gada budžeta pamatnostādnes — pārējās iedaļas (debates)

Priekšsēdētāja. – Nākamais punkts ir kopīgas debates par šādiem ziņojumiem:

– Budžeta komitejas vārdā sagatavotais *Sidonia Elżbieta Jędrzejewska* ziņojums (A7-0033/2010) par 2011. gada budžeta prioritātēm, III iedaļa – Komisija (2010/2004(BUD)) un

– Budžeta komitejas vārdā sagatavotais *Helga Trüpel* ziņojums (A7-0036/2010) par 2011. gada budžeta procedūras pamatnostādņēm, I iedaļa — Eiropas Parlaments, II iedaļa — Padome, IV iedaļa — Tiesa, V iedaļa — Revīzijas palāta, VI iedaļa — Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komiteja, VII iedaļa — Reģionu komiteja, VIII iedaļa — Eiropas Ombuds, IX iedaļa — Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītājs (2010/2003(BUD)).

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska, referente. – (PL) Priekšsēdētājas kundze, 2011. gada budžeta procedūra ir patiešām specifiska un ārkārtēja procedūra, jo tā attiecas uz pirmo budžeta gadu, kas sāksies un tiks apstiprināts saskaņā ar Lisabonas līguma noteikumiem. Varētu pat teikt, ka mēs esam celmlauži šajā jomā, un tieši tāpēc, neapšaubāmi, uz mūsu pleciem gulstas zināma atbildības nasta. Lisabonas līgums piešķir Parlamentam papildu pilnvaras budžeta izstrādes jomā. Tikai no mums ir atkarīgs, kā mēs šīs pilnvaras izmantosim, un mēs ceram uz konstruktīvu dialogu gan ar Eiropas Komisiju, gan arī Padomi, lai vislabāk un visefektīvāk varētu izmantot Lisabonas līgumā paredzētās jaunās iespējas.

Ļoti būtisks jauns Lisabonas līguma ieviests aspekts ir tas, ka budžets netiks izskatīts divos lasījumos. Tas nozīmē, ka gan Parlaments, gan arī Padome izskatīs budžetu tikai vienā lasījumā. Tas, protams, rada īpašu izaicinājumu attiecībā uz disciplīnu. Kā Parlamentam mums jābūt disciplinētiem, jo mums, vienkārši sakot, būs tikai viena iespēja. Mums netiks dota vēl viena — otrā iespēja. Mums jāpanāk vienošanās par daudziem jautājumiem samierināšanas sanāksmes laikā. Lai rudenī efektīvi varētu īstenot jauno budžeta procedūru, mums jāsadarbojas un jābūt disciplinētiem.

Šis gads ir ārkārtējs arī tāpēc, ka Eiropas Komisijas locekļu novēlotās iecelšanas dēļ Komisijai nav bijusi iespēja iesniegt tās gada politikas stratēģiju. Tieši tāpēc tas ir gan ļoti īpaši, gan interesanti, ka pirmais savu nostāju paudis Eiropas Parlaments un ka pirmos atzinumus par 2011. gada budžetu izstrādās nevis Eiropas Komisija, kā tas bija „parastajos” gados, bet gan ziņojuma veidā Eiropas Parlaments.

Kāpēc vēl 2011. gads ir tik īpašs? 2011. gada budžets ir piektais budžets daudzgadu finanšu shēmā. Kā jau jūs zināt, daudzgadu finanšu shēma attiecas uz laikposmu no 2007. līdz 2013. gadam. Mēs jau esam guvuši labu mācību iepriekšējo četru budžeta procedūru īstenošanas laikā. Poļu valodā mēs sakām, ka ir sasniegta siena. Angļu valodā saka, ka ir sasniegti griesti. Lai kā mēs to formulētu, esam nonākuši situācijā, kad daudzgadu finanšu shēma ir sevi izsmēlusi. Patiesībā mēs sasniedzam sienu, brīdi, kad rezerves ir ārkārtīgi mazas, un Parlamenta iespējas īstenot dažāda veida pasākumus ir radikāli ierobežotas. Rezerves ir patiešām

mazas. Īpaši satraucošas ir rezerves budžeta pozīcijā 1b — aptuveni 1 miljons eiro — un budžeta pozīcijā 3b — aptuveni 9 miljoni eiro. Tāpēc, bez šaubām, mūsu iespējas ir ierobežotas, un tāpēc manis izstrādātajā Budžeta komitejas ziņojumā tik stingri tiek prasīta, sagaidīta un lūgta vērīga daudzgadu finanšu shēmas pārskatīšana — ne tikai tāpēc, ka ir izsmeltas rezerves, bet arī tāpēc, ka, veicot pārskatīšanu, būs jāņem vērā Lisabonas līguma radītā būtiskā ietekme uz budžetu.

Lisabonas līgums piešķir jaunas pilnvaras Eiropas Savienībai tādās jomās kā kosmosa politika. Būtiski ir tas, ka ar Lisabonas līgumu tiek izveidots arī Eiropas Ārējās darbības dienests. Ir svarīgi, lai šie pasākumi tiktu atspoguļoti budžetā, kā arī, lai tiktu atspoguļots mūsu redzējums par ES stratēģijas 2020. gadam īstenošanu. Neviens no minētajiem pasākumiem nav paredzēts daudzgadu finanšu shēmā. Mums patlaban ir jāsāk diskusijas par šo jauno plānu un mērķu īstenošanu.

Es ļoti vēlos — un Budžeta komitejas ziņojumā šis vēstījums ir skaidri pateikts —, lai 2011. gada budžeta būtiskākais aspekts būtu jaunatnes politika. Jaunieši jau tagad ir Eiropas virzītājspēks un nākotne. Izglītība un ieguldījums jauniešos ir ieguldījums arī Eiropas tagadnē un nākotnē, sabiedrībā un ekonomikā. Es vēlos uzsvērt, cik ļoti svarīgs posms katras personas dzīvē ir pāreja no skolas, akadēmisko studiju un izglītības vides uz pirmo darbavietu. Tas ir ļoti sarežģīts posms, it sevišķi krīzes laikā. Es vēlos minēt statistikas datus — 21 % jauniešu vecumā no 15 līdz 24 gadiem ir bezdarbnieki. Ir ļoti svarīgi, lai arī Eiropas Savienība nebūtu vienaldzīga pret šo sarežģīto problēmu un lai mēs sadarbotos ar mērķi atvieglot jauniešiem šo grūto posmu, kad notiek pāreja no izglītības uz darba tirgu.

Es vēlos uzsvērt, ka laikā, kad strauji attīstītās tehnoloģijas un arī notiek demogrāfiskas pārmaiņas, mums jāveido uz zināšanām balstīta sabiedrība, kurā pilsoņi spēj mainīt savu kvalifikāciju dzīves un profesionālās karjeras laikā, kurā pilsoņiem ir nodrošināta iespēja īstenot šādas izmaiņas un kurā viņi saņem Eiropas Savienības atbalstu šajā procesā. Eiropas Savienības atbalstam būtu jāietver starptautiskās apmaiņas programmas akadēmiskā līmenī, praktiskās pieredzes un mācību apmaiņas programmas, kā arī apmaiņas programmas profesionālā līmenī. Tādējādi vienlaicīgi tiktu paaugstināts sociālās integrācijas līmenis un uzlabota zināšanu plūsma, nodrošinot Eiropas Savienības pilsoņu patiesu mobilitāti. Mobilitāte, kā jau jūs zināt, gluži pamatoti ir Līgumos garantēta pamatbrīvība un efektīva iekšējā tirgus pamats.

Tagad es pāriešu uz angļu valodu, jo runāšu *Helga Triipel* vārdā. Tātad tagad man ir cits uzdevums, kas saistīts ne tikai ar Eiropas Komisijas budžetu, bet arī ar pārējo iestāžu un Eiropas Parlamenta budžetu. Es esmu sagatavojusi runu angļu valodā, un tāpēc tiek mainīta uzstāšanās valoda.

Šajā procedūras posmā rezolūcijas mērķis ir radīt vispārīgu priekšstatu, it sevišķi par budžetu, un pieņemt vairākas pamatnostādnes attiecībā uz dažādu iestāžu, tostarp Eiropas Parlamenta, administratīvo budžetu, izņemot Komisijas budžetu, par ko es jau runāju iepriekš.

Vispārīgais konteksts ir tāds, ka 2011. gada budžeta pieņemšanas apstākļi ir patiešām sarežģīti, jo rezerve 5. budžeta pozīcijā ir ļoti ierobežota un Lisabonas līguma veiksmīga īstenošana ir visu Eiropas iestāžu prioritāte. Stājoties spēkā Lisabonas līgumam, tiek mainīta budžeta pieņemšanas procedūra, un tāpēc ir vajadzīga vēl ciešāka sadarbība un dialogs starp iestādēm. Starpiestāžu sadarbība ietver vairākus aspektus, piemēram, tulkošanas iespējas un darbinieku pieņemšanu, un varētu būt iespējams nodrošināt labākās prakses apmaiņu un efektivitātes uzlabošanu jomās, kurām līdz šim nav pievērsta pietiekama uzmanība šai kontekstā, piemēram, EMAS, diskriminācijas novēršanas politikas un tāldarba jomā.

Budžeta komiteju jau ilgu laiku satrauc vidējā termiņa un ilgtermiņa ēku stratēģijas attīstība ne tikai saistībā ar Parlamentu, bet arī citām iestādēm. Neskaidrības attiecībā uz Ārējās darbības dienesta budžeta lielumu un struktūru un Tiesas lēmums par darba samaksas pielāgošanu padara 5. budžeta pozīcijas finansiālo situāciju vēl neprognozējamāku.

Runājot sevišķi par Eiropas Parlamenta budžetu, Prezidija pamatnostādņu dokumentā attiecībā uz to bija ietverti šādi mērķi — deputātu zināšanu paplašināšana par pētniecības iespējām un bibliotēkās pieejamo materiālu izmantošanu un no Lisabonas līguma izrietošo institucionālo aspektu pielāgošana. Tāpēc komiteja uzsver, ka ļoti nozīmīgs ir izcils darbs likumdošanas jomā, kas ir būtiskākā prioritāte.

SĒDI VADA: E. McMILLAN-SCOTT

Priekšsēdētāja vietnieks

Janusz Lewandowski, Komisijas loceklis. — Priekšsēdētāja kungs, šovakar man ir noskaņojums klausīties. Es uzklāsu Parlamenta prioritātes 2011. gadam tāpat, kā es uzklāsi Padomes 16. martā pieņemtās

pamatnostādnes. Es piekrītu būtiskākajiem aspektiem, un es piekrītu arī tam, ka šī nav parasta ikgadēja procedūra abu Parlamenta referentes minēto iemeslu dēļ.

Pirmais iemesls ir vajadzība pielāgoties situācijai pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā. Mēs esam pielāgojušies daļēji, taču viss vēl nav paveikts. Laba sadarbība starp iestādēm ir vajadzīga vairāk nekā jebkad, jo budžetu Parlamentā izskatīs tikai vienā lasījumā.

Samierināšanas komitejas novembra sanāksmē jau tika panākta vienošanās par dažiem pārejas perioda noteikumiem. Kopš 1975. gada tiek izmantots praktisks grafiks, kas nodrošina prognozējamību attiecībā uz budžetu, un to arī apstiprināja. Vēl ir jāvienojas tikai par Samierināšanas komitejas darba metodēm. Patlaban tas ir ļoti svarīgi, ņemot vērā, ka gada budžets tiks skatīts tikai vienā lasījumā. Tāpēc rīt dialoga laikā Komisija ierosinās diskusijas par darba metodēm un par to, kā mēs varam vienoties par samierināšanas darba paņēmieniem pirms reālās 2011. gada procedūras sākuma.

Otrais iemesls tam, ka šī ikgadējā procedūra nav parasta procedūra, ir Eiropā jūtāmās krīzes sekas un tas, ka daudzas dalībvalsts cīnās ar budžeta deficītu un parādsaistībām, un daudzas risina vēl sarežģītākas problēmas. Tāpēc šodien vairāk kā jebkad mums būtu jāpievērš uzmanība pareizai finanšu vadībai, precīzai prognozēšanai un budžeta racionālai īstenošanai.

Budžeta pozīcijas, kurām nepietiek finansējuma, ir viegli pamanāmas. Šai sakarībā es vēlos minēt 1a pozīciju un 4. pozīciju. Tieši šajā sadarbības gaisotnē mēs procedūras laikā spējam četras reizes grozīt finanšu shēmu, proti, īstenojot četras ikgadējās procedūras.

Mūsu secinājumus būtu jāapkopo ziņojumā par starpiestāžu nolīguma darbību, kas tiks pieņemts budžeta projekta pieņemšanas dienā — 27. aprīlī — un nosūtīts Parlamentam.

Mūsu referents — šoreiz ne mans referents, bet Parlamenta referente *Sidonia Jędrzejewska* (manā pakļautībā esošie dienesti tiek apmācīti, lai pareizi izrunātu referentes uzvārdu) — savā ziņojumā pareizi liek uzsvāru uz jauniešiem un jauniešu iespējām. Citiem vārdiem sakot, ziņojums par prioritātēm noteikti ievieš izmaiņas 3. pozīcijā. Tās attiecas uz izglītību un jauniešu vietu darba tirgū un, ņemot vērā bezdarbnieku skaitu, ir pilnīgi pamatotas.

Bet vienlīdz svarīgi ir arī pildīt solījumus saistībā ar ekonomikas atveseļošanas plānu. Arī tas ir svarīgi Eiropas pilsoņiem.

Ir svarīgi, lai šis plāns tiktu īstenots. Tas ir jādara steidzami līdz 2011. gadam. Arī administrēšanas efektivitātei ir liela nozīme, un šai sakarībā es vēlos uzsvērt, ka Komisija, neskatoties uz vajadzību pielāgoties Lisabonas līgumam, šogad nepieprasīs jaunu amatu izveidi.

Komisāru kolēģija pieņems budžeta projektu 27. aprīlī un, kā ierasts, nekavējoties, tajā pašā dienā iesniegs to Parlamenta Budžeta komitejas locekļiem.

Tāpēc es ar nepacietību gaidu 2011. gada procedūras sākumu. Es apsolu nodrošināt pozitīvu sadarbības gaisotni, kas šajā laikā būs patiešām vajadzīga, ņemot vērā to, ka šogad tiks pārbaudītas jaunās procedūras.

Thijs Berman, *Attīstības komitejas atzinuma referents*. – (NL) Priekšsēdētāja kungs, *Lewandowski* kungs, ekonomikas krīzes laikā arī ES budžets neizbēgami tiek pakļauts spiedienam — tas ir tikai dabiski. Arī Briselei jādomā par to, kā tā tērē katru eiro. Tomēr — un es to saku Attīstības komitejas vārdā — ieguldījumi jaunattīstības valstīs jā saglabā kā prioritāte. Ilgtspējīga izaugsme nabadzīgākās valstīs nodrošinās iespējas to iedzīvotājiem, kuru tiem patlaban nav. Un ne tikai tas — šo valstu attīstība ir daļa no risinājuma mūsu izejai no krīzes. Jaunattīstības valstis ir tirgus, turklāt tirgus, kas strauji attīstās. Eiropai tikai saprātīgāk būs jātērē savi līdzekļi, piemēram, izmantojot subsīdijas un aizdevumus mikrofinansēšanas atbalstam. Labāka pieeja finanšu pakalpojumiem nabadzīgākās valstīs nodrošinās iespēju arī šo valstu iedzīvotājiem sasniegt savus mērķus. Mums jāaizsargā budžets sadarbībai attīstības jomā, lai arī cik grūti tas būtu. Atbildība par attīstības budžetu arī turpmāk jāuzņemas Eiropas komisāram attīstības jomā *Andrim Piebalgam*, nevis augstajai pārstāvei *Ashton kundzei*, kā patlaban tiek plānots. Galu galā izvēle attiecībā uz nabadzības mazināšanu nedrīkst būt atkarīga no mūsu diplomātiskajām interesēm.

José Manuel Fernandes, *PPE grupas vārdā*. – (PT) Es atzinīgi vērtēju to, ka mēs varam nosaukt 2011. gada budžetu par budžetu „jauniešiem”. Kā tāds tas veicina mūsu iesniegto priekšlikumu pieņemšanu ar mērķi palīdzēt jauniešiem, piemēram, piekļūt nodarbinātībai, kā arī īstenojot tā saukto „*Erasmus* — pirmais darbs” iniciatīvu. Jauniešu iesaistīšanās uzņēmējdarbībā veicināšana, piedāvājot stimulus un stiprinot inovācijas,

kā arī digitālā darba kārtība, ir vēl citi priekšlikumi, kas veicinās ilgtspējīgu ekonomisko attīstību Eiropā un palīdzēs veidot jaunas darbavietas.

Attiecībā uz Parlamenta budžetu jānorāda, ka Eiropas Tautas partijas (Kristīgo demokrātu) grupa atbalsta budžetu, kas ir ilgtspējīgs un precīzi izstrādāts un kurā katra izdevumu pozīcija ir pamatota. Mēs uzskatām un ierosinām Parlamentam atņemt budžeta modeli, kas ir balstīts tikai uz pieauguma principu. Tā vietā Parlamentam būtu jāapsver iespēja izmanto nulles budžetu, kas nodrošina efektivitāti un tādējādi arī ietaupījumus. Steidzami jāpieņem ilgtermiņa ēku politika, lai šo ilgtspējības, precizitātes un efektivitātes koncepciju īstenotu dzīvē.

Mums joprojām precīzāk jānosaka mūsu pastāvīgie izdevumi. Turklāt joprojām jāveic dažādo īstenoto politikas jomu izdevumu un ieguvumu analīze. Mēs vēlamies vēlreiz uzsvērt, ka izcilībai likumdošanas jomā jābūt Parlamenta būtiskākajai prioritātei un ka mūsu iestādes rīcībā jābūt vajadzīgajiem resursiem šā mērķa sasniegšanai. Ņemot vērā Lisabonas līguma stāšanās spēkā, kas paredz budžeta izskatīšanu vienā lasījumā, būs jāuzlabo sadarbība un jāpaplašina dialogs. No mūsu puses šim dialogam jābūt godīgam. Mēs apņemamies to nodrošināt.

Francesca Balzani, S&D grupas vārdā. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, 2011. gada budžeta pamatnostādnes ir pirmais solis pretī nākamajam Eiropas budžetam, un tas ir patiešām noteikts solis.

Budžeta komitejā mēs esam veikuši lielu darbu, lai definētu galvenās nosakāmās prioritātes, kas iezīmē Eiropas darbības virzienu. Būtiskākā prioritāte ir jaunieši, un tas tā ir ne tikai tāpēc, ka viņi ir resurss, uz ko balstās inovācija, pētniecība un attīstība, bet arī tāpēc, ka viņi ir pamats tālredzīgai sociālajai politikai.

Taču stratēģija 2020. gadam arī ir būtiska prioritāte — bezdarba un klimata pārmaiņu novēršana un, kas ir vissvarīgāk, vajadzība reāli un praktiski īstenot šo jauno stratēģiju nākotnei, piešķirot pietiekamus resursus, bez kompromisiem un bez līdzekļu samazinājumiem.

Taču šīs pamatnostādnes ir arī patiešām reālistisks pirmais solis. Finanšu plānā paredzētās rezerves ir daudz mazākas, un tas nozīmē, ka nepietiek resursu, lai īstenotu būtiskākos pasākumus — jaunās iniciatīvas. Tā ir īpaši aktuāla problēma saistībā ar pirmo budžeta pozīciju, kas aptver konkurētspēju, izaugsmi un nodarbinātību.

Turklāt es vēlos pieminēt vēl vienu būtisku jautājumu — budžetam ir jābūt arī ļoti elastīgam un jānodrošina iespēja ātri reaģēt uz pilsoņu un iedzīvotāju vajadzībām, turklāt mainīgajām vajadzībām. Tāpēc ir vajadzīgas prioritātes, bet ir jāņem vērā arī svarīgie nosacījumi, kas padara budžetu par patiešām lietderīgu instrumentu, lai veicinātu Eiropas izaugsmi.

Šie nosacījumi ir: pietiekami resursi, nākotnes stratēģiju, galvenokārt stratēģijas 2020. gadam, mērķtiecīga īstenošana un, visbeidzot, galīgais risinājums, lai padarītu budžetu par elastīgu instrumentu, kas viens pats ļauj mums risināt nākotnes problēmas.

Ivars Godmanis, ALDE grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs, es vēlos uzsvērt trīs aspektus.

Pirmkārt, jautājumu par struktūrfondiem, kas veido aptuveni 35 % no budžeta. Salīdzinājumā ar laikposmu no 2000. līdz 2006. gadam patlaban mēs izmantojam tikai pusi no finansējuma. Pašreizējā fondu absorbcijas kapacitāte ir 14 %, iepriekš tā bija 25 %. Jautājums attiecas uz to, kā ņemt vērā, izmantot un izpildīt šo budžeta daļu? Pretējā gadījumā veidojas situācija, kad finansējums netiek izmantots. Taču to varētu ieskaitīt rezervēs.

Otrkārt, mums ir jāatmaksā finansējums par iepriekšējo periodu, un Komisija šim mērķim ir paredzējusi 5 miljardus eiro. Taču dažas valstis nav pieprasījušas finansējuma atmaksu vairāk nekā sešus mēnešus, un es nedomāju, ka tiks pieprasīts viss finansējums. Rodas jautājums, vai šis finansējums tiks vai netiks izmantots.

Es vēlos bilst dažus vārdus arī par diviem ļoti būtiskiem jautājumiem saistībā ar budžeta pārpalikumu, kas tiek pārņemts uz katru nākamo gadu. Lauksaimniecības budžetā 2009. gadā maksājumu summa lauku attīstībai bija par 2 miljardiem eiro mazāka nekā 2008. gadā. Patlaban ir skaidrs, ka izmaksājamā summa būs daudz lielāka, bet jautājums ir par to, vai 2010. gadā tiks īstenoti visi projekti vai ne.

Nobeigumā vēlos runāt par Septīto pamatprogrammu. Ja paskatāmies uz budžeta pozīciju 1a, kas attiecas uz Septīto pamatprogrammu pētniecībai un attīstībai, redzam, ka maksājumu summa 2009. gadā bija daudz zemāka nekā 2008. gadā. Tāpēc jautājums ir šāds — vai izpilde būs apmierinoša? Tad mēs varētu plānot budžetu atbilstīgi situācijai. Mums ir ļoti daudz vajadzību arī citās jomās. Tāpēc es vēlos jautāt, vai tās ir vai nav rezerves?

Zbigniew Ziobro, *ECR grupas vārdā*. – (PL) Priekšsēdētāja kungs, Eiropas Parlamenta rezolūcijas priekšlikums par 2011. gada budžeta prioritātēm ietver punktu, kurā atgādināts, ka prioritāšu finansēšana nedrīkst kaitēt būtiskākajām Eiropas Savienības politikas jomām, piemēram, kohēzijai vai struktūrfondu politikai vai kopējai lauksaimniecības politikai. Šis punkts ir noteikums, kas, iespējams, būs jāievēro attiecībā uz iepriekš paredzētajām budžeta prioritātēm. Šīs prioritātes patiešām varētu būt labāk noteiktas.

Par brīnumzālēm slimībai ar nosaukumu krīze, kas sagrauj Eiropu, pirmkārt un galvenokārt, tiek uzskatītas inovācijas. Taču rezolūcijas priekšlikumā nav ņemts vērā tas, ka Eiropas Savienības trūcīgāko reģionu rīcībā nereti nav līdzekļu inovāciju attīstībai. Patiesībā dažās valstīs modernās ekonomikas pamati tikai tagad sāk veidoties. Ja Eiropa vēlas kļūt par vienlīdzīgu iespēju kontinentu, būtiskākais risinājums šajā situācijā ir kohēzijas politika un strukturālā politika. It īpaši krīzes laikā mums vajadzētu atcerēties šo ES politikas aspektu, jo sevišķi solidaritātes aspektu, lai neveicinātu kontinenta dalījumu nabadzīgajos un bagātajos reģionos.

Miguel Portas, *GUE/NGL grupas vārdā*. – (PT) Šodien mēs sākam debates par vispārīgajām 2011. gada budžeta pamatnostādņēm, un ierosinātā prioritāte ir jaunieši. Šādas prioritātes netiekšanai ir īpaša nozīme šajā laikā, kā arī saistībā ar dzīves posmu, kad notiek pāreja no studijām uz darba tirgu. Šādas prioritātes izvēle pati par sevi ir vērtējama atzinīgi.

Piemēram, viens no priekšlikumiem attiecas uz programmas „Erasmus — pirmais darbs” izveidi. Problēma ir tā, ka politikā jaunums slēpjas detaļās. Ko mēs domājam ar programmu „Erasmus — pirmais darbs”? Kā mēs to īstenošim? Vai mēs to īstenošim, novirzot Erasmus finansējumu studentiem vai izstrādājot jaunu programmu un piešķirot tai jaunu finansējumu? Tās nav mazsvarīgas detaļas, un mazsvarīgi nav arī tas, vai Erasmus programma ir vērsta uz nedrošām darbavietām vai arī pienācīgas kvalitātes darbavietām, kas jauniešiem var nodrošināt reālas iespējas nākotnē. Galu galā, vai šī programma, kā iecerēts, palīdzēs cīnā pret jauniešu bezdarbu? Vai arī tā būs tikai programma, kas vērsta uz bezdarba mazināšanu? Es uzskatu, ka debatēs jārunā tieši par šiem jautājumiem. Visaktuālākā problēma 2011. gadā joprojām būs bezdarbs, kas plosās ES. Mēs esam atbildīgi par bezdarba mazināšanu.

Bezdarbs var radīt grūtības saistībā ar Eiropas budžetu, turklāt 2011. gada budžeta izstrādi apgrūtinā finansu plāns, ko noteica uz septiņiem gadiem un kas, neskatoties uz krīzi, nav mainīts. Ja netiks veikta rūpīga un stingra šā finanšu plāna pārskatīšana, budžets, kas mums gada beigās jāapstiprina, būs viduvējs un stagnātisks, pat ja mēs pieņemsim labākās prioritātes pasaulē. Tās nebūs nekas vairāk kā tikai nodomi un tikai minimāli ietekmēs budžeta struktūru.

Marta Andreasen, *EFD grupas vārdā*. – Priekšsēdētāja kungs, ierosinātais Parlamenta budžeta palielinājums par 6,5 % 2011. gadā vēlreiz pierāda to, cik ļoti šis Parlaments ir attālinājies no reālās pasaules un tā vēlētāju interesēm.

Kā mēs normālā situācijā, nemaz jau nerunājot par krīzi, varam paskaidrot mūsu vēlētājiem, ka kopējās izmaksas, ko viņi sedz par katru no mums, pārsniedz GBP 2 miljonus gadā? Kā mēs varam viņiem pateikt, ka tas ir upuris, kas viņiem jānes, ja viņi vēlas, lai pastāvētu augsta līmeņa Parlaments, ar ko daži lepojas? Kā mēs varam paskaidrot visiem tiem, kuri zaudē darbavietas, ka mums šeit Eiropas Parlamentā vajag vairāk darbinieku Lisabonas līguma dēļ? Vai kā mēs varam paskaidrot, ka amatpersonām šajā Parlamentā jāpalielina darba alga darba apjoma pieauguma dēļ?

Tie 15 % jauniešu Apvienotajā Karalistē, kuriem nav darba, vai vēl ļaunāk — 45 % jauniešu, kuri ir bezdarbnieki Spānijā, nespēs saprast, kādā veidā šāds budžeta palielinājums palīdzēs viņiem atrast darbu. Daudziem no viņiem ir diezgan laba izglītība. Viņiem tikai netiek dota iespēja atrast darbu. Godīgi sakot, ja viņi uzdotu man šādu jautājumu, es nespētu atbildēt.

Vai kāds var paskaidrot maniem vēlētājiem, kādā veidā fakts, ka šim Parlamentam ir divas mītnes — viena Briselē un otra Strasbūrā —, var palīdzēt viņiem samaksāt hipotēkas maksājumus, pabarot un izglītēt viņu bērnus, jo tieši šis aspekts veido lielu daļu no GBP 2 miljonus lielajām izmaksām, ko es minēju iepriekš.

Attiecībā uz Komisiju es vēlos teikt, ka ir ļoti patīkami runāt par cēliem mērķiem, piemēram, ieguldījumiem jaunatnē un izglītībā, valodu apguves veicināšanu un inovāciju veicināšanu ekonomiskajai attīstībai un darbavietu izveidei Eiropā, taču Revīzijas palātas ziņojums nesniedz mierinošu atbildi uz jautājumu par Eiropas Savienības finansējuma izlietojumu, turklāt nesegtas saistības neliecina par to, ka ES plānošana tiek veikta kvalitatīvi.

Nedrīkst atbalstīt priekšlikumu palielināt budžetu ...

(Priekšsēdētājs pārtrauca runātāju.)

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, Eiropas Savienības 2011. gada budžeta prioritātes ir saistītas ar ekonomikas un finanšu krīzi. Ar to ir saistīti arī pozitīvi vērtējamie kopīgie centieni īstenot stratēģiju izejai no krīzes, kas ir visaptveroša un sociāli īstenojama.

Es vēlos pievērst uzmanību diviem aspektiem. Pirmkārt, tam, ka 2011. gada budžeta centrālais elements ir uzsvars uz jauniešiem. Viņiem noteikti būs ļoti liela nozīme Eiropas nākotnē. Ieguldījumi jauniešos nozīmē to, ka šodien tiek domāts par Eiropas nākotni.

Otrkārt, pašreizējā situācijā skaidri redzams, cik ātri var iznīcināt darbavietas pat spēcīgā ekonomiskajā zonā. Arī stratēģija 2020. gadam ir vērsta uz inovācijām. Ar šo stratēģiju likumīgi saistītās ieceres palīdzēs radīt jaunas darbavietas un risināt sociālās problēmas.

László Surján (PPE). – (HU) Kolēģi deputāti, mēs visi zinām, ka Eiropas Savienības budžetā jāveic nopietnas reformas. Taču mēs arī zinām, ka šādas reformas nevar īstenot viena gada budžeta ietvaros. Kas mums rada problēmas? Mūsu liela problēma ir tā, ka šis ir ārkārtīgi neelastīgs budžets. Mēs neatbilstīgi un tikai ar grūtībām reaģējam uz īstermiņa problēmām un pat ilgtermiņa problēmām. Un tāpēc, neapšaubāmi, mūsu rīcības brīvība un iespējas ir ierobežotas. Referente ir izstrādājusi līdzsvarotu priekšlikumu. Viņa ir ņēmusi vērā pašreizējo situāciju un noteikusi saprātīgus mērķus. Es ceru, ka Parlaments ņems vērā un atbalstīs mums iesniegto tekstu un priekšlikumu.

Īpaši pozitīvi ir vērtējams tas, ka mēs pievēršamies jauniešiem, jo pretējā gadījumā jaunieši novērsīsies no mums un no Eiropas idejas. Turpmākajās pāris minūtēs es vēlos runāt par kohēzijas politiku. Kohēzijas politika nav labdarības forma. Patiešām — pastāv būtiskas atšķirības starp attīstītajiem un mazāk attīstītajiem reģioniem. Mēs vēlamies izskaust šīs atšķirības vai vismaz mazināt tās. Bet, veicinot attīstību kādā reģionā, tiek uzlabota visas Eiropas konkurētspēja, un mēs kļūstam spēcīgāki un efektīvāki, sastopoties ar globālo konkurenci, protams, ar nosacījumu, ka dalībvalstis izmanto iespējas, finansējums nepaliek neizmantots un turklāt ieguldītie līdzekļi dod rezultātus. Pretējā gadījumā nav iedomājama nelietderīgākā līdzekļu izlietošana. Ja programmas tiek izstrādātas un nedod vēlamos rezultātus, šāda veida izšķērdēšana ir vēl nepiedodamāka par to, kas saistīta ar Parlamenta darbu divās mītnēs. Es ceru, ka tiks panākts progress šai sakarībā. Budžeta komiteja patiešām vēlas redzēt, lai rezultāti būtu ieguldīto līdzekļu vērti. Paldies par man veltīto cieņas pilno uzmanību.

Derek Vaughan (S&D). – Priekšsēdētāja kungs, es atzinīgi vērtēju šo ziņojumu par Parlamenta budžeta pamatnostādņēm un es atzinīgi vērtēju diskusiju par mūsu prioritātēm, lai Parlaments varētu veikt savu darbu.

Sākotnējais ziņojums, iespējams, saprotamu iemeslu dēļ bija neskaidrs un vispārīgs. Taču komiteju grozījumi nodrošināja, ka tagad mēs skaidri apzināties to, kas ir svarīgi. Budžeta komiteja centās nodrošināt līdzsvaru starp vajadzību atzīt mūsu atbildību pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā un vajadzību pēc iespējas ierobežot izdevumu pieaugumu, un tas ir īpaši svarīgi, ņemot vērā ierobežotās rezerves un publiskos līdzekļus. Es ceru, ka visi deputāti to sapratīs.

Tieši tāpēc mūsu prioritāšu noteikšanai šajās pamatnostādņēs ir tik ļoti liela nozīme, un, protams, mēs nerunājam tikai par naudas tērēšanu. Mēs runājam arī par iespējām ietaupīt un par finansējuma izlietošanu pēc iespējas efektīvāk.

Tāpēc es esmu gandarīts par to, ka, piemēram, nodrošināts plašs atbalsts vajadzībai ieviest integrētu zināšanu pārvaldības sistēmu, kas apvienotu visus dažādos deputātu un pilsoņu informācijas avotus.

Atzinīgi ir vērtējama arī plašsaziņas līdzekļa *Europarl TV* analīze, lai novērtētu tā efektivitāti. Es uzskatu, ka ir svarīgi arī novērtēt sekretariāta atalgojuma un darbinieku skaita palielināšanas vispārējās izmaksas, tostarp uzturēšanās izmaksas, kā arī vidējā termiņa un ilgtermiņa ēku stratēģiju attiecībā uz Parlamentu un citām iestādēm, ar kurām, iespējams, mums būtu jāsadarbojas ciešāk nekā līdz šim.

Protams, vienmēr ir aktuāls sarežģītais jautājums, kas saistīts ar 20 % sliekšni, ko noteica pirms tik daudziem gadiem. Es uzskatu, un arī Budžeta komiteja uzskata, ka saistībā ar šo jautājumu būtu jāriko diskusijas starp Budžeta komiteju un Prezidiju un galu galā starp dažādām iestādēm. Tam nevajadzētu būt viņpusējam lēmumam.

S&D grupa ir iesniegusi vēl dažus grozījumus, par ko balsos rīt un kas, kā mēs ceram, vēl vairāk uzlabos pamatnostādnes. Vienā no grozījumiem uzsvērtā problēma saistībā ar visu administratīvo izdevumu iekļaušanu

5. pozīcijā; citā grozījumā pausts aicinājums savlaicīgi publicēt pamatnostādnes un aprēķinus, lai mēs spētu atbilstīgi un laikus pieņemt lēmumus. Es ceru, ka rīt kolēģi atbalstīs šos un pārējos grozījumus, kuru mērķis ir uzlabot pamatnostādnes.

Es arī ceru, ka kolēģi apzinās, ka pēc vienošanās par šīm pamatnostādnēm, mums būs jāpieņem sarežģīti lēmumi par ģenerālsekretāra nesen publicētajiem aprēķiniem. Tikai tad mēs sāksim runāt par mūsu prioritātēm un tikai tad mēs rīkosim atbilstīgu diskusiju, lai panāktu līdzsvaru starp Parlamenta funkciju izpildi un izdevumu maksimālu samazināšanu.

Carl Haglund (ALDE). – (SV) Priekšsēdētāja kungs, šādos ekonomiski grūtos laikos budžeta jautājumi ir sarežģīti un delikāti. 2011. gada budžeta pamatnostādnes attiecas arī uz paša Eiropas Parlamenta budžetu. Izdevumi 5. pozīcijā tradicionāli ir sadalīti tā, lai Parlamentam tiktu daļa, kas mazāka par 20 %.

Lisabonas līguma dēļ ir izskanējis viedoklis, ka Parlamentam būtu jāsaņem lielāka finansējuma daļa. Vajadzība pārskatīt resursu pārdali, ņemot vērā Parlamenta jaunās pilnvaras, noteikti ir pamatota, un Lisabonas līguma īstenošanas rezultātā mēs jau esam saņēmuši vairāk naudas tieši 2010. gadam.

Tajā pašā laikā Lisabonas līgumu nevar izmantot kā kaut kādu Parlamenta naudas izsniegšanas automātu. Mums jāspēj uzlabot mūsu darba organizācijas efektivitāti un, ja tas ir iespējams, jāpanāk ietaupījumi, lai šādā veidā nodrošinātu arī iespēju finansēt papildu vajadzības.

Izskan arī aicinājumi palielināt apropriācijas darbiniekiem, kas atbalsta Eiropas Parlamenta deputātus darbā. Tā noteikti ir pozitīva iecere, taču interesanti ir tas, ka, piemēram, Eiropas Parlamenta deputāti manā grupā vairāk vai mazāk vienprātīgi uzskata, ka tas nav steidzami risināms uzdevums un ka apropriāciju palielināšana šādā ekonomiski grūtā laikā nav vajadzīga.

Pamatnostādnes, ko mēs šodien apstiprināsim, ir labi izstrādātas, un es domāju, ka mums tās būtu jāizmanto kā kritēriji, lai kritiski novērtētu mūsu pašu izdevumus.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Priekšsēdētāja kungs, mēs piedzīvojam finansiāli un ekonomiski sarežģītu laiku. Jostas savelk visi, un arī valsts iestādēm ir jākontrolē izdevumi un jācenšas ietaupīt. Turklāt pilsoņi ir gandrīz zaudējuši ticību Eiropas politikai, un tas lielā attiecas arī uz mani. Tāpēc es vēlos ierosināt divus priekšlikumus attiecībā uz nākamā budžeta izstrādi. Pirmkārt, mums, Eiropas Parlamenta deputātiem, būtu jāsniedz atskaite par mūsu piemaksu par vispārīgajiem izdevumiem, kas ir 4200 eiro mēnesī, tāpat kā mēs sniedzam atskaiti par visām pārējām piemaksām. Patlaban tas netiek darīts, un šādu kārtību es nesauktu par pārredzamu. Turklāt es plānoju iesniegt grozījumu šai sakarībā, kad notiks diskusijas par *Staes* kunga ziņojumu mūsu aprīļa sanāksmes laikā.

Priekšsēdētāja kungs, mans otrais priekšlikums attiecas uz Eiropas Parlamenta valstu informācijas biroju budžetiem. Es uzskatu, ka tie ir pārāk dāsnī un trīs gadu laikā ir jāsamazina par vienu trešdaļu. Es aicinu savus kolēģus deputātus atbalstīt šos priekšlikumus. Tādējādi tiktu skaidri parādīta mūsu vēlme nodrošināt pārredzamību un mūsu nodoms negarantēt sev īpašas priekšrocības.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Priekšsēdētāja kungs, 2011. gada budžets liek mums domāt par Eiropas Savienības prioritātēm. Šajā ekonomiski sarežģītajā laikā Eiropas Savienībai vispirms ir jāsaprot, ka tās finanšu resursus nodrošina dalībvalstis, kurām jāveic krasi budžeta samazinājumi. Izdevumi jāsamazina ne tikai dalībvalstīm; arī ES būtu jāierobežo publisko līdzekļu izlietojums un jāizmanto tie mērķtiecīgāk.

Es vēlos uzdot vienu svarīgu jautājumu par referentes noteikto prioritāti attiecībā uz jauniešiem. Parasti sociālos jautājumus un jautājumus, kas skar jauniešus, efektīvi var risināt dalībvalstis. Taču es vēlos pievērst uzmanību jomai, kurā ES atbalsts ir patiešām neaizstājams. Ziņojumā minēta jauniešu pāreja no izglītības uz darba tirgu. Es vēlos jautāt referentei, vai viņa ir iecerējusi pievērst uzmanību arī mazāk aizsargātu jauniešu īpašajām vajadzībām. Šai sakarībā es domāju jauniešus, kuri izauguši bērnu namos un kuriem ārkārtīgi trūkst profesionālās orientācijas. Pagājušajā mēnesī vizītes laikā Bulgārijā saistībā ar šo problēmu es redzēju patiešām iedvesmojošu piemēru. Es no sirds atbalstu Eiropas atbalstu šādām dalībvalstu iniciatīvām, piemēram, piešķirot finansējumu no struktūrfondi. Es uz jums paļaujos.

Nick Griffin (NI). – Priekšsēdētāja kungs, būtiskākajai prioritātei attiecībā uz jebkuru budžetu jābūt — tērēt tikai savu naudu. Svešas naudas tērēšana bez atļaujas nav budžeta plānošana, tā ir zādzība.

Apvienotās Karalistes nodokļu maksātāji katru gadu ir spiesti veikt tiešos maksājumus GBP 6,4 miljardu apmērā ES budžetā, taču mums joprojām tiek liegta iespēja balsot referendumā. Šo līdzekļu piesavināšanās bez demokrātiska mandāta nav noziegums bez upuriem. Šajā ziemā piecdesmit tūkstoši mūsu pensionāru

gāja bojā aukstuma dēļ, jo viņi nevarēja atļauties apsildīt savus mājokļus. Mūsu kareivjus nogalina talību bumbas, jo mēs nevaram atļauties sprādzienizturīgus transportlīdzekļus. Tūkstošiem vēža slimnieku nevar saņemt dārgos medikamentus, kas glābtu viņu dzīvības. Summa GBP 6,4 miljardu apmērā noteikti ļautu apmierināt šīs vajadzības un turklāt uzbūvēt vēl astoņas jaunas slimnīcas un piecdesmit skolas.

Būtu jānosaka tikai viena budžeta prioritāte — samazināt izdevumus un pārtraukt Apvienotās Karalistes izlaupīšanu. Mūsu pensionāriem, kareivjiem un vēža slimniekiem šī nauda ir vairāk vajadzīga nekā ES. Jums tas ir budžets. Viņiem tas ir dzīvības vai nāves jautājums.

Salvador Garriga Polledo (PPE). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, es sveicu *Lewandowski* kungu — senu šā Parlamenta draugu —, kurš vairs nesēž deputātu vietā, bet citā vietā.

Es vēlos paust atzinību arī par atgriešanos pie tradicionālās budžeta pamatnostādņu sistēmas. Es uzskatu, ka tas ir pozitīvi vērtējams aspekts, jo, īstenojot šo sistēmu, komisārs pirms budžeta projekta izstrādes var uzklaut Parlamenta budžeta prioritātes.

Priekšlikumi, kurus komisārs dzird vai vēl dzirdēs šodien, ļoti lielā mērā atšķiras no tiem, ko viņš neapšaubāmi uzklaut katru dienu no dažādām pusēm, kas izdara uz viņu spiedienu palielināt budžetu.

Mēs šeit Parlamentā vēl negrasāmies pakļaut viņu spiedienam. Kā jau viņam zināms, mēs to sāksim darīt septembrī. Patlaban mēs tikai vēlamies, lai *Lewandowski* kungs skaidri zinātu, kādas ir Parlamenta budžeta prioritātes. Tās ir balstītas uz mūsu ierosinājumiem.

Katru dienu mēs sastopamies ar jaunām grūtībām saistībā ar 2011. gadu. Mēs jau tagad izjūtam jaunu spiedienu attiecībā uz 4. izdevumu kategoriju, kurā esam paredzējuši patiešām ierobežotas rezerves, kas kļūst vēl mazākas, ņemot vērā vajadzību īstenot Baltijas jūras stratēģiju.

Mēs izjutīsim spiedienu attiecībā uz lauksaimniecību ne tikai tāpēc, ka mēs pirmo reizi izmantojam koplēmuma procedūru, bet galvenokārt tāpēc, ka mēs esam iecerējuši to izmantot Parlamentā un mēs nepiekrīsim turpmākiem lauksaimniecības budžeta samazinājumiem, lai finansētu citas jomas. Mums, protams, būs arī jāatrisina vienmēr aktuālā problēma saistībā ar 5. izdevumu kategoriju — administratīvās izmaksas un lielāka pārredzamība.

Pēdējā piezīme: šis Parlaments patiešām vēlas ietaupīt līdzekļus gan ES budžetā, gan arī Parlamenta budžetā. Taču, pēc manām domām, mēs — politiskās grupas — nevēlamies pakļauties atsevišķu personu demagoģijai, kuras politikā izmanto savas metodes.

Göran Färm (S&D). – (SV) Dāmas un kungi un it īpaši mūsu bijušais kolēģis deputāts *Janusz Lewandowski* kungs, kuru es sveicu ar atgriešanos. Es vēlos sniegt īsus komentārus par abiem ziņojumiem.

Vispirms es vēlos pateikties *Jędrzejewska* kundzei par lielisko ziņojumu. Taču mēs, Eiropas Parlamenta sociālistu un demokrātu progresīvās alianses grupa, attiecībā uz pāris punktiem iesniedzām grozījumus, ko uzskatām par būtiskiem.

Pirmkārt, mums skaidri jānosaka, ka klimata pārmaiņas joprojām ir būtiska prioritāte. Mēs nedrīkstam mazināt spiedienu attiecībā uz šo jautājumu Kopenhāgenā piedzīvotās neveiksmes dēļ, bet tā vietā mums smagi jāstrādā, lai izpildītu savu uzdevumu, proti, rastu risinājumus finansēšanas problēmai.

Otrkārt, attiecībā uz Eiropas stratēģiju 2020. gadam jānosaka, ka mūsu stratēģija paredz, lai Eiropas Savienība arī veiktu ieguldījumus un uzlabotu stratēģijas īstenošanu. Mums patiešām aktīvi jācīnās, lai attīstītu ekonomiku un īstenotu vērienīgu sociālo programmu, un šīs ir politikas jomas, kurās gluži vienkārši vajadzīgs uzlabots saturs.

Cita starpā mums jāsniedz skaidrs vēstījums dalībvalstīm un Padomei, ka būs jāpārskata budžeta maksimālais apjoms nākamajiem trijiem gadiem, it sevišķi attiecībā uz 1. budžeta pozīciju, kas ir saistīta ar izaugsmi un nodarbinātību.

Attiecībā uz Parlamenta budžetu es vēlos teikt, ka, pa ja mums ir būtiskas vajadzības, mums jāņem vērā ekonomiskā situācija un jānosaka sev vērā ņemami ierobežojumi. Mums jāstiprina Parlaments un it sevišķi politisko grupu spēja izpildīt Lisabonas līguma prasības. Taču attiecībā uz citiem aspektiem mums jāmeklē iespējas veikt ietaupījumus un palielināt efektivitāti. Tas ir īpaši svarīgi, jo 5. budžeta pozīcija, kas attiecas uz administrēšanu, ir ārkārtīgi „izstiepta”. Mēs nesen diskutējām, piemēram, pār Ārējās darbības dienestu, kura darbības nodrošināšanai noteikti būs vajadzīgi papildu resursi.

Mums jākoncentrējas uz Parlamenta galveno uzdevumu un pārējās jomās jānosaka būtiski ierobežojumi.

Geoffrey Van Orden (ECR). – Priekšsēdētāja kungs, ekonomiski grūtos laikos, kad valsts izdevumi tiek samazināti visās Eiropas valstīs, visām ES iestādēm būtu jāmeklē veidi, kā samazināt izmaksas un novērst izšķērdēšanu.

Parlamentam būtu jārada priekšzīme. Taču tā vietā tas turpina apmierināt savas iegribas, arvien palielinot savas izmaksas un darbinieku skaitu un nedomājot par ierobežojumiem. Jebkurā citā iestādē jaunās prioritātes tiktu īstenotas, veicot samazinājumus citās jomās, bet tā vien šķiet, ka ne jau šajā Parlamentā. Sabiedrības nosodījums ir vērsts pret Eiropas Parlamenta deputātiem, taču patiesībā izmaksas rada uzpūstā birokrātija, nevajadzīgas pārmērības un pārāk liels ēku skaits.

Vai var turpināt attaisnot Parlamenta GBP 94 miljonus lielo gada pašreklāmas budžetu, no kura 8 miljoni tiek tērēti nevajadzīgajam plašsaziņas līdzeklim *Europarl TV* un divainajam GBP 2 miljonus vērtajam projektam „Eiropas Vēstures māja”? Tas ir smieklīgi, ka jūs saglabājat tā sauktos informācijas birojus visās dalībvalstīs, kuri izmaksā 40 miljonus gadā, neskatoties uz to, ka 736 Eiropas Parlamenta deputātu uzdevums ir atbildēt uz savu vēlētāju jautājumiem.

Tas ir ieildzis skandāls, ka šis Parlaments nav pieprasījis, lai dalībvalstu valdības reizi par visām reizēm likvidētu „Strasbūras cirku”. Mums jāsniedz skaidrs vēstījums mūsu valdībām šai sakarībā, lai ietaupītu 200 miljonus gadā.

Ingeborg Gräßle (PPE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, komisār, dāmas un kungi, vispirms es vēlos runāt par Komisijas budžetu. Mani īpaši interesē jautājums par Eiropas Ārējās darbības dienestu. Taču tas vēl nav iekļauts budžetā, ko drīzumā iesniegs komisārs. Tomēr mums ir ļoti svarīgi zināt, cik lielas būs šā dienesta izmaksas. Es atbalstu to, lai šis dienests darbotos Komisijas pakļautībā, jo tur ir tā īstā vieta. Viens ir skaidrs — šā dienesta darbība būtiski ietekmēs budžetu, tostarp saistībā ar daudzgadu programmām. Mēs nevaram pārvietot daudzgadu programmu administrēšanu ārpus Komisijas kompetences jomas. Mēs to nekādā gadījumā nedrīkstam pieļaut.

Ļoti svarīga būs mūsu izvēle attiecībā uz šā dienesta tiesiskajām saistībām, jo no tām tieši būs atkarīga ietekme uz budžetu. Tāpēc interesantākais jautājums saistībā ar šo budžetu ir — kādas izmaksas tas neietver. Mēs ļoti ceram, ka drīzumā komisārs varēs darīt zināmus aprēķinus par šīs iniciatīvas kopējām izmaksām. Tik daudz jau ir zināms, ka 2011. gadā jomas, kurās sagaidāmi lielākie izdevumi, tostarp izdevumi saistībā ar šo dienestu, kas lielākoties saistīti ar administrēšanu, ir jomas, kurās esam paredzējuši vismazāko rezervi. Mēs varam sniegt atskaiti par visiem izdevumiem līdz pēdējam centam. Tāpēc es atbalstu priekšlikumu nekavējoties pārskatīt personāla nolikumu, lai rastu iespējas ietaupīt. Es arī vēlos izteikt ierosinājumu saistībā ar īpašo atvaļinājumu amatpersonām un viņu asistentiem, kuri strādā dalībvalstīs un kuru izmaksas ceļojumam uz viņu izcelsmes valstīm, dodoties īpašajā atvaļinājumā, nosaka, ņemot vērā braucieni ar vilcienu. Šāds izmaksu pamatojums, kas balstīts uz braucieni ar vilcienu, būtu jāatceļ un tā vietā jāņem vērā lidmašīnas biļetes cena un lidojuma laiks.

Tagad es pievērsīšos Parlamenta budžetam. Ikvienam, kas strādā šajā Parlamentā — un to diemžēl nevar teikt par visiem deputātiem —, ir vajadzīgi darbinieki. Tāpēc es īpaši vēlos aicināt nodrošināt Parlamentu ar pienācīgām iespējām, lai varētu strādāt. Tomēr es nedomāju, ka ir pareizi noteikt saistību ar ēku, jo mums ir arī vēlēšanu apgabali un mēs varam noslēgt pakalpojumu sniegšanas līgumus. Prezidija locekļi varētu būt tik laipni un netraucēt deputātus šai sakarībā.

Man ir vēl viens lūgums. Budžeta izstrādē līdz šim nav ņemts vērā Eiropadomes priekšsēdētājs. Būtu ļoti labi, ja mēs budžetā varētu atzīt arī viņa esamību.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, mums vajadzīga citāda Eiropas Savienība un mums vajadzīgs arī citāds Eiropas Savienības budžets. Mums noteikti nevajadzētu kavēties pie nenozīmīgām tehniskām detaļām.

Es vēlos izteikt trīs piezīmes par ES budžetu. Pirmkārt, attiecībā uz ES budžetu ir jānodrošina pārredzamība. Piemēram, cik lieli ir administratīvie izdevumi? Pašreizējais ES budžets neļauj gūt reālu informāciju šai sakarībā.

Mana otrā piezīme attiecas uz ietaupījumiem. Ir pavisam vienkārši ietaupīt miljardus ES budžetā, nepazeminot ES iestāžu sniegto pakalpojumu kvalitāti. Piemēram, mēs varētu slēgt vairākas ES aģentūras. Mums ir arī šī otrā mītne Strasbūrā. Iespējams, mums vajadzētu apspriesties par tādu struktūru ar ierobežotu kompetences jomu lietderīgumu, kā, piemēram, Reģionu komiteja vai Ekonomikas un sociālo lietu komiteja.

Treškārt, es vēlos jautāt, kā finansējums tiek izmantots? Finansējums būtu jāpiešķir vai jāatgriež devējiem, proti, nodokļu maksātājiem. Neapšaubāmi, mums tas arī jāizmanto, lai atbalstītu efektīvus projektus, piemēram, lielisko programmu *Erasmus* praktikantiem. Es domāju, ka mums vajadzīga drošība. Mēs visi būtu ieguvēji, ja ņemtu to vērā.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Stājoties spēkā Lisabonas līgumam, Eiropas Parlaments ir ieguvis nozīmīgas papildu kompetences. Ir pienācis laiks kopīgi pieņemt lēmumus par ES lādē esošās naudas izlietojumu. Taču ir vajadzīgs arī laiks, lai šis mehānisms sāktu darboties. Ir skaidrs, ka šis gads un nākamie daži gadi būs ļoti svarīgi jaunās budžeta procedūras galīgās versijas izveidei. Tikai Parlamentam, Padomei un Komisijai strādājot kopā kā partneriem, būs iespējams izstrādāt procedūru, kas visprecīzāk atbilst jaunā līguma noteikumiem.

Es vēlos paust atbalstu aicinājumam palielināt Kopienas budžetu, ņemot vērā Parlamenta jaunos pienākumus pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā. Nav šaubu, ka, lai Parlaments veiktu savus pienākumus efektīvi, tam vajadzīgi pienācīgi resursi. Parlamenta atbildība arvien pieaug, un tieši tāpēc mums, deputātiem, vairāk vajadzīgas konsultācijas, speciālistu atzinumi un dažādu profesionāļu atbalsts, un kādam par to ir jāmaksā.

Vēl viena ziņojumā minēta prioritāte, kas pelnījusi pilnīgu atbalstu, ir vajadzība nodrošināt lielākus ieguldījumus jauniešos un arī izglītībā, kas ir modernas un inovatīvas sabiedrības pamats. Tehnoloģiju jomā Eiropa joprojām atpaliek no ASV, Japānas un citām jaunām pasaules lielvarām. Taču šo situāciju noteikti var mainīt, bet tam vajadzīgi ievērojami līdzekļi.

Kā daļu no cīņas pret nabadzību mums būtu jāfinansē tādas programmas, kas paredz bezmaksas pārtikas izsniegšanu trūcīgajiem. Mums būtu jāizstrādā programmas, kas līdzīgas, piemēram, programmai piena un augļu nodrošināšanai skolās. Mēs nedrīkstam pieļaut, ka bērniem un jauniešiem ir nepietiekams uzturs, ņemot vērā to, kas mēs tik daudz runājam ekonomiku, kas balstīta uz izglītību un zināšanām.

Patlaban tiek veikts darbs saistībā ar stratēģiju Eiropas Savienības ekonomiskajai izaugsmei turpmākajos 10 gados (Eiropas stratēģija 2020. gadam). Šai sakarībā ir jāņem vērā izmaksas, kas radīsies, īstenojot šo stratēģiju, un tas ir jādara jau tagad — budžeta izstrādes posmā. Lai stratēģija tiktu veiksmīgi īstenota, lielāks finansējums ir vajadzīgs kohēzijas nodrošināšanai reģionālā un Eiropas līmenī, nodarbinātības veicināšanai un krīzes seku mazināšanai.

Nobeigumā es vēlos pateikties kolēģei deputātei *Jędrzejewska* kundzei par patiešām neatkarīgu un novatorisku darbu, izstrādājot 2012. gada budžeta prioritātes.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Jaunieši, zinātne un inovācijas ir būtiskākās nākamā Eiropas Savienības budžeta prioritātes. Ieguldījumi jauniešos ir ieguldījumi nākotnē. Izglītība, profesionālā izglītība un pāreja no izglītības sistēmas uz darba tirgu ir svarīgie šā budžeta mērķi.

Arvien vairāk jauniešu ar zinātnisko grādu kļūst par bezdarbniekiem. Tāpēc es uzskatu, ka mobilitātes programma „*Erasmus* — pirmais darbs” ir stratēģisks ieguldījums nākotnē, jo tā izveido skaidru saikni starp izglītības sistēmu un darba tirgu. Priekšlikums izveidot programmu „*Erasmus* — pirmais darbs”, ko es iesniedzu kopā ar *Fernandes* kungu, ir balstīts uz šādiem principiem: pirmkārt, papildu finansējums pastāvošajām programmām izglītības, zinātnes, mācību un inovāciju jomā un, otrkārt, katra situācija sastāv no mācību komponentes un komponentes, kas paredz, ka praktikants slēdz līgumu ar inovatīvu Eiropas uzņēmumu un saņem līdzfinansējumu no Eiropas budžeta.

No citām šā budžeta prioritātēm es vēlos uzsvērt zinātniskās pētniecības, inovāciju jomu un digitālo programmu. Šis budžets arī vērsts uz centieniem atbalstīt videi draudzīgo un inovatīvo tehnoloģiju attīstību, tādējādi veicot nozīmīgu ieguldījumu ekonomikas atlabšanā un nodrošinot stimulu mazajiem un vidējiem uzņēmumiem. Ieguldījums jauniešos, inovācijās un zinātnē palīdzēs Eiropai atkal kļūt par pasaules līderi.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, *Lewandowski* kungs, *Jędrzejewska* kundze, vispirms es vēlos sveikt referenti par lielisko ziņojumu. Neapšaubāmi, ekonomiskā situācija Eiropas Savienībā joprojām nav apmierinoša, bet ziņojums lielos vilcienos pasaka mums priekšā, kā radīt Eiropas pievienoto vērtību.

Es domāju, ka koncentrēšanās uz jauniešu vidējā termiņa un ilgtermiņa prioritātēm ir lieliska ideja, kas palīdzētu risināt mūsu problēmas. Es uzskatu, ka tādu tendenču saglabāšana, kas saistītas ar inovācijām, un uzsvāra uz digitālajām tehnoloģijām saglabāšana ir lieliski piemēri Eiropas Savienības straužajai attīstībai. Interesanta ir arī ideja par atbalstu mazajiem un vidējiem uzņēmumiem, it sevišķi mazāk attīstītajos reģionos.

Taču ir jāuzsver arī tas, ka radīsies jautājumi par mobilitātes jautājumu, ieguldījumu politiku saistībā ar Eiropas transporta tīklu un līdzīgi jautājumi par transporta jomu. Es uzskatu, ka ieguldījumi jauniešos ir ļoti svarīgi, tāpēc es vēlos pateikties — arī Kultūras un izglītības komitejas vārdā — par visiem centieniem ar mērķi atbalstīt pasākumus, kas saistīti ar ieguldījumiem jauniešos.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Izstrādājot 2011. gada budžetu, jāņem vērā Eiropas Savienības jaunās pilnvaras, kā arī ekonomikas un finanšu krīzes sekas. Mūsu prioritātei jābūt pastāvošo darbavietu saglabāšanai un jaunu darbavietu radīšanai.

Es uzskatu, ka Eiropas Savienībai jāveic ieguldījumi saprātīgā un mērķtiecīgā rūpniecības politikā. Ir nepieņemami, ka 2010. gadā rūpniecība veido tikai 14 % no vadošo dalībvalstu IKP.

Tieši tāpēc attiecībā uz 2011. gada budžetu jāapsver iespēja pārskatīt budžeta prioritātes, un tas ir uzdevums, ko dalībvalstis var veikt tikai 2010. gadā 2007.–2013. gada finanšu plāna termiņa vidusposma pārskatīšanas laikā.

Šīm prioritātēm jābūt vērstām uz transporta infrastruktūru, energoefektivitāti, rūpniecības politiku un pētniecību, lauksaimniecību, izglītību un veselību. Mēs ceram, ka Komisija šogad nāks klajā ar pārliecinošu priekšlikumu Eiropas fonda izveidei, kas paredzēts tieši transporta infrastruktūras attīstībai, un ES ieguldījums šai sakarībā tiks atspoguļots arī 2011. gada budžetā.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Ekonomiskā un sociālā situācija ES prasa, lai tiktu veiktas būtiskas izmaiņas attiecībā uz 2011. gada prioritātēm, kas bijušas iepriekšējo budžetu pamatā, tostarp pašreizējā 2010. gada budžeta pamatā. Budžetam jākalpo tādām politikas jomām, kas atšķiras no tām, kuru dēļ 23 miljoni iedzīvotāju zaudēja darbu un 85 miljoni tika pakļauti nabadzības riskam.

Jāpārskata tā daudzgadu finanšu plāna mērķi, kas paredzēja samazināt struktūrfondus līdz 0,37 % no ES nacionālā kopienākuma, jo šie mērķi paredzēja, ka jāsamazina finansējums sociālajām un vides aizsardzības programmām, kā arī finansējums pētniecības, izglītības un kultūras jomā.

Nākotnē budžetam jābūt instrumentam, kas kalpo ekonomiskajai un sociālajai kohēzijai, nevis ir tikai Līgumos paredzēta koncepcija. Budžetam jānodrošina tiesību pilnīga izmantošana, ieguldījumi sabiedriskos pakalpojumos, vides aizsardzība, sadarbība un miers. Budžetam nevajadzētu būt instrumentam, kas kalpo arvien lielākai sociālās dzīves aspektu un brīvību komercializācijai, veicina darbavietas drošības trūkumu, strukturālu bezdarbu, ārēju iejaukšanos un karu. Trāpīgie mūsu iesniegtie ziņojuma grozījumi parāda, ka ir iespējama alternatīva — alternatīva, kas ir ne tikai iespējama, bet arī vajadzīga.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, es vēlos runāt par 5. budžeta pozīciju un it sevišķi par ēku stratēģiju. Veiksmīga vidējā termiņa un ilgtermiņa ēku stratēģija ir svarīga. Tai jābūt videi draudzīgai, energoefektīvai un sevišķi rentablai. Mums arī jāriko atklāta diskusija par to, vai ir saprātīgi organizēt Eiropas Parlamenta darbu trīs mītnes vietās. Ir gandrīz neiespējami ES pilsoņiem un nodokļu maksātājiem pamatot ar trijām mītnēm saistītās ārkārtīgi lielas izmaksas, it sevišķi ekonomikas krīzes situācijā. Ir pienācis laiks veikt sīki izstrādātu un rūpīgu izmaksu analīzi un nodrošināt tās pieejamību visiem ES pilsoņiem.

Tāpēc Eiropas Parlamenta darbs būtu jākoncentrē vienā mītnes vietā, un es personīgi dotu priekšroku Strasbūrai, ņemot vērā tās vēsturisko vienojošo funkciju sociālajā un kultūras jomā un it sevišķi to, ka Brisele grimst noziedzībā, vairākās pilsētas daļās valda anarhija, un policija ir atmetusi cerību panākt uzlabojumus. To atzīst pat tādi pilsētas politiķi kā pilsētas mērs *Freddy Thielemans*.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Es aicinu nodrošināt, lai Eiropas Savienības 2011. gada budžetā vairāk tiktu ņemta vērā un atbalstīta jaunatnes politika. Jaunieši ir jāatbalsta gan ES, gan arī dalībvalstu līmenī.

Šai sakarībā viens no projektiem, ko izmanto Rumānijas valdība jauniešu atbalstam, ir 100 000 jauniešiem paredzētu mājokļu būvniecība turpmākajos trijos gados.

Tajā pašā laikā es atzinīgi vērtēju Eiropas Komisijas mērķi līdz 2012. gadam piešķirt 3 miljonus eiro programmas *Erasmus* studentu stipendijām. Taču ir ļoti svarīgi arī palielināt finansējumu programmas *Erasmus Mundus* stipendijām. Tādējādi vēl lielākam skaitam studentu un pētnieku no trešām valstīm — šai sakarībā es īpaši domāju Moldovas Republiku — būs iespējams studēt Eiropas Savienībā.

Kā jauns Eiropas Parlamenta deputāts es atbalstu *Erasmus* iniciatīvu, kas paredz nodrošināt pirmo darbavietu jauniešiem, garantējot pieeju darba tirgum.

Nobeigumā es vēlos pateikties Eiropas Komisijai par to, ka tā savlaicīgi apstiprināja finansējumu četriem projektiem energoapgādes jomā, kuros ir iesaistīta arī Rumānija.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Ņemot vērā sarežģīto ekonomisko situāciju dalībvalstīs, nākamā gada budžets būtu jāplāno patiešām rūpīgi. Lielākā uzmanība būtu jāpievērš darbavietu saglabāšanai un izveidei. Šai sakarībā noderētu atbalsts mazo un vidējo uzņēmumu darbības veicināšanai, jo šie uzņēmumi nodarbina lielu daļu Eiropas Savienības pilsoņu. Lai jaunizveidoti uzņēmumi vai uzņēmumi, kas nonākuši finansiālās grūtībās, spētu izdzīvot, finansiālā atbalsta pasākumiem jābūt elastīgākiem un pieejamākiem. Mums nevajadzētu aizmirst arī jomas, kas nodrošina pievienoto vērtību ne tikai atsevišķām dalībvalstīm, bet Kopienai kopumā. Cita starpā šādas joma ir transports, kuras prioritātei jābūt izveidot ilgtspējīgu un drošu transporta sistēmu un attīstīt Eiropas komunikāciju tīklus. Kā viena no 2011. gada budžeta prioritātēm būtu jā saglabā arī atbilstīgs finansējums enerģētikas tīkla projektiem, lai nodrošinātu neatkarību energoapgādes jomā.

Janusz Lewandowski, Komisijas loceklis. – Priekšsēdētāja kungs, es vēlos pateikties deputātiem par viņu sniegtajiem komentāriem, kas padziļināja un paplašināja manu priekšstatu par Parlamenta prioritātēm 2011. gadam. Klausoties jūsu teiktajā — un man šovakar ir noskaņojums klausīties —, es secināju, ka vairāki runātāji uzsvēra, ka mēs izstrādājam 2011. gada budžetu ārkārtējā situācijā — laikā, kad Eiropa atgūstas no krīzes un kad daudzas valstis risina nopietnas fiskālas problēmas. Šī situācija rada reālu spiedienu uz budžeta rādītājiem, uz pārdomātu pārvaldību un arī uz budžeta pārredzamību — to minēja *Van Orden* kungs, *Berman* kungs, *Fernandes* kungs, *Haglund* kundze —, taču, ja resursi ir nepietiekami, ir patiešām svarīgi, lai tiktu noteiktas atbilstīgas prioritātes.

Pēc šīm debatēm man radās sajūta, ka jaunatnes politiku, proti, 3b budžeta pozīciju, kurā referente veica uzlabojumus, atbalsta gan jaunāki, gan arī vecāki šā Parlamenta deputāti, tāpēc šķiet, ka šī 2011. gada prioritāte ir noteikta pareizi atbilstīgi vairākuma viedoklim šajā Parlamentā. Taču ir vajadzīga arī kvalitāte un efektīva īstenošana, un mēs, piemēram, *Godmaņa* kungs un *Surján* kungs, tūlīt domājam par kohēziju. Jā, tā 2009.–2010. gadā bija zemā līmenī. Kohēzija, tāpat kā stratēģija izejai no krīzes, būtu strauji jāīsteno līdz 2011. gadam. Līdzekļu nepilnīgs izlietojums ir vērojams arī pētniecības jomā, un šai sakarībā ir vajadzīgs lietotājam daudz draudzīgāks regulējums. Mums to būtu jāpublisko šā gada maija vai jūnija beigās.

Klausoties jūsu debatēs, es arī secināju, ka šo Parlamentu satrauc patiešām ierobežotā rīcības brīvība saistībā ar budžetu. *Salvador Garriga Polledo* kungs, *Färm* kungs un citi uzsvēra, ka rīcības brīvība ir ļoti ierobežota, taču risinājums varētu būt lielāka elastība budžeta izstrādē un īstenošanā. Es šādam risinājuma varu tikai piekrist.

Kā parasti *Ingeborg Gräßle* kundzei ir taisnība, sakot, ka budžetā vēl nav iekļauts Ārējās darbības dienesta budžets, taču, lai izstrādātu budžetu, ir vajadzīgi aprēķini. Šie aprēķinu rezultāti mums vēl nav pieejami, un bez tiem ir ļoti grūti izstrādāt budžetu. Ja Ārējās darbības dienests sāks darbību, tie, neapšaubāmi, būs pieejami šogad.

Es patiešām ar nepacietību gaidu rītdienas diskusijas neformālajā dialogā un īsto debašu sākumu pēc tam. Cerēsim uz rezultatīvu 2011. gada budžeta satura saskaņošanu.

SĒDI VADA: I. DURANT

Priekšsēdētāja vietniece

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska, referente. – (PL) Priekšsēdētājas kundze, *Lewandowski* kungs, dāmas un kungi, es ar lielu interesi klausījos jūsu runās, un vispirms es vēlos teikt, ka esmu ļoti gandarīta par to, ka prioritāte, ar ko saistītas 2010. gada budžeta būtiskākās izmaiņas, — manis ierosinātā un Budžeta komitejas apstiprinātā prioritāte, kas attiecas uz jaunatnes politiku, ir saņēmusi atbalstu un ieinteresētību arī no jūsu puses. Mani tas patiešām iepriecina un motivē.

Kā jau jūs pareizi secinājat diskusijas laikā, es, protams, vēlreiz vēlos uzsvērt, ka budžeta izstrādē mūsu rīcības brīvība ir ierobežota. Tas nozīmē, ka ir vēl lielāks iemesls aicināt Eiropas Komisiju likt lietā mērķtiecību, izdomu un drosmi, lai sāktu daudzgadu finanšu plāna pārskatīšanu un iespējamās izmaiņas. Kā jau jūs zināt, 2011. gads ir piektais daudzgadu finanšu plāna gads. Noteikti ir pienācis laiks ņemt vērā šajos četros gados gūto pieredzi. Piektajam gadam noteikti jābūt labākam.

Neapšaubāmi, ir skaidrs, ka mēs cīnāmies pret finanšu un ekonomikas krīzi, kas acīmredzami katrā valstī izpaužas savādāk. Dažās valstīs ir vērojamas pazīmes atlabšanai no krīzes, taču tas neietekmē to, ka mums jābūt mērķtiecīgiem, it sevišķi tāpēc, ka, novērtējot Eiropas Kopienas budžetu, var secināt, ka finansējums,

kas paredzēts inovācijām, pētniecībai, jaunatnes politikai, kopējā tirgus īstenošanai un kopējā tirgus brīvību nodrošināšanai patiesībā veido nelielu daļu no Eiropas Kopienas budžeta. Tāpēc, pēc manām domām, ietaupījumiem nevajadzētu skart šo Eiropas Savienības budžeta daļu.

Daudzi no jums minēja, ka jaunieši ir Eiropas Savienības nākotne, un es tam piekristu. Taču es vēlos piebilst, ka viņi nav tikai nākotne, jo jaunieši taču dzīvo šeit un tagad — šodien. Viņi izglītojas šodien un viņi šodien arī meklē darbu. Jaunieši ir ne tikai mūsu nākotne, bet arī tagadne. Ieguldījumi jauniešos ir ne tikai ieguldījumi nākotnē, bet arī pašreizējā situācijā. Mums sev tas visu laiku jāatgādina.

Es vēlos arī pateikt dažus vārdus par šo paplašināto redzējumu attiecībā uz Eiropas Savienības budžetu. Tas skar ne tikai jauniešus, bet rada arī plašāku izpratni par jautājumiem, kas saistīti ar jauniešiem, un, plašākā perspektīvā — par jautājumiem, kas saistīti ar izglītību un mācībām. Es domāju, ka šai sakarībā Eiropas dimensija — Eiropas pievienotās vērtības dimensija — ir skaidri noteikta. Tomēr mums nevajadzētu aizmirst, ka mēs strādājam vienotā Eiropā, kur ideju mobilitāte un iedzīvotāju mobilitāte patiesībā ir viena no mūsu svarīgākajām vērtībām, un mums tā pastāvīgi jānodrošina.

Es vēlos sniegt debašu par Eiropas Parlamenta budžetu īsu kopsavilkumu. Tas tā patiešām ir, ka es šodien aizstāju referentu, taču es atļaušos pateikt dažus vārdus un uzsvērt aspektus, kas jau ir ietverti Budžeta komitejas ziņojumā. Proti, ir svarīgi nepārtraukti domāt par iespējām ietaupīt un vienmēr domāt par to, vai izdevumi, kas tiek segti, ir pamatoti, vai finansējums tiek izmantots labākajā iespējamajā veidā. Šādam vērtēšanas procesam jābūt nepārtrauktam, un tajā būtu jāiesaistās mums visiem. Šāda vērtēšana noteikti ir jūtama ziņojumā par Eiropas Parlamentu.

Es patiešām ceru, ka šīs debates, kas notika tik vēlu, nevienam no mums nebija laika izšķiešana. Es patiešām ceru, ka *Lewandowski* kungs ņems vērā visu šeit dzirdēto un ka viņš nav aizmirsis, ka ne tik sen viņš pats bija šā Parlamenta deputāts, un es ļoti ceru, ka šīs debates tiks atspoguļotas budžeta projektā, ko Eiropas Komisija apsolīja iesniegt 27. aprīlī. Es, protams, ar prieku visu iepriekš teikto atkārtošu atkal un atkal pavasarī un līdz pat rudenim, tomēr es būtu patiešām priecīga, ja daži no šeit jau ierosinātajiem priekšlikumiem tiktu iekļauti Eiropas Komisijas budžeta projektā, lai tomēr nevajadzētu atkārtoties. Es vēlreiz vēlos pateikties jums par uzmanību.

Priekšsēdētāja. – Kopīgās debates tiek slēgtas.

Balsošana notiks rīt.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

Edi Herczog (S&D), rakstiski. – Vispirms es vēlos atgādināt, ka, lai gan ES kopīgi spēja reaģēt uz finanšu un ekonomikas krīzi, pieņemot Eiropas ekonomikas atveseļošanas plānu, vispārējā ekonomiskā situācija ES joprojām ir neapmierinoša. Noteikti jāņem vērā šādas 2011. gada budžeta pamatnostādņu prioritātes: Septītās pamatprogrammas ar termiņu 2011. gadā īstenošanas cieša uzraudzība; jaunās Eiropas kosmosa politikas attīstība un zinātnes un tehnoloģisko sasniegumu veicināšana, atbalstot inovatīvas tehnoloģijas un ilgtspējīgu attīstību. Turklāt ES budžeta prioritātēs jāatspoguļo ar ilgtspējīgu energoapgādi saistīto problēmu risināšana un cīņa pret klimata pārmaiņām. Šo prioritāšu īstenošanai būs vajadzīgi papildu budžeta resursi, it sevišķi ITER un Eiropas Stratēģiskā enerģijas tehnoloģiju plāna finansēšanai un energoefektivitātes veicināšanai. Jāņem vērā arī projekta *Galileo*, GMES programmas un Eiropas Inovāciju un tehnoloģiju institūta nozīme; jānosaka prioritāte — patlaban īstenoto izmēģinājuma projektu un sagatavošanās pasākumu pienācīga īstenošana un novērtēšana.

Es ticu, ka šie būtiskie jautājumi pienācīgi tiks ņemti vērā paredzētajā 2011. gada budžeta procedūrā.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), rakstiski. – (RO) Šogad attiecībā uz budžeta procedūru tiks īstenota vērienīgākā reforma kopš daudzgažu finanšu plāna ieviešanas 1988. gadā. Budžeta procedūras reformas īstenošanas laikā faktiski visa budžeta izstrādes sistēma būs jāpielāgo jaunajām Lisabonas līguma ieviestajām institucionālajām realitātēm, galvenokārt Eiropas Ārējās darbības dienesta vajadzībām. Taču es uzskatu, ka nākotnē budžeta būtiskākais mērķis būs atbalstīt politikas jomas atbilstīgi jaunajai Eiropas stratēģijai 2020. gadam. Šā projekta īstenošana būs veiksmīga tikai tadā gadījumā, ja mēs tam nodrošināsim vajadzīgo finansējumu. Pretējā gadījumā šī stratēģija izrādīsies tāda pati, kā iepriekšējā — Lisabonas stratēģija —, proti, nepiemērota noteikto mērķu sasniegšanai. Šai sakarībā es vēlos paust atzinību referentei un uzsvērt, ka jaunatnes politika un politika izglītības, pētniecības un inovāciju jomā ir ļoti svarīga. Manuprāt, šīs politikas jomas veido pamatu, uz kā mums būs jābalstās, izstrādājot gan 2011. gada budžetu, gan arī mūsu nākotnes redzējumu.

Jarosław Kalinowski (PPE), rakstiski. – (PL) Eiropas Savienības 2011. gada budžetam būtu jānodrošina pārlicinošs atbalsts galvenajiem Kopienas nākamās desmitgades stratēģijas virzieniem. Cita starpā tie ir tehnoloģiskā inovācija, ilgtspējīga attīstība, cīņa pret klimata pārmaiņām un bioloģiskās daudzveidības saglabāšana.

Pienācīgi pamatots ir arī atbalsts izglītības sistēmu attīstībai, piesaistot atbalstu starpnozaru ieguldījumu veidā. Finansējums jāiegulda uzņēmumos, kas garantē darbu skolu beidzējiem. Ja mēs nenodrošināsim atbalstu jauniešiem šodien, mums nāksies saskarties ar drūmajām ekonomikas izaugsmes lejupslīdes perspektīvām un, iespējams, vēl vienu krīzi nākotnē.

Mums nav jāatgādina, ka jānodrošina informāciju tehnoloģiju nozares intensīva attīstība un ka mums jāgarantē mūsu pilsoņiem pieeja digitālajām tehnoloģijām. Tādējādi tiks veicināta izglītība informāciju tehnoloģiju jomā, kā arī atvieglota pieeja informācijai, it sevišķi attālākos reģionos dzīvojošajiem.

Petru Constantin Luhan (PPE), rakstiski. – (RO) Es vēlos papildināt komentārus, ko debate par 2011. gada budžeta prioritātēm laikā sniedza referente un mani kolēģi deputāti. Kā jau janvārī paziņoja arī Eiropas Komisija, tiek izstrādāti vērienīgi plāni saistībā ar projektu *Galileo*. Pirmie šīs sistēmas piedāvātie pakalpojumi — atklātās piekļuves pakalpojumi, valsts regulēti pakalpojumi un meklēšanas un glābšanas pakalpojumi — būs pieejami 2014. gada sākumā. Dzīvības drošības pakalpojumus un komerciālos pakalpojumus arī sāks izmēģināt 2014. gadā. Es vēlos jums atgādināt, ka sistēmai *Galileo* ir ļoti liela nozīme Eiropas augsto tehnoloģiju nozares nākotnē. Tā palīdzēs veidot jaunus tirgus un ļaus Eiropai kļūt par globālu un konkurētspējīgu dalībnieku tehnoloģiju jomā. Līdz šim šā vērienīgā Eiropas projekta izstrādi ir nodrošinājusi TEN-T politika, un pēc sistēmas darbības uzsākšanas daudz efektīvāk būs iespējams izmantot transporta infrastruktūru. Nobeigumā vēlos teikt, ka, manuprāt, lai šo vērienīgo projektu varētu īstenot, nākotnē Eiropas Savienības budžetā sistēmai *Galileo* jāparedz pietiekams finansējums.

Marian-Jean Marinescu (PPE), rakstiski. – (RO) 2010. un 2011. gada budžets tiks pieņemts ārkārtējos apstākļos, īpaši apgrūtinot šo procesu. Tāpēc ir jārod ideāli piemērots risinājums veiksmīgai Lisabonas līguma īstenošanai, kas pati par sevi ir finansiāli sarežģīts uzdevums. Ir jāmeklē arī risinājumi finanšu krīzes seku mazināšanai, kas joprojām ir jūtamas vairākās dalībvalstīs. Eiropas Parlamentam jāiesaistās atklātā diskusijā par 5. budžeta pozīcijas izdevumu maksimālo apjomu 2011. gadā. Mums jāpanāk līdzsvars starp finansējuma nodrošināšanu visām vajadzībām un budžeta disciplīnas saglabāšanu, pat ja tas nozīmē ierobežot izdevumus, lai nodrošinātu atbilstību daudzgadu finanšu plānam. Pirmām kārtām, mums jāstandartizē administratīvie izdevumi, pilnībā tos iekļaujot šajā budžeta pozīcijā un veicot atbilstīgu, reālu izdevumu maksimālā apjoma pārskatīšanu. Vissvarīgākais ir attīstīt starpiestāžu sadarbību, lai veicinātu labākās prakses apmaiņu un turpinātu izmantot to efektivitātes uzlabošanas iespējas. Turklāt īpaša uzmanība jāpievērš budžetu tieši ietekmējošo jomu uzraudzībai un analīzei un jānosaka visas resursu pārdales un ietaupīšanas iespējas.

Bogusław Sonik (PPE), rakstiski. – (PL) Patlaban tiek izstrādāts 2011. gada budžets. Viena no diskusiju tēmām ir ierosinājums Parlamentam veikt 2007.–2013. gada finanšu plāna grozījumus tādā jomā kā „konkurētspēja un kohēzija izaugsmei un nodarbinātībai”. Mēs arī izstrādājam Eiropas stratēģiju 2020. gadam, kurai jābūt vērsta uz inovāciju veicināšanu, atbalstu uzņēmējdarbībai, ieguldījumiem zinātnē, jaunajās tehnoloģijās un reģionālajā attīstībā. Es vēlos pievērst īpašu uzmanību jautājumam par ekonomisko, sociālo un teritoriālo kohēziju, kas ir būtiskākais aspekts, lai nodrošinātu ilglaicīgu ekonomikas izaugsmi ES un dalībvalstu pilnīgu integrāciju. Lisabonas līguma 174. pantā kalnaino reģionu politika kā īpašs politikas veids ir minēta līdzās salu un pārrobežu reģionu politikai. Lai veicinātu tās harmonisku attīstību, Eiropas Savienība īsteno darbības, kas stiprina tās ekonomisko, sociālo un teritoriālo kohēziju. Īpaša uzmanība jāvelta tādu reģionu attīstības līmeņu atšķirību mazināšanai, kuriem raksturīgi īpaši dabas un ģeogrāfiskie apstākļi. Kalnaini un daļēji kalnaini reģioni veido gandrīz 40 % no Eiropas Savienības teritorijas, un tos apdzīvo gandrīz 20 % no kopējā Eiropas Savienības pilsoņu skaita. Kalnaino reģionu īpašās ekonomiskās un teritoriālās problēmas prasa, lai tiktu pieņemti pārvalstiski noteikumi, kas regulētu īpašu kalnaino reģionu politikas īstenošanas mērķus un principus dalībvalstīs, un, kas ir visbūtiskākais, minēto problēmu dēļ būtu jānodrošina pienācīgs finansējuma līmenis projektu un programmu īstenošanai, it sevišķi šajos reģionos. Es uzskatu, ka finansiāls atbalsts kalnainiem reģioniem būtu jāparedz jaunajā finanšu plānā un Eiropas stratēģijā 2020. gadam.

Iuliu Winkler (PPE), rakstiski. – (HU) Nākamais gads būs pirmais Eiropas stratēģijas 2020. gadam īstenošanas gads, kas var būt jauns posms Eiropas Savienības attīstībā. Tāpēc saistībā ar finanšu plānošanu 2011. budžeta gadam būs ļoti liela nozīme attiecībā uz turpmākajiem gadiem. Budžeta prioritātēm jāietver Eiropas Savienības atbilde uz globālās krīzes radītajām problēmām. Šai sakarībā Eiropas stratēģija 2020. gadam ir ļoti nozīmīgs faktors. Taču ierosinātā 2011. gada budžeta prioritātes nevar būt iemesls, lai izdarītu izmaiņas Eiropas Savienības būtiskākajās politikas jomās. Nākotnē liela uzmanība jāpievērš kohēzijas politikai, strukturālajai

politikai un lauksaimniecības politikai, kā arī MVO atbalstam, jo Eiropas spēja kļūt par ilgtspējīgu un konkurētspējīgu ekonomiku ir atkarīga tieši no šiem uzņēmumiem. Mēs ne mīkli nedrīkstam aizmirst to, ka minētās politikas jomas ir solidaritātes izpausme, kas ir Eiropas integrācijas pamatvērtība.

17. Pieprasījums aizstāvēt deputāta imunitāti (sk. protokolu)

18. Lauksaimniecības produktu kvalitātes politika — kāda ir pareizā stratēģija? (debates)

Priekšsēdētāja. – Nākamais punkts ir G. Scotta ziņojums (A7-0029/2010) Lauksaimniecības un lauku attīstības komitejas vārdā par lauksaimniecības produktu kvalitātes politiku — kāda ir pareizā stratēģija? (2009/2105(INI))

Giancarlo Scottà, referents. – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Atbildot uz tirgus globalizāciju un nopietno krīzi, kas tagad ietekmē Eiropu, tostarp lauksaimniecības nozari, lauksaimniecības tirgum ir iespēja īpaši uzsvērt produktu kvalitāti.

Es uzskatu, ka laba ES kvalitātes politika var uzlabot konkurētspēju un radīt pievienoto vērtību Eiropas reģionālai ekonomikai, jo daudzās lauku teritorijās, kurām nav daudz ražošanas alternatīvu, tā bieži ir vienīgā attīstības iespēja. Atbalstot šajos mazāk attīstītajos reģionos piemērotu lauksaimniecību, mēs tur radīsim ekonomiku un darbavietas.

Turklāt turpmākā kvalitātes politika jāsaista arī ar galvenajām lauksaimniecības iespējām, un lauksaimniecība Eiropā ir moderna, dinamiska, bagāta un dažāda un var piedāvāt ne tikai izcili kvalitatīvus pārtikas produktus, bet arī ļoti vērtīgus pakalpojumus pastāvīgi mainīgai sabiedrībai.

Es savā ziņojumā uzsvēru to, cik svarīgi ir saglabāt trīs ģeogrāfisko norāžu reģistrēšanas sistēmas atsevišķi, jo tās ir sasaiste ar Eiropas reģioniem, kas pārstāv savas tradīcijas, vēsturi, gaumi un unikālās zināšanas, kas mantotas no iepriekšējām paaudzēm.

Tāpēc es uzskatu, ka, saglabājot atsevišķi PDO (aizsargāts izcelsmes apzīmējums) un PGI (aizsargāta ģeogrāfiska norāde) sistēmas, tiek ņemtas vērā dabas īpašās atšķirības un priekšrocības, ko dod saikne starp produktiem un to ražošanas ģeogrāfisko atrašanās vietu. Patērētāji bieži jauc ģeogrāfisko norādi par vietu, kur pārtikas produkts ticis apstrādāts, ar paša lauksaimniecības produkta izcelsmes vietu un bieži neapzinās, kā darbojas pārtikas aprīte.

Tāpēc es uzskatu, ka tikai obligāta sākotnējo produktu ražošanas vietas norāde var sniegt patērētājiem pilnīgu informāciju par to produktu kvalitāti, kurus viņi iegādājas, jo produkti nonāk ražošanas ciklā, kas ievērojami ietekmē pārtikas kvalitātes un nekaitīguma īpašības. Atcerēsimies, ka mūsu pienākums ir aizsargāt to, ko ražo un ēd mūsu līdzpilsoņi, kas balsoja par mums.

Divi citi jautājumi, kurus, manuprāt, bija svarīgi iekļaut manā ziņojumā, ir šādi: intensīvas patērētāju izglītošanas un informēšanas kampaņas svarīgā nozīme, kas Eiropas Savienībai būtu jāuzņemas attiecībā uz dažādiem Eiropas marķējumiem un garantijām, ko tie nodrošina, un ģeogrāfisko norāžu iekļaušana starptautiskos reģistros un to starptautiska atzīšana ar PTO sistēmas palīdzību. Šis pēdējais punkts ir īpaši svarīgs, ja gribam aizsargāt mūsu augstās kvalitātes produktus pret viltojumiem.

Es vēlos pateikties komisāram Ciołoš par viņa uzmanību un atgādināt viņam arī lielo nozīmi, kāda ir kvalitātes sistēmu pietiekamai aizsardzībai, kas ir mūsu nākotne, un atgādināt viņam arī to, ka attīstībai nelabvēlīgu lauku reģionu ekonomiku var stiprināt ar lauksaimniecības nozares palīdzību, lai nosargātu visus tos īpašos produktus, kuri ir raksturīgi šiem reģioniem un saglabā cilvēku piesaisti konkrētajai vietai, kas pretējā gadījumā tiktu pamesta. Tas stiprinātu cieņu pret vidi un ainavu un radītu, kur vien iespējams, uz tūrismu, vīnu un gastronomiju balstītu ekonomiku saistībā ar dažādām reģionālām, kultūras un vēstures atšķirībām Eiropas Savienībā.

Es vēlos pateikties saviem kolēģiem par atbalstu, ko viņi man sniedza Lauksaimniecības un lauku attīstības komitejā, un es ceru, ka Eiropas Parlaments arī neliels savu atbalstu rītdienas balsojumā.

Dacian Ciołoš, Komisijas loceklis. – (FR) Priekšsēdētājas kundze, Scotta kungs, dāmas un kungi! Es uzskatu, ka galvenais elements, kas veido Eiropas lauksaimniecības un lauksaimnieciskās pārtikas modeļa tēlu starptautiskā līmenī ir tieši tās kvalitātes politika un daudzveidība. Tieši tāpēc kvalitātes politika

lauksaimniecības pārtikas nozarē būs viena no mana mandāta prioritātēm, viena no manām galvenajām prioritātēm tūlīt aiz kopējās lauksaimniecības politikas reformas pēc 2013. gada.

Lauksaimniecības pārtikas kvalitātes politika ir pierādījums ne tikai tam, ka Eiropas lauksaimnieki reaģē uz Eiropas patērētāju vēlmēm, bet arī, ka tā var palīdzēt Eiropas lauksaimniecības pārtikas nozarei apliecināt sevi starptautiskajā tirgū.

Lai kvalitātes politika sasniegtu savu mērķi, mums ir vajadzīga skaidra, saprotama, labi strukturēta, patērētājiem labi atpazīstama un, cik vien iespējams, vispusīga un pietiekama pamatnostādne. Mans mērķis ir panākt strukturētu kvalitātes politikas saturu un padarīt to pieejamāku gan lauksaimniekiem, kuriem jābūt tās labuma guvējiem, gan patērētājiem, neupurējot tās būtību un nepazaudējot neko no tās satura.

Kvalitātes politika sola garantiju patērētājiem, bet tā sola arī pievienotu vērtību lauksaimniekiem; šajā jautājumā es esmu pilnīgi vienprātis ar *Scotta* kungu. Tā var palīdzēt saglabāt mūsu lauksaimniecības daudzveidību un var to izdarīt konkurētspējīgā veidā, jo saimniecības, kas var pārdot savus ražojumus, ir konkurētspējīgas. Ja tās var nopelnīt iztiku ar to, ko tās ražo, tās ir konkurētspējīgas, un, ja tās var pārdot produktus ar augstu pievienoto vērtību, to konkurētspēja ir vēl lielāka, kaut arī dažreiz šīs saimniecības ir mazas izmēra ziņā.

Tāpēc es uzskatu, ka dažos reģionos kvalitātes politika var arī palīdzēt palielināt mūsu lauku saimniecību konkurētspēju. Tādējādi kvalitātes politika un vietējo tirgu attīstība, pārtikas attālumu samazināšana un tiešs un ciešs kontakts starp patērētājiem un ražotājiem var panākt labus rezultātus, tieši lai palielinātu noteiktu lauksaimniecības veidu konkurētspēju, kuriem pašlaik ir samērā niecīga tirgus daļa. Eiropas lauksaimnieki jau cenšas piegādāt drošus ražojumus, izmantojot videi un dzīvniekiem labvēlīgas metodes.

Debates, kā padarīt to redzamāku, izmantojot marķēšanas sistēmu, ir noderīgas un vērtējamas atzinīgi, un ziņojumā sniegti zināmi elementi un zināmas idejas, kas ir ieguldījums šajā virzienā. Es uzskatu, ka šai sasaistei starp lauksaimnieku ievērotajiem standartiem un marķēšanas kvalitātes politiku arī ir jāklūst par tematu debatēs, kuras mēs gatavojamies organizēt par kopējo lauksaimniecības politiku pēc 2013. gada. Katrā gadījumā tāds ir mans nodoms.

Es uzskatu, ka mums jāattīsta un jāpilnveido savi instrumenti attiecībā uz komunikācijas politiku, komunikāciju gan ar Eiropas lauksaimniekiem, gan Eiropas patērētājiem un galvenokārt starptautiskā līmenī. Es esmu pārliecināts, ka mūsu kvalitātes sistēma var būt labs vēstnieks mūsu lauksaimniecības pārtikas modelim un pat mūsu kopējai lauksaimniecības politikai.

Ņemot to visu vērā, es vēlos noslēgumā teikt, ka *Scotta* kunga ziņojums ir tieši īstajā laikā. Kā jūs zināt, Komisijai ir nodoms līdz 2010. gada beigām iesniegt normatīvu dokumentu kopumu par kvalitātes politiku. Ziņojums, ko šodien sniedz *Scotta* kungs un par ko notiks debates, ietver dažus jautājumus, idejas un priekšlikumus šajā virzienā, un es centīšos, cik vien iespējams, ņemt vērā šīs idejas, kad iepazīstināšu jūs ar normatīvo aktu priekšlikumiem.

Es vēlos apsveikt referentu un parlamentārās komitejas locekļus, kas ir strādājuši pie šā ziņojuma, un es labprāt uzklaušīšu jūsu uzskatus un priekšlikumus.

Esther Herranz García, *Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komitejas atzinuma sagatavotāja.* – (ES) Priekšsēdētājas kundze, godīgi sakot, pirmais, ko es gribētu šovakar darīt, ir pateikties *Scotta* kungam par viņa izcilo prasmi risināt sarunas, strādājot pie šī ziņojuma. Bija patiesa bauda strādāt kopā ar viņu un pārējiem parlamentāro grupu pārstāvjiem.

Mēs esam lepnī par nostāju, kas rītdien tiks apliecināta Parlamenta balsojumā, un par tādu ziņojumu, kāds ir šis, kurš aizstāv kvalitāti un iestājas par lauku teritoriju attīstību un uzlabojumiem ne tikai kā Eiropas tradicionālās kultūras izpausmi, bet kā īstas pārticības un darbavietu radīšanas veidu. Tieši darbavietas ir tās, kas mums pašlaik tik ļoti ir vajadzīgas šajā ekonomikas krīzē un dramatiskajā situācijā, kāda izveidojusies nodarbinātības jomā dažās valstīs.

Turklāt mēs priecājamies par aizsardzību, ko Parlaments atbalsta, un nostāju, ko jau ir paudusi Lauksaimniecības un lauku attīstības komiteja, skaidri iestājoties par visaugstāko kvalitāti. Turklāt attiecībā uz visaugstāko standartu mēs, protams, apņemamies aizstāvēt atšķirību starp aizsargātu cilmes vietas nosaukumu un aizsargātu ģeogrāfiskās izcelsmes norādi. Mēs, protams, noraidām domu par kvalitātes nivelēšanu, to pazeminot, un mēs gribam, lai ES ražošana piesaistītu uzmanību un tiktu augstu novērtēta.

Es esmu priecīga par to, kas *Ciološ* kungam bija sakāms. Protams, bija patīkami dzirdēt viņu runājam par uzticību Eiropas lauksaimnieciskās vides nākotnei. Mēs, protams, ceram, ka viņš ieklausīsies Parlamenta balsī, kas atspoguļosies rītdienas balsojumā.

Visbeidzot, es vēlos izteikt cerību, ka vairs nekad nenotiks tā, ka Eiropas Komisija pasteidzas pirms Parlamenta aizliegt, piemēram, tirdzniecības standartus augļiem un dārzeņiem, kas radīja tik lielu kaitējumu Eiropas brīvajai konkurencei.

Mēs vēlamies, lai tiktu labotas tirgus nelīdzsvarotības, un mēs vēlamies rūpēties arī par kvalitāti, dažādību, pārtikas nekaitīgumu un pareizo ražošanas daudzumu.

Turklāt mēs vēlamies, lai ES ražošana un ES lauksaimniecības un pārtikas ražošanas kvalitāte tiktu aizstāvēta Pasaules Tirdzniecības organizācijā. Mēs, protams, paļaujamies uz *Ciološ* kunga darbu, jo ne Eiropas ražotāji, ne mūsu Eiropas patērētāji nevar turpmāk iztikt bez aizstāvības.

Giovanni La Via, *PPE grupas vārdā*. – (IT) Priekšsēdētājas kundze, komisār, dāmas un kungi! Arī es, runādams Eiropas Tautas partijas (Kristīgo demokrātu) grupas vārdā, vēlos pateikties referentam *Scottā* kungam par izcili veikto darbu, un es vēlos uzsvērt, ka kvalitātes politikai ir ne tikai liela ārēja vērtība attiecībā uz to, ko varam piedāvāt patērētājiem; tā ir svarīga arī ar to, ko tā var sniegt ražotājiem.

Kā jūs visi esat ievērojuši, konkurencei tirgū var būt dažādi veidi. Tik lielā un daudzveidīgā kontinentā kā Eiropa, kam turklāt ir raksturīgas krietni augstākas ražošanas izmaksas nekā konkurentiem, būs grūti konkurēt ar cenām, un mums jāspēj konkurēt tikai ar produktu atšķirībām.

Tieši atšķirības perspektīva ir tā, kurā mums jāaplūko kvalitātes politika, kas spēj piedāvāt produktu un laist tirgū no citiem atšķirīgu produktu, produktu, ko var pārdot arī bez precīzas un konkrētas sasaistes ar cenu, kas ir zemāka par citām cenām.

Tāpēc mēs atbalstām Kopienas marķēšanas prakses turpināšanu, kura jau tiek veikta, vienlaicīgi uzsverot vajadzību saglabāt atšķirību starp ģeogrāfiskās izcelsmes norādēm un cilmes marķējumu. Tomēr mums arī jāuzsver, ka starptautiski un starptautisko tirdzniecības sarunu līmenī Eiropas Savienībai ir jāuzņemas pienākums aizstāvēt cilmes marķēšanu un cilmes marķēšanas politiku, lai izvairītos no neizbēgamas marķējumu apmaiņu politikas, kas radītu kaitējumu mūsu produktiem.

Pirms beidzu savu uzstāšanos, atļaušos vēl vienu pēdējo piebildi attiecībā uz marķēšanu. Mēs jau esam prasījuši un rīt ar konkrētu grozījumu prasīsim vēlreiz, lai Parlaments balsotu par iespēju norādīt izejvielu izcelsmi ne tikai svaigiem, neapstrādātiem produktiem, bet arī apstrādātiem viena komponenta produktiem, tas ir, produktiem, kuru tipiskais pamatelements ir izejviela.

Csaba Sándor Tabajdi, *S&D grupas vārdā*. – (HU) Komisār, kolēģi deputāti! Runājot Eiropas Parlamenta Sociālistu un demokrātu progresīvās apvienības grupas vārdā, mēs uzskatām, ka *Scottā* kunga izstrādātais ziņojums ir ārkārtīgi svarīgs, un mēs būtībā tam piekritam. Ziņojumā bija četri vai pat pieci debatējami punkti. Pirmkārt, kopīgais Eiropas Savienības logotips. Daudziem cilvēkiem ir grūti saprast, ka kopējais ES logotips nav došanās federalisma virzienā, bet parāda patērētājam, ka produkts atbilst ES īpašajām pārtikas nekaitīguma prasībām, vienlaikus atšķirot to no pasaules ārpus ES robežām. Tāpēc es lūdzu atbalstīt īpašo ES logotipu.

Otrkārt, ir jautājums par cilmes vietu. Ir ļoti labi, ka Eiropas Savienībā tagad ir lauksaimniecības komisārs *Daciān Ciološ* kunga personā, kas ir sapratis un atbalsta vietējo tirgu nozīmi, jo tas ir vienīgais veids, kā mēs varam saglabāt vietējās īpatnības, reģionālās īpatnības un pārtikas daudzveidību Eiropā, un ir arī skaidrs, ka galvenā nozīme šajā sakarā ir pārtikas kvalitātes politikai, izcelsmes vietai un cilmes vietas nosaukumam. Bija strīds ar Komisiju, un es ļoti ceru, ka jaunais komisārs vairs neatbalsta iepriekšējo nostāju, ka mums būtu jāsavieno visi aizsargātie cilmes vietu nosaukumi ar aizsargāto ģeogrāfisko vietu norādi. Laiku pa laikam tas izsauc bažas, kā pavisam nesen notika gadījumā ar Tokajas vīnu. Es pateicos komisāram, ka šīs problēmas ir daļēji atrisinātas, tomēr dažas vēl gaida risinājumu.

Ceturtkārt, bioloģiskās lauksaimniecības logotips. Šajā jautājumā ir pilnīga vienprātība. Un, visbeidzot, piektkārt, tas, ka daži Lauksaimniecības un lauku attīstības komitejas locekļi aicināja atgriezties pie iepriekšējiem stingrajiem standartiem augļiem un dārzeņiem. Es vēlētos atgriezties pie *Scottā* kunga ziņojuma sākotnējās versijas. Neatgriezīsimies pie pārmērīgās regulēšanas kārtības, kad mēs noteicām, kādai ir jābūt gurķa formai.

George Lyon, ALDE grupas vārdā. – Priekšsēdētājas kundze, arī es pievienoju savus apsveikumus Scottā kungam par viņa ziņojumu.

Tajā ir daudz slavējama. Diemžēl es ar saviem ALDE kolēģiem nevaru to atbalstīt, jo pašlaik tajā nav saskatāmas pat ne pāris izmaiņu.

Mēs nevaram atbalstīt 19. punktu, tā saukto „līko augļu” punktu. Es uzskatu, ka ir absurds, ja Briseles birokrāti patērētājiem nosaka, ka viņi var pirkt tikai taisnus banānus vai taisnus gurķus.

Saprotams, ka patērētājiem pašiem ir jāpieņem lēmumi par to, ko viņi grib pirkt, tādēļ es ceru, ka Parlamentam pietiks veselā saprāta un tas atbalstīs kopējo grozījumu, ko iesniedza Zaļie un ECR grupa, lai svītrotu taisno banānu noteikumus un ļautu patērētājiem brīvi izvēlēties, vai viņi vēlas ēst likus vai greizus augļus un dārzeņus, vai arī viņi tos negrib ēst. Tas, protams, jāizlemj patērētājiem.

Iepriekšējā komisāre *Marianne Fischer-Boel* nolēma atcelt standartus, un es gribu cerēt, ka mēs joprojām atbalstām šo lēmumu.

Es vēlos redzēt arī dažus grozījumus 16. punktā. Es saprotu aicinājumu par ES logotipu, bet, ja vien tas nenozīmē kaut ko īpašu patērētājiem un nedod pievienoto vērtību lauksaimniekiem, manuprāt, tā ir bezjēdzīga rīcība. Tai jārada atsaucība patērētājos un jāsniedz sava veida gandarījums lauksaimnieku kopienai. Citādi tam nav vērtības. Nav vērts pēc tā censties, un es neredzu neko, kas liecinātu, ka Eiropas patērētāji ilgojas pēc ES logotipa.

Visbeidzot, 62. punktā ir kritika par privātām sertificēšanas sistēmām, kuras Skotijā ir bijušas ļoti sekmīgas. Man šķiet, ka ir ļoti labi, ja lauksaimnieki pēc brīvas gribas var palielināt savas produkcijas vērtību, izmantojot kvalitātes apliecināšanas shēmas, un mums viņi būtu jāatbalsta, nevis jāatrunā.

Es ceru, ka rītdienas balsojumā mēs ieraudzīsim izmaiņas šajā ziņojumā, un, ja tā būs, mēs varēsim atbalstīt to ar grozījumiem, par kuriem tiks balsots rītdien.

Alyn Smith, Verts/ALE grupas vārdā. – Priekšsēdētājas kundze, es labprāt piebalsotu daudzām sava skotu kolēģa — lai gan ne manas grupas kolēģa — *George Lyon* piezīmēm. Šajā ziņojumā ir daudz kā apbrīnas vērta un pāris lietu, kuras, manuprāt, mēs varētu mazliet uzlabot. Mēs esam izvirzījuši vairākus punktus, un es pievērsīšos tikai diviem no tiem.

Es, tāpat kā citi, uzskatu, ka mūsu patērētāji grib zināt, no kurienes nāk viņu pārtika. Mēs uzskatām, ka tādas informācijas sniegšanai ir jābūt obligātai, tāpēc grozījums Nr. 4 tieši šajā punktā samērā vāju formulējumu aizstāj ar daudz stingrāku prasību, ka gadījumos, kad mums ir iespējama informācija par „audzēšanas vietu” marķējumā, tai jābūt obligātai, jo tieši to mūsu patērētāji vēlas redzēt.

Es vēlos pievērsties grozījumam Nr. 3 — kā to darīja mans kolēģis —, ar kuru tiek svītrots mēģinājums atgriezties pie smagnējiem un praktiski neizmantojamajiem noteikumiem par augļu un dārzeņu tiešo pārdošanu patērētājam. Mēs vienojāmies par šo noteikumu atcelšanu tikai pagājušajā gadā, un, lai gan patērētāji nav izjutuši lielu atšķirību, mūsu ražotāji to ir izjutuši un vēl arvien izjūt. Katrs mēģinājums atgriezties pie šiem noteikumiem būtībā būtu vēl viens spieķis apstrādātāju, vairumtirgotāju un lielveikalu rokās, ar ko sist ražotājiem, un patērētāji no tā negūtu tiešu labumu.

Šajā ziņojumā ir daudz kā pievilcīga. Es piekrītu *Lyon* kunga teiktajam par ES logotipu. Es domāju, ka tas vairāk ir saistīts ar šīs iestādes godkāri nekā ar to, ko grib mūsu patērētāji. Ja tas negūst patērētāju piekrišanu, mums tas nebūtu jādara, un mums tā vietā būtu jāliek obligāta cilmes vietas marķējuma shēma, kuru vēlas mūsu patērētāji.

Grozījumi ir konstruktīvi; es ceru, ka tie būs veiksmīgi un ka kolēģi rītdien tos atbalstīs.

James Nicholson, ECR grupas vārdā. – Priekšsēdētājas kundze, ļaujiet arī man izteikt atzinību referentam par ļoti labu ziņojumu.

Es uzskatu, ka tajā ir ļoti daudz labu ideju, un es pilnīgi piekrītu referentam *Scottā* kungam, kad viņš runā par to, cik svarīgi Eiropas ražotājiem ir pievienot vērtību un, cik vien iespējams, palielināt savu produktu potenciālu. Mums vienmēr jācenšas panākt Eiropas lauksaimniecības pārtikas nozares maksimālo potenciālu. Tas galu galā palīdzēs palielināt mūsu konkurētspēju un stiprināt ekonomiku lauku reģionos.

Tādēļ es esmu priecīgs, redzot, ka *Scottā* kungs ir aplūkojis PGI un PDO sistēmu nākotni. Šie instrumenti ir ieguvuši popularitāti gan patērētāju, gan ražotāju vidū. Tomēr es piekrītu referentam, ka to pārvaldība un

piemērošana ir jāvienkāršo. Tāpat, ja mēs nopietni domājam par to vērtību ārvalstīs, mums jānodrošina lielāka aizsardzība no trešām valstīm.

Es vēlos redzēt vairāk produktu pats no saviem reģioniem, kas piesakās *PGI*, un Komisija, cerams, ņems vērā dažus no ieteikumiem, kā vienkāršot pieteikšanās procedūras, lai mēs saņemtu vairāk pieteikumu no mana Ziemeļīrijas reģiona.

Tomēr man jāatzīmē, ka šajā ziņojumā ir daži elementi, kurus es neatbalstu. Es esmu pret ES kvalitātes logotipa ieviešanu. Es atbalstu izcelsmes valsts marķējumu. Būtībā man šķiet, ka ES logotips būtu bezjēdzīga laika un naudas izšķiešana, un to pašu es domāju par ES logotipu bioloģiskai lauksaimniecības produkcijai.

Man bažas rada arī grozījumi, kas tika pieņemti Lauksaimniecības un lauku attīstības komitejā, aicinot atgriezties pie augļu un dārzeņu tirdzniecības standartiem, kurus daži EP deputāti izmisīgi cenšas atkal iekļaut darba kārtībā. Patiesībā šos noteikumus Komisija atcēla pagājušajā gadā. Es no visas sirds atbalstīju šo rīcību, un tagad mēs varam ļaut tirgum pašam noteikt savus standartus. Saistībā ar šo es rosinu kolēģus plenārsēdē atbalstīt manas grupas un citu grupu iesniegtos grozījumus, kas ir ļoti skaidri un vienkārši, un svītrot šos elementus.

Lorenzo Fontana, EFD grupas vārdā. – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Komisār *Ciološ*, paldies par jūsu uzmundrinošajiem vārdiem, ko nupat teicāt, un paldies jums, *Scottā* kungs, par iejūtīgo darbu, kas ir veikts, izstrādājot šo svarīgo ziņojumu.

Es uzskatu, ka šā ziņojuma nolūks, par kuru rīt tiks balsots, ir aizsargāt un palielināt vērtību kultūraugiem un produkcijai, kas raksturīga katram Eiropas Savienības reģionam un dalībvalstij. Pietiekami ir pateikt, ka es esmu no Itālijas, valsts ar 4500 raksturīgiem produktiem, un tie ir mūsu zemes bagātība, kuru mēs no visas sirds vēlamies saglabāt.

Mēs ļoti labi saprotam, ka līdz izcilībai vēl tāls ceļš ejams, bet mūsu vēstij ir jābūt tādai, ka tikai ar Eiropas produkcijas kvalitāti mūsu lauksaimniekiem būs iespējams sekmīgi konkurēt pasaules tirgū. Paturot prātā arī plašo krīzi, ko mēs diemžēl izjūtam, mēs nevaram darīt neko citu kā uzturēt kvalitāti, izsekojamību un informācijas pārredzamību saistībā ar lauksaimniecības produktiem.

Ir svarīgi zināt, kādā veidā katrs kultūraugs ir ticis apstrādāts un kur ir šā kultūrauga izcelsmes vieta. Tas ir svarīgi, jo ir labi, ja patērētāji zina, vai viņi ēd ābolu, kas audzēts, piemēram, manā reģionā — Veronā jeb Venēcijas reģionā — un ka tāpēc visā ražošanas ķēdē ir ievēroti ES noteikumi, vai arī viņi ēd ābolu, kas ražots Ķīnā, kur vienīgais, ko mēs patiešām zinām, ir tas, ka daudzos gadījumos Ķīnā ne tuvu netiek ievērotas regulas un labā prakse, ko ievēro Eiropas lauksaimnieki.

Diane Dodds (NI). – Priekšsēdētājas kundze, pateicos par iespēju runāt par šo ļoti svarīgo punktu.

Patērētāji pilnīgi pamatoti prasa, lai pārtika, kuru viņi pērk, būtu nekaitīga, izsekojama un ražota atbilstoši augstam standartam. Es atbalstītu izcelsmes valsts marķēšanas sistēmu, kas veicina šādus standartus, un es uzskatu, ka tas būs pieņemams lielākajai daļai patērētāju un lielākajai daļai nozares. Nenoliedzami, reklāmas un pārdošanas veicināšanas pasākumi būs šādas politikas veiksmes vai neveiksmes apliecinājums. Mums stingri jāvērsas pret iespējamiem viltojumiem, produktus nepareizi marķējot.

Es, tāpat kā daudzi kolēģi šajā plenārsēžā zālē, iebilstu pret ES logotipu. Man tas šķiet pilnīgi bezjēdzīgs, un tas nenestu nekādu labumu patērētājam. Izcelsmes valsts marķējums un pat ģeogrāfiskās vietas norādes ir svarīgas, jo tās izceļ konkrēto vietu, vietējo mantojumu un vietējo tehniku saglabāšanu, un tās aizsargā reģionus, kuri balstās uz sava īpašā produkta ražošanu.

Es esmu no Ziemeļīrijas — lauksaimniecības produktu eksportētājas neto izteiksmē. Tāpēc es gribu, lai jebkura marķēšanas sistēma radītu vienlīdzīgus konkurences apstākļus. Viss, kas ietekmē produktu eksportu no tādām valstīm, kāda ir mana valsts, radītu negatīvu ietekmi uz nozari. Es, tāpat kā pārējie kolēģi, atbalstītu kvalitātes apliecināšanas shēmas, kas ir pieejamas, un ieteiktu tās kā vispārēja vietēja rādītāja sastāvdaļu.

Elisabeth Köstinger (PPE). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Ļoti kvalitatīvu produktu ražošana ir būtiska Eiropas lauksaimniekiem. Nav šaubu, ka ir jābūt sasaistei starp produkta kvalitāti un izejvielu izcelsmi. Tāpēc es uzskatu, ka obligāta kvalitātes marķēšana ir svarīga iespēja mūsu lauksaimniekiem. Kvalitāte ir izšķirošs jautājums visai pārtikas ķēdei un būtiska vērtība, uz ko balstās Eiropas pārtikas ražotāju konkurētspēja. Augstas kvalitātes pārtikas produktu ražošanai ir senas tradīcijas, un daudzās lauku teritorijās ar ierobežotām ražošanas alternatīvām tā bieži ir vienīgā darba un ieņēmumu gūšanas iespēja.

Lai garantētu šīs augstās kvalitātes standartu, protams, ir vajadzīga kontrole un objektīvi kritēriji. Tomēr arī finansiāliem apsvērumiem ir nozīme, skatoties no patērētāja viedokļa. Par kvalitāti ir jāmaksā, un lauksaimniekiem jāsaņem taisnīgs ienākums. Tomēr patērētājiem ir brīvība izvēlēties produktu ar vispievilcīgāko cenu, lai gan viņi bieži izlemj par labu produktam, kura kvalitāte nav tik augsta. Tomēr ir pilnīgi skaidrs, ka patērētājiem šai brīvībai ir jābūt un viņiem ir jābūt patiešām spējīgiem pieņemt lēmumu, pamatojoties uz objektīviem un pārredzamiem kritērijiem.

Mums ir arī jāpalielina patērētāju vispārējā izpratne šajā jomā. Mums ir vajadzīgas aizsargātas ģeogrāfiskās vietas norādes un izcelsmes nosaukumi. Mums ir jāievieš regulēti un aizsargāti nosaukumi produktiem no kalnu reģioniem un no teritorijām bez ĢMO. Tomēr mums vajadzīgas arī norādes „Garantēts tradicionāls produkts” un „Bioloģiskas lauksaimniecības produkts”. Lai kas notiktu, tās jā saglabā.

Paolo De Castro (S&D). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, komisār, dāmas un kungi! Patlaban Eiropā ir sācies jauns pārdomu posms par kvalitātes jautājumu, kas ir iecerēts ne tikai kā garantija patērētājiem, bet galvenokārt kā stimuls mūsu ražotājiem kļūt spējīgākiem konkurēt tirgū, kas ir daudz plašāks un ar daudz lielāku konkurētspēju.

Mūsu uzņēmumiem tirgū ir jāklūst atpazīstamiem, pateicoties īpašiem un ar kvalitāti saistītiem aspektiem, kuri asociējas ar to produktiem. Šajā nozīmē, un tāds ir *Scotta* kunga ziņojuma nolūks — un arī es par to viņam pateicos —, mēs panākam progresu, garantējot, pirmkārt, vairāk informācijas par izcelsmi, sastāvu un ražošanas procesa īpatnībām.

Vienlaikus, komisār, ir būtiski, lai Eiropas regulas atļautu organizācijām, kas izveidotas kvalitātes produktu aizsardzībai un veicināšanai, plānot savu produktu piedāvājumu un pielāgot savu produkciju potenciālu tirgus vajadzībām, pamatojoties uz taisnīgiem un nediskriminējošiem principiem.

Mēs ceram, ka, pieņemot šo ziņojumu, tiks dots signāls par noteiktas kvalitātes izveidi kā Eiropas stratēģijas nodrošinājumu lauksaimniecības pārtikas nozarei un ka Komisija nopietni apsvērs mūsu komitejas priekšlikumus, lai vienu no galvenajiem Eiropas lauksaimniecības stiprajiem punktiem varētu pārvērst par vērtīgu konkurences priekšrocību.

John Stuart Agnew (EFD). – Priekšsēdētājas kundze, vai vispirms ļausiet paziņot par ieinteresētību? Es esmu olu ražotājs.

Regulas godīgi jāsteno atbilstoši kopējam standartam. Tas ir svarīgi. ES veicinātā krīze drīz dos sāpīgu triecienu AK olu industrijai. Sākot ar 2012. gada 1. janvāri, olu ražošana daudznodalījumu būros ir aizliegta. Aizliegums neattiecas uz olām no Rumānijas vai Bulgārijas un varbūt citām valstīm, kurām ir noteikta pagaidu imunitāte saskaņā ar pievienošanās līgumiem.

Tā kā olas tiek apstrādātas, šīs valstis var likumīgi eksportēt uz Apvienoto Karalisti daudznodalījumu būros iegūtās olas, kas saražotas pēc aizlieguma.

AK olu ražotāji, kas ļoti daudz ir ieguldījuši alternatīvās sistēmās, paredz, ka viņu konkurences spēja būs mazāka salīdzinājumā ar ievestajiem produktiem, kurus var ražot daudz lētāk.

Es, pirmkārt, uzstājīgi pieprasu, lai importētie produkti tiktu skaidri marķēti, un, otrkārt un galvenokārt, lai mēs nekavējoties ieviestu apzīmējumā papildu ciparu „četri” olām, kas ir ražotas, izmantojot koloniju sistēmas. Tikai tad patērētājiem būs iespēja informēti izvēlēties.

Michel Dantin (PPE). – (FR) Priekšsēdētājas kundze, komisār, *Scotta* kungs! Es uzskatu, komisār, ka tas ir patiešām simboliski, ka jūsu pirmajai runai Parlamentā bija lemts būt veltītai tieši kvalitātes politikai.

Es uzskatu, ka mūsu pieeja šiem kvalitātes produktiem ir vienāda. Jā, tie sniedz iespēju mūsu visapdraudētākajiem reģioniem. Jā, tie ir līdzeklis, kā padarīt reģiona darbiniekus un jo īpaši lauksaimniekus dinamiskākus. Jā, tie raida spēcīgu signālu ne tikai Eiropas patērētājiem, bet arī patērētājiem visā pasaulē par mūsu lauksaimniecības modeli. Burgundijas vīns, Parmas šķiņķis, daži Spānijas gaļas izstrādājumi — tiem ir sava nozīme tālu aiz katras atsevišķās valsts robežām, tālu aiz Eiropas robežām.

Rezolūcija, kuru mēs rītdien bez šaubām pieņemsim, piedāvā jums, komisār, vērienīgākas ieceres attiecībā uz šo kvalitātes produktu politiku, produktu, kuri tiek identificēti pēc dažādām zīmēm. Eiropas politikai ir jābūt skaidrākai, tai jāpārtrauc tas, ka dažādas lielas rūpnieciskas vai izplatītāju grupas pārņem ražotājus un pavisam skaidri vēlas atņemt viņiem ieguvumu, ko dod šo produktu pievienotā vērtība.

Uzklausīšanas laikā es vērsu jūsu uzmanību uz vajadzību noteikt organizācijām, jo īpaši tām, kurām piešķirti izcelsmes nosaukumi, vispārēju atbildību par savu produktu pārvaldību. Ražošanas tiesību pārvaldība ir produkcijas kvalitātes politikas svarīga sastāvdaļa. Turklāt gandrīz visa mūsu komiteja balsoja par šādas ievirzes grozījumu.

Es vēlos atbildēt mūsu kolēģiem AK deputātiem attiecībā uz 19. punktu par augļu un dārzeņu nozari. Jā, dāmas un kungi, mēs nedrīkstam kāpties atpakaļ, bet mēs nedrīkstam arī pieļaut milzīgo vakuumu augļu un dārzeņu politikā, kas nozīmē, ka patlaban izplatītāji ir vienīgie, kas nosaka toni. Skaidrosim šo grozījumu kopīgi kā aicinājumu atrast jaunu vidusceļu.

Komisār, jūs ļoti ātri varat pārliecināt mūs par savu entuziasmu attiecībā uz šo konkrēto politiku, kas patērētājiem atklāj lauksaimniecību citādā gaismā. Tagad iesniedziet mums labu dokumentu. Dariet to ātri, mēs jums ticam.

Iratxe García Pérez (S&D). – (ES) Priekšsēdētājas kundze, komisār! Lauksaimniecības produkcijas kvalitāte ir izšķirīgs faktors pārtikas ķēdē un ir svarīgs ieguldījums Eiropas ražotāju konkurētspējas atbalstam. Tas viss ir atspoguļots G. Scotta ziņojumā, kurā ir uzsvērti arī citi apsvērumi, kas Komisijai būs jāņem vērā, īstenojot šo politiku.

ES kvalitātes logotips kā mūsu ražotāju vienošanās zīme par ražošanas prasībām Eiropas Savienībā ir jārezervē vienīgi lauksaimniecības produktiem, kas ražoti Eiropas Savienībā.

Tam jānodrošina lielāka aizsardzība aizsargātajām ģeogrāfisko vietu norādēm gan Pasaules Tirdzniecības organizācijā, gan sarunās par divpusējiem nolīgumiem. Ir jāizstrādā arī tādi Eiropas tiesību akti par integrētu ražošanu, kas padara šo ilgtspējīgāko ražošanas metodi redzamu un saskaņo pašreizējos kritērijus katrā dalībvalstī.

Visbeidzot, mums jāņem vērā tirdzniecības apritē radītā nelīdzsvarotība, uzticēšanās nozīme nozares tirgvedības standartiem un vajadzība izstrādāt ES pamatnostādnes par labu praksi sistēmas darbībā saistībā ar lauksaimniecības produktu kvalitāti un to savstarpējo atzīšanu.

Es jo īpaši domāju par privāto sertificēšanas sistēmu kontroli, kuras bieži tiek izmantotas kā prasība, lai piekļūtu liela mēroga izplatīšanas vietām.

Timo Soini (EFD). – (FI) Priekšsēdētājas kundze, ir ļoti svarīgi iedziļināties šīs lietas būtībā un teikt, ka lauksaimniecība, kas balstās uz ģimeņu saimniecībām, pēc sava būtības ir vietēja, nodrošina darbu, stiprina reģionus, ir humāna un ņem vērā arī dzīvnieku aizsardzības jautājumus. Īpašais produkts, ko tās rada, un šo preču kvalitāte ir tas, kas gūst panākumus Eiropā un visā pasaulē.

Ir svarīgi, no kurienes produkts cēlies. Vietējo īpatnību vērtība ir neizmērojama. Reģions Somijā, no kurienes es esmu, ražo garšīgu kazas piena sieru. Es to varu ieteikt jums visiem. Šādi īpaši produkti ir visā Eiropā. Mums jānodrošina, lai tie atrastu ceļu uz tirgu.

Tā kā mums šeit ir jauns komisārs, es vēlos viņam teikt, ka Eiropā visur ir jābūt iespējai nodarboties ar lauksaimniecību. Ja mēs to atcerēsimies, mums būs brīnišķīga nākotne ar nekaitīgu un tīru pārtiku, kas cēlusies šeit.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, vēlreiz liels paldies referentam par teicamo ziņojumu. Augstas kvalitātes lauksaimniecības produkti nodrošina Eiropas lauksaimniecībai būtiskas priekšrocības, kas ļauj tai pastāvēt starptautiskās konkurences apstākļos. Tāpēc tiem ir svarīga nozīme lauku reģionu attīstībā Eiropas Savienībā. Eiropas Savienības lauksaimniecības produkti jau tagad atbilst augstiem kvalitātes standartiem. Eiropas standarti pasaulē tiek uzskatīti par ļoti augstiem. Diemžēl ne visi patērētāji to zina. Tāpēc Eiropas Savienībai ir svarīgi uzlabot savu kvalitātes politiku un vienlaikus savu informācijas politiku. Tas būs stimuls ražotājiem vairāk pievērsties kvalitātei un pārtikas nekaitīgumam.

Patērētājiem ir tiesības Eiropas Savienībā baudīt lauksaimniecības produktus bez rūpēm un raizēm. Brīvprātīgs marķējums „Izgatavots Eiropas Savienībā” un obligāts reģionāls marķējums, kā arī obligāts izcelsmes apliecinājums neizslēdz citu.

Taču, runājot par iesaiņojuma izmēriem un lauksaimniecības produktu ģeometriskajām formām, mums jāizvēlas saprātīga pieeja. Eiropas Savienības nolūks nav rūpēties par gurķu izliekumiem. Tas pats attiecas uz picu lielumu. Es nopietni brīdinu nepieļaut pārmērīgu regulēšanu. Ja mēs vēlamies saglabāt reģionālos ekonomiskos ciklus, mums jākoncentrējas uz kvalitāti, nevis izliekuma leņķiem. Ja rūpniecība pieprasa

vienādus gurķus vienāda svara vienādās burkā, tas ir rūpniecības, nevis Eiropas Savienības vai Eiropas Parlamenta lēmums. Tāpēc pievērsīsimies kvalitātei, nevis iesaiņojuma vienībām.

Šajā jautājumā es uzticos Eiropas Parlamenta un mūsu jaunā lauksaimniecības komisāra *Cioloş* kunga veselajam saprātam un gudrībai.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D). – (RO) Ļaujiet man sākumā apsveikt referentu par lauksaimniecības produktu kvalitātes jautājuma risināšanu.

Tirgus prasības ir dažādas, un tās pastāvīgi pieaug. Eiropas Savienībā lielākā daļa aspektu attiecas uz pārtikas higiēnu un nekaitīgumu, veselīgumu un uzturvērtību, kā arī uz noteiktām sociālām prasībām.

Patērētāji turklāt arvien vairāk apzinās lauksaimniecības devumu ilgtspējai, klimata pārmaiņām, pārtikas nekaitīgumam, bioloģiskajai daudzveidībai, dzīvnieku labturībai un ūdens nepietiekamībai.

Saskaroties ar šīm jaunajām komerciālajām problēmām, Eiropas lauksaimnieka galvenais balsts ir kvalitāte. Eiropas Savienība piedāvā labumu, ko dod kvalitāte, pateicoties ārkārtīgi augstam nekaitīguma līmenim visā pārtikas ķēdē, kuru garantē pašreizējais tiesiskais regulējums un kurā savu ieguldījumu ir devuši ne tikai lauksaimnieki, bet arī ražotāji.

Tomēr ir daži aspekti, kas var paaugstināt kvalitāti. Es uzskatu, ka Eiropas Savienības pienākums ir veicināt labas kvalitātes produktus, vienlaikus veicot pasākumus, lai tos globāli aizsargātu. Šajā sakarā es domāju, ka ir jāievieš stingrāka kontrole attiecībā uz bioloģiskajiem produktiem, kas ražoti trešās valstīs, tādējādi garantējot godīgu konkurenci Eiropā ražoto un trešās valstīs ražoto bioloģisko produktu starpā.

Spyros Danellis (S&D). – (EL) Priekšsēdētājas kundze, komisār! Lauksaimniecības produktu kvalitāte ir prioritāte patērētājiem, kas palielina ražotāju konkurētspēju un stiprina reģionu, kurā tos ražo. Tieši tāpēc tiek veikti pasākumi to aizsardzībai, tostarp arī marķēšana.

Taču patlaban Kopienas tiesību akti pieļauj ražošanas vietas obligāto marķēšanu tikai noteiktiem produktiem, tādējādi nodrošinot pret tiem īpašu attieksmi un atstājot ārpusē mūsu lauksaimniecības produktus ar nozīmīgu uzturvērtību un prioritāti patērētājiem. Tāpēc mēs aicinām Parlamentu izvēlēties konsekvētāku un loģiskāku nostāju, lai aizstāvētu patērētāju intereses, atbalstot obligātu ražošanas vietas marķējumu visiem lauksaimniecības produktiem, arī apstrādātiem produktiem, kuros ir tikai viena sastāvdaļa, piemēram, piens.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Lauksaimniecības produktu kvalitātes politika var sniegt risinājumu daudziem lauksaimniekiem. Pievērsšanās drīzāk kvalitātei, nekā kvantitātei ilgākā termiņā var nest labumu daudzām mājsaimniecībām. Tieši tāpēc Eiropas Savienībai ir vajadzīga saskaņota politika šajā jomā, kas vienlaikus piedāvās Eiropas lauksaimniekiem iespēju kļūt konkurētspējīgiem globālajā tirgū. Šajā sakarā atzinīgi ir vērtējams *G. Scott* ziņojums, tāpat kā pasākumu kopumus, par kuru ziņoja komisārs *Cioloş*.

Vienlaikus mums vajadzēs arī kaut ko citu, kas ļaus mums sasniegt kvalitātes mērķus, proti, stingru kopējo lauksaimniecības politiku nākotnē kopā ar atbilstīgu budžetu. Lauksaimniecības produktu kvalitātes politika un Eiropas lauksaimniecības budžeta samazinājums ir divas savstarpēji nesavienojamas idejas.

Mums arī jāpanāk pietiekami pieejamie instrumenti lauksaimniekiem, lai viņi varētu attīstīt paši savu kvalitātes politiku, un, visbeidzot, bet ne mazsvarīgāk, — mums vajadzīgs, lai Rietumu un Austrumu dalībvalstu lauksaimniekiem būtu dotas vienlīdzīgas iespējas.

Britta Reimers (ALDE). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, komisār, dāmas un kungi! Diskutējot par kvalitātes logotipiem un obligātām pārtikas izcelsmes norādēm, mēs nedrīkstam aizmirst, ka mūsu politiskajiem lēmumiem jābūt reāli īstenojamiem. Es nesaprotu, kā var reāli īstenot grozījumu Nr. 4 un grozījumu Nr. 5, un tāpēc es tos noraidīšu.

Kvalitātes logotipi būtībā jāvērtē pozitīvi, ja tie ir brīvprātīgi. Tie dod ražotājiem un preču pārstrādātājiem iespēju gūt sekmes savā tirgus nišā. Tomēr mums jāņem vērā fakts, ka sakarā ar dažu veikalu tīklu dominējošo stāvokli tirgū daudzi brīvprātīgie privātie logotipi tiek uztverti kā viltus standarti. Tas laupa ražotājiem un pārstrādātājiem viņu uzņēmējdarbības brīvību, kā arī sašaurina izvēli patērētājiem.

Līdzīga situācija ir attiecībā uz obligāto izcelsmes vietas norādi lauksaimniecības produktiem, piemēram, pienam. Šīs prasības īstenošana lauksaimniecībā un pārstrādes rūpniecībā ir gandrīz neiespējama, raugoties no tehniskā viedokļa. Mums jāuzmanās, lai labi nodomi nenogrimtu pārmērīgā birokrātijā.

Janusz Wojciechowski (ECR). – (PL) Priekšsēdētājas kundze, es vēlos vērst uzmanību uz G. Scotta ziņojuma 9. jautājuma pamatotību, kurā uzsvērts, ka PTO sarunās Komisijai jāmeģina panākt vienošanos par „ar tirdzniecību nesaistītiem jautājumiem”, kas nodrošinās, lai importētie lauksaimniecības produkti atbilstu tādām pašām prasībām pārtikas nekaitīguma, dzīvnieku labturības un vides aizsardzības jomā, kādas ir noteiktas lauksaimniecības produktiem, kas ražoti Eiropas Savienībā.

Problēma ir tā, ka šī, iespējams, ir 150. reize, kad Eiropas Parlaments ir teicis, ka importētājiem būtu jāizvirza tādas pašas prasības, kādas tiek izvirzītas ražotājiem Eiropas Savienībā. Nav saņemta nekāda atbilde, un mēs joprojām nodarbojamies ar situāciju, kurā mūsu ražotāji, lauksaimnieki un pārstrādātāji ir spiesti ievērot augstu un dārgu standartu prasības, bet importētāji šos standartus neievēro. Tas rada negodīgu konkurenci. Kā ziņojumā pareizi uzsvērts, tam ir jāmainās.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, pārtikas produktu kontrole ir utopiska iecere. Tas pats attiecas uz kontroles spiedienu un, šķiet, arī sekām. Mēs tādējādi vārāmies vecajā sulā! Iestādēm būtu jābrīdina par veselības apdraudējumiem, bet to darīt nav viņu pienākums. Nesen mēs redzējām, ar ko tas beidzās skandālā par sieru, kurā bija listeriju piesārņojums. Pārtikas inspektoriem bieži ir jācinās ar nepietiekamu marķējumu — un ne tikai inspektoriem, bet arī patērētājiem ir tā pati problēma. Viņus pilnīgi ir pārņēmis marķējumu biezoknis. Piemēram, uz iepakojuma var uzrādīt „lauksaimnieku”, lai gan produkts ir ticis rūpnieciski apstrādāts, vai arī varētu būt norādīta „Austrijas izcelsme”, lai gan sastāvdaļas nāk no dažādām vietām.

Kvalitātē ieinteresēti patērētāji ir gatavi maksāt vairāk par augstas kvalitātes pārtikas produktiem. Rodas jautājums — cik ilgi, ja negodīgi tirgotāji arī darbojas šajā jomā. Ja kontroles sistēmas tiek vērstas pret nelieliem uzņēmumiem un gandrīz nekāda uzmanība netiek pievērsta tam, ko dara lielie ekouzņēmumi, tad kaut kas nav kārtībā ar visu sistēmu.

Herbert Dorfmann (PPE). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, komisār! Jūs šodien teicāt, ka produkti ar izcelsmes norādi ir mūsu nozares galvenais spēks. Jums ir taisnība. Tas ir īpaši pareizi attiecībā uz produktiem, kas tiek ražoti dažādos apstākļos, piemēram, kalnainos apvidos, un kam ir vajadzīgas augstākas normas. Tāpēc apzīmējums „kalnu ražojums” ir īpaši svarīgs.

Es gribu pievērsties diviem punktiem. Es domāju, ka attiecībā uz šiem produktiem mums jādod lauksaimniekiem iespēja organizēt starparodu komitejas un jāatbalsta konsorcijs, kuros viņi arī varētu pieņemt lēmumus par tirgu. Tas nebūtu pretrunā likumam par konkurenci un, pat ja tā tomēr būtu, katrā gadījumā tā būtu mazāka pretruna nekā veikalu tīklu koncentrācija, kurai mēs esam bijuši liecinieki pāris pēdējos gados.

Attiecībā uz kvalitātes standartiem, par ko daudz jau ir pateikts, es zinu par diskusiju presē un arī runas par līkajiem gurķiem. Tomēr ražotāji grib šos noteikumus, un viņiem tie ir vajadzīgi. Mums tas jāņem vērā mūsu debatēs un arī mūsu rītdienas balsojumā.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Sertificēšanas mehānismi varētu būt ieguldījums, kas palielinātu lauksaimnieku darba vērtību, uzlabotu viņu ienākumus un veicinātu kvalitāti un pārtikas nekaitīgumu. Tomēr, tā kā pašreizējās sertifikēšanas procedūras ir sarežģītas, prasa laiku un galvenais — ir dārgas, to efekts ir bijis negatīvs, jo īpaši mazām un vidējām lauku saimniecībām. Augstākas ražošanas izmaksas un ienākuma sadale pa visu vērtības ķēdi rada vēl nelabvēlīgākus nosacījumus ražotājam līdz ar vēl viena uzņēmēja pieslēgšanos šai ķēdei.

Ņemot to vērā, sertifikēšana ir jāveic valsts iestādēm kā kvalitātes, nekaitīguma un pārredzamības efektīva garantija patērētājiem, un tā nedrīkst radīt augstākas izmaksas ražotājiem.

Tomēr galvenais, ja gribam panākt labu politiku, ir jābūt citai lauksaimniecības politikai, pamatīgai kopējās lauksaimniecības politikas reformai, kas atbalsta vietējo aizsardzību, tiesības ražot un tiesības uz pārtikas apgādes suverenitāti, kas aizsargās lauksaimniekus un patērētājus no sekām, ko rada pasaules tirdzniecības regulējumu mazināšanās un nekontrolēta tirgu liberalizācija, kas iesloga viņus vai nu divpusēju nolīgumu shēmās, vai Pasaules Tirdzniecības organizācijas shēmās.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Eiropas Savienības lauksaimniecības ražojumi ir labi zināmi starptautiskajā tirgū un tiek augstu vērtēti to kvalitātes dēļ. Domājot par kopējās lauksaimniecības politikas nākotnes perspektīvām, esmu pārliecināts, ka produktu kvalitātei jā saglabājas kā svarīgajam mērķim nākotnē. Augstas kvalitātes lauksaimniecības produkti ir ne tikai mūsu vizītkarte globālā mērogā; tie ir arī ES reģiona ļoti svarīga ekonomiskās un sociālās dzīves sastāvdaļa. Kvalitātes politika ir jāattīsta, nodrošinot lielāku skaidrību

ar produktu sertificēšanu un marķēšanu, kas ir saprotama visiem Eiropas Savienības patērētājiem. Lai aizsargātu kvalitatīvu lauksaimniecības produktu ražošanu, mums jāizstrādā skaidri noteikumi tādu produktu marķēšanai, kuri var saturēt ģenētiski modificētus organismus. Šī problēma ir kļuvusi īpaši nozīmīga kopš Komisijas lēmuma atļaut lietot ģenētiski modificētus kartupeļus lopbarībā. Kamēr mēs nenoteiksim šādu produktu marķēšanas un sertificēšanas standartus, tiek apdraudēta nākamā ES pārtikas kvalitātes politika un mūsu visu veselība.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Priekšsēdētājas kundze, pateicoties kopējās lauksaimniecības politikas instrumentiem, lauksaimniecības tirgu Eiropas Savienībā raksturo augstas kvalitātes lauksaimniecības un pārtikas produktu piedāvājums. Augsti standarti, atbilstoša pārtikas kvalitāte un pietiekama apgāde ir komponenti kaut kam tik svarīgam kā nodrošinājums ar pārtiku.

Ir svarīgi, lai informācija par preču kvalitāti nonāktu līdz patērētājam. Mēs zinām, ka katram produktam, kam ir atļauts nonākt tirgū, ir jāatbilst obligātiem standartiem. Par produkta īpašu kvalitāti, kas pārsniedz obligātos standartus, ir jādod siks izklāsts, lai uzlabotu tā konkurētspēju, pievēršot uzmanību tā papildu kvalitātes īpašībām, par kurām patērētājam jāmaksā.

Cita svarīga informācija, kam arī ir jābūt uz pārtikas produktiem, ir izcelsmes un izejmateriāla apstrādes vieta. Patērētājiem ir jāzina, ko viņi pērk un par ko viņi maksā. Šādas informācijas trūkums vājina to lauksaimniecības un pārtikas produktu konkurētspēju, kurus ražo un pārstrādā Eiropā, salīdzinot ar importētām precēm, kas tiek ražotas, neievērojot dzīvnieku labturību, vides prasības vai darba ņēmēju sociālos standartus.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, *Scotta* kunga veiksmīgais ziņojums ļoti lielā mērā ir patērētāju aizsardzības interesēs. Lauksaimniecības produktu nekaitīgumam, tostarp saistībā ar veselību, patiešām ir jābūt svarīgai prioritātei. Es vēlos atzīmēt to, cik liela nozīme ir pārtikas izcelsmes norāžu uzlabošanai. Katram lauksaimniecības produktam Eiropas Savienībā ir jābūt skaidri marķētam, norādot izejmateriālu izcelsmi. Patērētājus nedrīkst mānīt ar nelikumīgu marķējumu. Piemēram, Ķīna. Austrijā ievēd importētas sēklas, un pēc tam tiek pārdota tā sauktā „spiesto sēklu eļļa”. Vēl sliktāk, ja nobaroti dzīvnieki tiek transportēti pa visu Eiropu nožēlojamā apstākļos, lai ražotu, piemēram, tā saukto „Tiroles bekonu”. Tāpēc mums jākoncentrē uzmanība uz reģionālām piegādēm, un savu patērētāju un savu lauksaimnieku interesēs mums jāatbalsta vietējie lauksaimnieki un mazās lopkautuves.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (BG) Priekšsēdētājas kundze, komisār, dāmas un kungi! Es apsveicu *Scotta* kungu par šo ziņojumu, kas raida skaidru signālu par Eiropas Parlamenta vēlmi un apņēmību aktīvi piedalīties nākamajās debatēs par KLP nākotni. Es atzinīgi vērtēju ierosinājumu par logotipa izveidi, ar kuru skaidri tiek parādīts, ka konkrētais produkts ir ražots un pārstrādāts tikai un vienīgi Eiropā. Es uzskatu, ka tas nodrošinās vēl vienu atbalsta apliecinājumu un sākotnēju garantiju mūsu produktu augstajai kvalitātei.

Manuprāt, ir jāīsteno aizsargāta izcelsmes nosaukuma un ģeogrāfiskās norādes sistēma. Tas mums ļaus saglabāt reģionu atšķirīgās iezīmes un to īpatnības un liks cilvēkiem just, ka viņu ražotais produkts ir atpazīstams un tiek vērtēts tirgū. Tieši tāpēc es uzskatu, ka mums jāaizsargā Garantētā tradicionālās īpatnības instruments un jānoskaidro tas par labu piemēru mūsu daudzveidībai vienotībā. Nav nekā sliktā, ja mēs zinām, ka ēdam fetas sieru no Grieķijas, balto brinzas sieru no Bulgārijas vai *mozzarella* sieru no Itālijas. Pārtikas kvalitāte un nekaitīgums ir dažas no galvenajām problēmām, kas mums nākotnē jāatrisina. Saglabāsim savu produktu kvalitāti un to konkurētspēju un garantēsim pienācīgus ienākumus un iztikas līdzekļus saviem ražotājiem un lauksaimniekiem!

Paldies jums par uzmanību.

Dacian Cioloș, Komisijas loceklis. – (FR) Priekšsēdētājas kundze, es nesolu izskatīt visus jautājumus, kas šeit tika pieminēti, īpaši tāpēc, ka rītdien notiks balsošana, bet es tomēr vēlos izcelt dažus punktus, kas runās tika atkārtoti pieminēti.

Attiecībā uz dažādu ģeogrāfisko vietu nosaukumu sistēmu apvienošanu — es pilnīgi saprotu dažu deputātu bažas. Es varu jums apliecināt, ka man nav nodoma sagraut kaut ko, kas darbojas, kas funkcionē, kaut ko, kas ir saistīts ar patērētājiem. Mums tikai ir jāpadara kvalitātes aizsardzības sistēma skaidrāka un konsekventāka, vēl jo vairāk tāpēc, ka mēs starptautisku sarunu gaitā mēģinām panākt šo sistēmu atzīšanu.

Tāpēc ir svarīgi, lai šīs sistēmas jau būtu skaidras un viegli saprotamas mūsu partneriem un lai viņi varētu tās atzīt. Tāpēc es neesmu domājis apvienot apvienošanas dēļ. Gala iznākums būs sistēma, ar kuras palīdzību mēs varēsim veikt vienkāršošanu, neskarot lietas, kas patērētājiem jau ir viegli atpazīstamas.

Runājot par Eiropas kvalitātes logotipu, mums šajā plenārsēžu zālē ir arī jāapspiež un jānolemj, kādus mērķus mēs gribam ar to sasniegt. Vai mērķis ir vienkārši atspoguļot atbilstību pamata standartiem, kurus ievēro visi Eiropas lauksaimnieki un kuriem atbilst arī importētās preces? Patiešām — es vēlos to uzsvērt — visiem importētiem lauksaimniecības pārtikas produktiem jāatbilst obligātiem pārtikas higiēnas un nekaitīguma standartiem, kuriem atbilst mūsu pašu produkti.

Tāpēc mums jāskatās, kā vislabāk atšķirt mūsu produktus no citiem. Vai mums ir vajadzīgs Eiropas Savienības logotips vai arī mums vajadzētu norādīt izcelsmes vietas, ražošanas vietas? Ir jāatrod vislabākais mehānisms, un mēs katrā gadījumā to apsvērsim.

Attiecībā uz ģeogrāfiskās vietas norādēm starptautiskā līmenī varat būt droši, ka es rūpējos, lai mūsu partneri šo sistēmu atzītu. Mēs mēģinām to panākt sarunās, kuras vada Starptautiskā Darba organizācija, kā arī vienmēr, kad mums ir iespēja to darīt sarunās par divpusējiem nolīgumiem.

Tāpēc mēs domājam turpināt šo pieeju, un turklāt es atbilstīgi savam mandātam gribu pastiprināt šo kvalitātes zīmju komunikācijas un veicināšanas politiku starptautiski, jo kvalitāte ir vērtība un var nodrošināt mums lielāku klātbūtni starptautiskā līmenī.

Attiecībā uz īpašajiem terminiem „kalnu”, „salas” un tā tālāk mēs apsveram šāda veida sistēmu ieviešanas iespēju. Mums tagad arī ir jāizlemj, kā virzīties tālāk, lai nodrošinātu, ka tās nekļūst par papildu izmaksām tiem lauksaimniekiem, kuri vēlas tās ieviest.

Attiecībā uz starparodu organizācijām un to nozīmi aizsargātu izcelsmes apzīmējumu jeb PDO pārvaldībā, mums ir nodoms, īpaši attiecībā uz pienu — jo lielākā daļa PDO un aizsargāto ģeogrāfisko vietu norāžu (PGI) koncentrējas tajā nozarē — veikt pētījumu, lai redzētu, kā kvotu likvidēšana ietekmēs šo kvalitātes aizsardzības sistēmu netraucētu darbību, un es ceru, ka, pamatojoties uz šo ziņojumu, mēs redzēsim, kādi pasākumi mums būs jāveic, ja radīsies tāda vajadzība.

Giancarlo Scottà, referents. – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Paldies, komisār Ciolos! Es vēlos sākumā ļoti īsi izteikties par zemi.

Zeme ir tā, no kuras mēs gūstam savus produktus un kura mums jāaglabā nākotnei un tiem, kam būs jādara tas pats. Tieši tāpēc, pamatojoties uz šo vienkāršo atziņu kā sākuma punktu, es vēlos pāriet pie ražotājiem pie tiem, kas apstrādā zemi, kuri jāatzīst arī tiem, kas vēlāk bauda pārdodamo produkciju, ko viņi atrod lielveikalā vai kādā citā tirdzniecības vietā. Tāpēc ir tikai pareizi, ja mēs vispirms izrādām cieņu zemei, kas nes mums augļus, tad apstrādātājam, ja tāds ir, bet galvenokārt patērētājam.

Es vēlos iesniegt priekšlikumu patērētāju labā, un es neesmu drošs, vai tas tiks vai netiks atzinīgi novērtēts: kāpēc nepavaicāt patērētājiem, ko viņi vēlas zināt? Tādējādi mēs zināsim, kuru iespējamo marķējumu patērētāji spēj izlasīt un saprast, un varbūt tas būs daudz vienkāršāks par mūsu pašreizējiem sarežģītajiem marķējumiem. Kāpēc patērētāji nedrīkst zināt, ka viņi var izvēlēties, vai dzert litru piena no Eiropas vai litru piena no Brazīlijas? Viņi ir tie, kuriem būs jāizvēlas, vai litrs Brazīlijas piena ir labāks par litru piena, kas ražots Eiropas Savienībā.

Katrā gadījumā es uzskatu un ceru, ka šis ziņojums būs noderīgs komisāram Ciolos turpmāk kā informācijas avots, kas palīdzēs attīstīt iepriekš minēto saikni: zeme, ražotājs, pārstrādātājs, ja tāds ir, patērētājs, nekaitīgums un jautājumā par nekaitīgumu vissvarīgākais elements — kvalitāte. Mēs visi esam runājuši par kvalitāti, un es uzskatu, ka mēs visi iestājamies par savu produktu kvalitātes vēl lielāku uzlabošanu, ja tas nozīmē ēst labi un veselīgi.

Priekšsēdētāja. – Debates tiek slēgtas.

Balsošana notiks rītdien.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

Paolo Bartolozzi (PPE), rakstiski. – (IT) Jautājums par lauksaimniecības produktu kvalitātes politiku ir guvis autoritatīvu un vienprātīgu atbalsi Eiropas Parlamenta Lauksaimniecības un lauku attīstības komitejā, līdz ar to pilnveidojot pašreizējo tiesisko regulējumu. Eiropas lauksaimniecības ražotāji beidzot ir panākuši, ka Eiropas tiesību aktos tiek atzīta viņu produktu kvalitāte saistībā ar ražošanas reģionu. Tā ir garantija, ka viņi tiek aizsargāti pret tirgus globalizāciju un ka tiek nodrošināts, ka „informēts” patērētājs var atteikties no produkta, kuram nav obligātās ģeogrāfiskās izcelsmes vietas norādes, kas nav skaidri sertificēts un neatbilst tirgvedības un pret viltošanu vērstajiem noteikumiem. Patērētāji iepērkoties varēs izdarīt savu izvēli, pilnīgi zinot noteikumus, kas attiecas uz viņu izvēlēto produktu. Eiropas Parlaments turpinās cīņu gan par

lauksaimnieku, gan patērētāju aizsardzību. Patērētāju veselība ir atkarīga no produktu kvalitātes, ko ražo lauksaimnieki. Manā grozījumā par produkta īpašību aizsardzību, ko Lauksaimniecības un lauku attīstības komiteja ir atbalstījusi, atzīts, ka reģioniem ir būtiska nozīme kā ražotāja partneriem, jo īpaši tradicionālo un bioloģisko produktu ražotājiem, un aicināts reģionus iesaistīties produktu atzīšanā un veicināšanā ar ģeogrāfiskās vietas norādi tradicionāliem produktiem un bioloģiskiem produktiem. Es ar prieku konstatēju, ka šī norāde tiek atzīta.

Sergio Berlato (PPE), rakstiski. – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Lauksaimniecības produkcijas kvalitāte ir būtiski svarīgs temats, kad jāinformē pircējs un patērētājs par produktu īpašībām un jānodrošina turpmākas garantijas, ka produktu iegāde no Eiropas Savienības nozīmē augstu kvalitāti, kas izriet no dažādajām reģionālajām tradīcijām Eiropas Savienībā. Gadiem ilgi lauksaimniecības produktu kvalitātes politika ir īstenojusies sadrumstalotā veidā, ko raksturoja virkne nozaru instrumentu. Tirgus globalizācija un ekonomikas un finanšu krīze, kas ir iestājusies Eiropā, nav zēlojusi arī lauksaimniecību. Lai no tās izkļūtu, mums jākoncentrējas uz mūsu produktu kvalitāti un nekaitīgumu. Nepārtrauktiem centieniem uzlabot kvalitāti ir jābūt par būtisku komponenti ES lauksaimniecības pārtikas nozares stratēģijā pasaules tirgū. Turklāt es uzskatu, ka nopietni ir jāapsver Komisijas priekšlikums par Eiropas kvalitātes logotipa ieviešanu produktiem, kuru izcelsme un pārstrāde ir pilnīgi saistīta ar Eiropu. Šis logotips faktiski būtu oficiāls apstiprinājums Eiropas lauksaimnieku centieniem uzturēt augstus ražošanas standartus. Visbeidzot, ļoti laba ir iecere par likumdošanas vienkāršošanu, lai samazinātu birokrātisko slogu uzņēmumiem, vienlaikus garantējot to, ka tiek saglabāti Eiropas ražotāju sasniegtie kvalitātes standarti.

Robert Dušek (S&D), rakstiski. – (CS) Lauksaimniecības produktu kvalitātes politika nav statiska politika, kas nošķirta no pārējiem ar lauksaimniecību saistītajiem politikas aspektiem. Tieši otrādi, kopējās lauksaimniecības politikas reformai ir jāietver arī jautājumi par pielāgošanos klimata pārmaiņām, bioloģiskās daudzveidības saglabāšanu, energoapgādes un ūdensapgādes drošību, pienācīgu dzīves apstākļu nodrošināšanu dzīvniekiem un Eiropas zivsaimniecību. Produktu kvalitātes politika var palīdzēt palielināt Eiropas lauksaimnieku konkurētspēju un saglabāt ekonomisku ienesīgumu lauku teritorijās krīzes apstākļos, tieši pateicoties lauksaimniecības produktu kvalitātei un pārtikas produktu augstai kvalitātei kā mērķim. Arī turpmāk bez izņēmuma ir jābūt spēkā tam, ka ES produktu pirkums nozīmē augstas kvalitātes produktu pirkumu, kurus ražo, pamatojoties uz dažādu Eiropas reģionu tradīcijām, vienlaikus ievērojot visaugstākos ražošanas standartus attiecībā uz pārtikas nekaitīgumu. Es atbalstu Komisijas priekšlikumu par Eiropas kvalitātes logotipa ieviešanu, kas tiktu lietots produktiem, kuru ražošana un pārstrāde notikusi tikai Eiropas Savienībā. Patērētāji jāauc pārtikas apstrādes vietas apzīmējumu ar lauksaimniecības produkta izcelsmes vietu. Ir jāuzsver, ka pats ražošanas process var dramatiskā veidā negatīvi ietekmēt produkta kvalitāti un īpašības. Es atzinīgi vērtēju arī ģeogrāfisko norāžu un tradicionālo izstrādājumu reģistrēšanas sistēmu saglabāšanu, jo šīs norādes ir svarīgas Eiropas lauksaimniecībai ne tikai no ekonomiskā, bet arī no vides un sociālā viedokļa.

19. G20 valstu nodarbinātības ministru tikšanās Vašingtonā 20. un 21. aprīlī (debates)

Priekšsēdētāja. – Nākamais punkts ir Komisijas paziņojums par G20 valstu nodarbinātības ministru tikšanos Vašingtonā 20. un 21. aprīlī.

Lászlo Andor, Komisijas loceklis. – Priekšsēdētājas kundze, Starptautiskās Darba organizācijas (SDO) un Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācijas (ESAO) jaunākās prognozes liecina, ka rūpnieciski attīstītajās valstīs bezdarba līmenis vēl arvien aug, un tas nesasniegs savu kulminācijas punktu pirms 2011. gada.

Savukārt vairāk par 200 miljoniem darba ņēmēju jaunattīstības un jaunizveidotajās valstīs draud nonāksana galējā nabadzībā. Tā rezultātā varētu rasties aptuveni 1,5 miljardi trūcīgo darba ņēmēju visā pasaulē. Šie skaitļi runā paši par sevi. Patiešām, pašreizējā krīze parādīja mūsu arvien ciešāk savstarpēji saistītās globālās ekonomikas vissāpīgākos trūkumus. Tagad ir skaidra vienprātība par vajadzību veikt globālus pasākumus, lai risinātu globālās problēmas.

Pagājušajā gadā Pitsburgā G20 valstu vadītāji solīja nodrošināt, ka tad, kad atjaunosies izaugsme, atjaunosies arī darbavietas. Atbilstoši tam G20 valstu vadītāji vienojās izveidot uz nodarbinātību orientētu sistēmu turpmākai ekonomikas izaugsmei.

Tas viss ir vērtējams ļoti atzinīgi. Komisija pilnībā atbalsta ikvienu sistēmu tādiem pasākumiem, kas ekonomikas atveseļošanā galveno nozīmi piešķir kvalitatīvām darbavietām un palīdz cilvēkiem atgūt darbu

visā pasaulē. Šī pieeja atspoguļo nepārprotamo realitāti, ka nodarbinātība ir pamatu pamats pašreizējā globālajā ekonomikas krīzē un ka atveseļošanās kopā ar bezdarbu — tā nav izvēle.

Pitsburgā valstu vadītāji aicināja Amerikas Savienoto Valstu darba lietu sekretāru sasaukt G20 valstu darba un nodarbinātības ministru sanāksmi. Viņu uzdevums būs novērtēt globālo nodarbinātības situāciju un apspriest politisko pasākumu ietekmi uz krīzi, kā arī iespējamo vajadzību veikt turpmākus pasākumus. Turklāt ministriem ir jāapsver vidēja termiņa nodarbinātības un prasmju attīstības politikas jomas, sociālās aizsardzības programmas un labākā prakse, lai nodrošinātu, ka darba ņēmēji var gūt labumu no zinātnes un tehnoloģijas attīstības. Šī nepieredzētā sanāksme notiks Vašingtonā 20. un 21. aprīlī. Tajā piedalīsies arī Komisija un Spānijas prezidentūra.

Komisija cieši sadarbojas ar SDO, gatavojoties šai sanāksmei, kas mums piedāvās jo īpaši iespēju visā pasaulē sekmēt pienācīgu darbu Eiropas Savienības vārdā. Šajā ziņā būtiska nozīme ir SDO starptautiski atzīto darba pamatstandartu piemērošanai un centieniem sasniegt mērķi attiecībā uz sociālā pamatnodrošinājuma plūsmu. Turklāt G20 valstu pilnvarās ietilpst tas, lai SDO un citas starptautiskas organizācijas attīstītu vidēja termiņa globālu apmācības stratēģiju.

Komisija būtiski sekmē šos centienus, izmantojot iniciatīvu „Jaunas prasmes jaunām darbavietām”. Tā ir daļa no Eiropas 2020. gada pamatiniciatīvas jaunu prasmju un darbavietu veidošanā. Šajā ziņā pamatuzdevums ir virzīt uz priekšu globālā darbaspēka pārkvalificēšanas un uzlabošanas stratēģiju un veicināt pāreju no vienas darbavietas uz citu un — attiecībā uz jauniešiem — no izglītības uz darbu.

Sociālo partneru iesaistīšanās var dot milzīgu pievienoto vērtību. Mēs visi šeit zinām, cik efektīvs var būt Eiropas sociālais dialogs attiecībā uz dažādu pasākumu izstrādes uzlabošanu nodarbinātības jomā. Komisija ir gatava dalīties šajā pieredzē ar Eiropas Savienības starptautiskajiem partneriem. Komisija informēs Parlamentu par Vašingtonas sanāksmē panākto progresu.

G20 valstu nodarbinātības ministru sanāksme būs mūsu izdevība attīstīt jaunus pasākumus, kas veidos pēckrīzes politiku. Šie jaunie pasākumi un jaunās politikas jomas var sekmēt līdzsvarotu izklūšanu no krīzes, ekonomikas atveseļošanā galveno nozīmi piešķirot darbavietām, un var pārvarēt krīzes sekas. Mērķis ir dot vajadzīgo ieguldījumu un ievirzi G20 valstu vadītāju augstākā līmeņa sanāksmēm, kas šogad vēlāk notiks Kanādā un Korejā.

Elisabeth Morin-Chartier, PPE grupas vārdā. – (FR) Priekšsēdētājas kundze, komisār, dāmas un kung! Pašreizējās ekonomikas un finanšu krīzes apstākļos šī G20 augstākā līmeņa sanāksme liek mums secināt, ka pirmais mērķis, kas mums ir jāsasniedz, ir tas, lai palielinātu darba ņēmēju iespējas iekļauties darba tirgū.

Tā ir vajadzība, jo sociāla integrācija nevar pastāvēt bez integrācijas darbavietā. Tādēļ šodien, gatavojoties šai G20 sanāksmei, vienīgais moto un vienīgais mērķis, kas mums visiem ir kopīgs, ir mērķis apkarot bezdarbu.

Kā jūs tikko teicāt, komisār, bezdarbs Eiropas Savienībā un pasaulē ir ievērojami pieaudzis, bet ir pietiekami skaidrs, ka palielinās nevienlīdzība un ka tā palielinās pat straujāk jauniešu, pagaidu darba ņēmēju, migrantu un sieviešu vidū.

Tādējādi šodien redzot, ka 21,4 % jauniešu ir bezdarbnieki, salīdzinot ar 14,7 %, kas bija bez darba pirms diviem gadiem un kas jau bija iespaidīgs rādītājs, bezdarba līmeņa palielinājuma ātrums ir ļoti satraucošs.

Tādēļ mums Eiropas un globālā līmenī — jo atbilde var būt tikai globāla — kopīgi jāveido konverģences un integrācijas stratēģijas, kas nepārprotami atzīst faktu, ka dinamiska sociālā un kohēzijas politika ir pamatā mūsu sabiedrības attīstībai.

Es vēlētos jums atgādināt arī par Pasaules Tirdzniecības organizācijas Globālo darbavietu paktu, kas piedāvā piemērotu stratēģisku variantu virkni, lai dotu iespēju mums izklūst no šīs krīzes.

Kāda ir mūsu nostāja attiecībā uz Eiropas Komisijas priekšlikumu, pamatot jauno — pēc 2010. gada stratēģijas — sistēmu uz sociālo tirgus ekonomiku, integrāciju un pārredzamību?

Es ceru, ka mūsu Eiropas darba un nodarbinātības ministri šīs augstākā līmeņa sanāksmes laikā neaizmirsīs, ka viņiem būs jāsniedz atskaite par bezdarba līmeņa paaugstināšanos visiem tiem miljoniem cilvēku, kuri viens pēc otra ir zaudējuši darbu pēdējo mēnešu laikā.

Komisār L. Andor, Eiropas Savienība tādēļ cer, ka jūs rīkosieties tā, lai mēs varētu atkal pārliecināt savus līdzpilsoņus un atgriezt viņus atpakaļ darbā.

Alejandro Cercas, S&D grupas vārdā. – (ES) Priekšsēdētājas kundze, komisār, dāmas un kungi! Arī es esmu ļoti priecīgs, ka mums šo pēcpusdien ir izdevība piedalīties šajās debatēs, gatavojoties augstākā līmeņa sanāksmei, kurā jūs visi piedalīsieties un kas notiks 20. un 21. aprīlī Vašingtonā.

Par šodien notiekošo sanāksmi mums jāpateicas Nodarbinātības komitejas priekšsēdētājai P. Berēs kundzei. Stihiska nelaime neļāva viņai atrasties patlaban šeit.

Es vēlētos runāt mūsu abu vārdā. Es runāšu viņas valodā, franču valodā, izmantojot dokumentus, ko viņa bija sagatavojusi, jo es esmu pārliecināts, ka jūs būsiet ļoti ieinteresēti dzirdēt viņas pašas vārdus:

(FR) Tieši tādēļ, komisār, tad, kad bezdarba līmenis Eiropā drīz pārsniegs 10 % atzīmi, kad pasaulē ir vairāk nekā pusotra miljarda trūcīgo darba ņēmēju un kad krīze skar vēl 200 miljonus trūcīgo darba ņēmēju, ir pienācis laiks vadītājiem pievērsties krīzes sociālajām sekām un piešķirt prioritāti nodarbinātībai.

Mēs atbalstām to sagatavošanas darbu, ko jūs esat veikuši ciešā sadarbībā un dialogā ar sociālajiem partneriem.

Sanāksmē, kurā pēc valstu vai valdību vadītāju ierosmes viņi pulcējās Pitsburgā, makroekonomiskie jautājumi beidzot tiek saskaņoti ar sociālo dimensiju. Lai izvairītos no kļūdām, kas noveda pie krīzes, mums pilnībā ir jānodrošina tas, lai krīze turpmāk nepalielinātu sociālo nevienlīdzību mūsu valstu iekšienē, ES dalībvalstu starpā un starptautiskajā līmenī.

Mums ir jānodrošina, lai pārsteidzīga stratēģija attiecībā uz krīzes izbeigšanu neizjauc mūsu sociālo modeli, jo šīs krīzes, kuru mēs izjūtam jau trīs gadus, izcelsme ir absolūti sociāla. Nepietiek, ja regulē finanšu produktus; mums ir jātiek līdz pašiem dziļākajiem ļauno darbu pamatiem.

Diemžēl mēs baidāmies, ka, neskatoties uz daudziem tādu organizāciju ziņojumiem kā, piemēram, Starptautiskā Darba organizācija (SDO) un Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācija (ESAO), kas uzsver sociālās nevienlīdzības pastiprināšanos, vēl arvien trūkst politiskās gribas attiecībā uz sociālo dimensiju. Pierādījums tam ir sociālo jautājumu ļoti sliktā uzskatāmība, un tie pat nav minēti G20 oficiālajā tīmekļa vietnē. Tāpat nepieņemams ir ECOFIN padomes nesen pieņemtais lēmums pārtraukt nodarbinātības ārkārtas atbalsta pasākumus, kas izstrādāti, lai ātri atjaunotu valsts finanses.

Starp finanšu ministriem un nodarbinātības un sociālo lietu ministriem risinās bīstama spēle.

Komisār, mēs paļaujamies uz jums un uz Spānijas prezidentūru, uz to, ka jūs iestāsit pret šo īstermiņa pieeju un izvirzīsiet sociālos jautājumus Eiropas un starptautiskās rīcības centrā.

Marian Harkin, ALDE grupas vārdā. – Priekšsēdētājas kundze, ir ārkārtīgi būtiski, ka G20 valstu nodarbinātības un darba ministri savu ekonomikas atveseļošanas plānu pamatā liek kvalitatīvas darbavietas.

Kā jūs zināt, komisār, daudziem darba ņēmējiem situācija ir nomācoša, to raksturo bezdarba palielināšanās, samazinātas darba stundas, nozīmīgi algu samazinājumi, jūsu pieminētie trūcīgie darba ņēmēji un nepiemērotas vai neesošas apmācības iespējas. Tajā pašā laikā darba ņēmēji redz, ka bankas tiek rekapitalizētas, ka mazie un vidējie uzņēmumi, kas ir ekonomikas izaugsmes virzītājspēks, cieš no līdzekļu trūkuma un tiek zaudētas darbavietas.

Nodokļu disciplīna un izdevumu samazināšana nedrīkst aizstāt darbavietu atbalsta plānu, tomēr tā notiek daudzās valstīs, arī manā valstī, Īrijā. Komisija augstu vērtē mūsu nodokļu disciplīnu, bet mēs iznīcinām darbavietas. Mēs noslēdzam bilanci, bet mūsu darba ņēmēji par to maksā. G20 valstu ministriem ir cieši jāaņem atbalstīt pienācīgu darbu un piešķirt prioritāti darbavietu skaita pieaugumam līdztekus to cilvēku minimālajiem ienākumiem, sociālajai aizsardzībai un apmācībai vai pārkvalificēšanai, kuriem nav darba.

Visbeidzot, es piekrītu jums, ka viņiem ir jāaņem īstenot politikas jomas, kas atbilst SDO pamatprincipiem un tiesībām, un viņi nedrīkst pieļaut, ka pašreizējā ekonomikas krīze tiek izmantota kā attaisnojums, lai vājinātu vai neievērotu starptautiski atzītus darba standartus.

Ilda Figueiredo, GUE/NGL grupas vārdā. – (PT) Eiropas Savienības vadītājiem ir pēdējais laiks atzīt arī savu nozīmi šajā nopietnajā sociālajā krīzē, kas notiek visā Eiropā un pasaulē. Tās ir finanšu un ekonomikas krīzes sekas, ko viņi veicināja, atceļot finanšu un tirdzniecības tirgu kontroli un panākot vienošanos par brīvās tirdzniecības nolīgumiem ar trešām valstīm, neņemot vērā darba ņēmēju vai sabiedrības intereses.

Bezdarba līmeņa paaugstināšanās un bīstams un slikti apmaksāts darbs palielina nabadzību, un tās ir neoliberālās politikas un kapitālisma krīzes tiešas sekas. Starptautiskā Darba organizācija (SDO) un Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācija uzskata, ka bezdarba līmenis vēl nav sasniedzis savu

augstāko punktu rūpnieciski attīstītajās valstīs un ka drīz vairāk nekā 200 miljoni darba ņēmēju varētu nonākt galējā nabadzībā. Tas nozīmē, ka trūcīgo darba ņēmēju skaits varētu sasniegt 1,5 miljardus, visvairāk skarot sievietes un jauniešus.

Ir laiks izbeigt to regresu, ko mēs redzam sociālajās un darba tiesībās. Kvalitatīvām darbavietām, nodrošinot tiesības, ir jākļūst par prioritāti, un tām jābūt saskaņā vismaz ar SDO konvencijām. Neradot jaunas darbavietas ar tiesību nodrošinājumu, nevar būt izejas no šīs krīzes.

Kinga Gőncz (S&D). – (HU) Es domāju, ka mēs visi esam gandarīti, ka nodarbinātības un sociālo lietu ministri tagad satiekas G20 sanāksmē un ka tādējādi viņi pēc ranga ir kļuvuši vienlīdzīgi finanšu ministriem, kas līdz šim tā nav bijis. Šķiet, ka bija vajadzīga ekonomikas krīze, lai būtu iespējams runāt par globāliem ekonomikas pasākumiem ne tikai attiecībā uz ekonomiku un finansēm, bet arī attiecībā uz sociālajiem un nodarbinātības jautājumiem. Tas ir īpaši svarīgi tagad, kad šķiet, ka krīzes radītās ekonomiskās grūtības mazinās, bezdarbam un nabadzībai turpinot pieaugt. Mēs zinām, ka tam ilgtermiņā būs sociālas, kā arī politiskas sekas. Visā pasaulē tas iet roku rokā ar ekstrēmismu, kas arī rada ilgtermiņa draudus.

Nodarbinātības un sociālo lietu ministriem ir svarīgi attīstīt nozaru politikas jomas, kas var atrisināt nodarbinātības situāciju un samazināt nabadzību. Ļaujiet man sniegt konkrētu piemēru, kas tika minēts G20 augstākā līmeņa sanāksmē, proti, tas ir mikrofinanšu instruments, kas ne vien palielina sociālo kohēziju, bet arī pašpietiekamību, un arī šā iemesla dēļ var būt nozīmīgs. Tomēr ir žēl, ka Parlaments nevar pieņemt nostāju un iesniegt to G20 sanāksmei, bet var vienīgi nosūtīt mūsu mutiskos vēstījumus. Tomēr es uzskatu, kas arī tas ir vairāk nekā jebkas, ko mēs esam darījuši līdz šim.

Elizabeth Lynne (ALDE). – Priekšsēdētājas kundze, kā mēs visi sakām, finanšu krīze vienkāršos cilvēkus ir skārusi ļoti smagi.

Tādēļ mums ir jābūt drošiem par to, ka G20 valstu nodarbinātības ministru sanāksmei, kas tiek sasaukta pirmoreiz, kā tikko tika minēts, būs pozitīvi rezultāti. Es tikai ceru, ka mēs šos pozitīvos rezultātus patiešām panāksim. Es priecājos, ka ministri neplāno koncentrēties tikai uz finanšu jomu, bet pievērsīsies arī sociālajai ietekmei uz cilvēkiem.

Mēs zinām, ka daudzās valstīs visā pasaulē bezdarbs ir rekordaugstā līmenī. Mums jāskatās uz reālo veidu, kā cilvēkiem dabūt darbu — reālas darbavietas. Piemēram, apmācības programmām ir jābūt piemērotām, lai tās patiešām atbilstu pašreizējām vajadzībām. Mums vajadzētu pievērsties arī tam, lai tiktu izpēta to valstu labākā prakse, kuras jau ir ieviesušas dažādus pasākumus, un tiktu mēģināts to izvērst citās valstīs, lai censtos palīdzēt tām sabiedrības grupām, kuras ir sociāli visvairāk atstumtas. Šajās valstīs ir paveikts darbs, tad kādēļ mēs no tām nemācāmies?

Mums ir jābūt drošiem, ka patiešām tiek īstenotas galvenās SDO konvencijas. Mums ir jābūt drošiem, ka tiek īstenota ANO Konvencija par invalīdu tiesībām. Mums ir jābūt drošiem, ka tie, kuri netiek aizsargāti šobrīd, tiks aizsargāti turpmāk.

Thomas Händel (GUE/NGL). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, komisār, dāmas un kungi! G20 augstākā līmeņa sanāksme, kas notika Pitsburgā, sniedza labu paraugu. Tā pieprasīja ekonomikas atveseļošanas plānus, lai veicinātu pienācīgu darbu, kas sekmēs drošību un darba vietu radīšanu, un tā piešķīra prioritāti nodarbinātības pieaugumam.

Es tādēļ aicinu Eiropas darba ministrus, lai viņi kategoriski prasa G20 locekļiem, pirmkārt, neatgriezties pie saviem ekonomikas atveseļošanas pasākumu kopumiem, bet strādāt smagāk un vairāk, lai radītu darbavietas; otrkārt, strādāt, lai nodrošinātu finansiāli drošu īslaicīgu darbu, lai novērstu darbavietu zaudēšanu; treškārt, veicināt valsts investīcijas darbavietu radīšanai un ilgtspējīgai ekoloģiskai izaugsmei un, ceturtkārt, stiprināt un paplašināt sociālās drošības pasākumus, lai nodrošinātu piekļuvi šiem pasākumiem. Tas nodrošinās arī pirktpēju iekšējā tirgū, kā arī nodarbinātību, un palīdzēs apkarot nabadzību. Sadarbība ar sociālajiem partneriem acīmredzami ir ļoti nozīmīga Eiropas darba ministriem, lai stiprinātu sociālo dialogu pat lielākā mērā nekā to vēlas komisārs.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Priekšsēdētājas kundze, Komisija! 20. aprīlī Vašingtonā būs vienreizējs notikums: pirmoreiz pasaules 20 bagātāko valstu nodarbinātības ministriem ir jātiekas konferencē. Šajā konferencē skaļi un spēcīgi ir jābūt dzirdamai Eiropas balsij. Eiropā pastāv risks nākamajos trīs gados zaudēt četrarpus miljonus darbavietas, un tas ietekmēs izaugsmi, kaitēs sociālajai kohēzijai un izraisīs sociālos nemierus.

Darbavietu radīšanai ir jāklūst par Eiropas prioritāti. Steidzami ir jānosaka gan ilgtermiņa, gan tūlītēji reāli, konkrēti, skaitliski mērķi. Mums steidzami ir jāspēj nodrošināt pienācīgu darbu Eiropas pilsoņiem. Mums steidzami ir jāspēj nodrošināt nodarbinātību un darba ņēmēju pensijas tiesības.

Mēs gandrīz aizmirstam acīmredzamo — ka darbs ir izaugsmes svira. Es domāju, ka mums galu galā ir jāsaprot tas, ka mēs nevaram runāt par ekonomikas politiku, pastāvīgi nepaturot prātā nodarbinātības parametru.

Es nobeigumā gribētu teikt, ka pretējā gadījumā mums būs jārunā nevis par nodarbinātības ministru padomi, bet par bezdarba ministru padomi.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Priekšsēdētājas kundze, manuprāt, bezdarba un zema nodarbinātības līmeņa risinājums nebūs ilgstošs, ja vien mēs nemainīsim pašreizējo pieeju, kas kapitālam piešķir prioritāti pār darbu, un ja vien mēs neieviesīsim jaunu bagātības sadales veidu, kas ietver atalgojuma, sociālās aizsardzības līmeņu un minimālo pabalstu palielinājumu. Tas radīs nosacījumus ilgtspējīgai ekonomikas atveseļošanai, kas nodrošina darbavietu pārpilnību. Sociāls progress, nevis pretējā tendence, ir priekšnosacījums ekonomikas krīzes beigām.

G20 augstākā līmeņa sanāksmei ir jābūt stimulam, lai mobilizētu starptautisko banku nozari atbalstīt selektīvu kredītu, kas palīdzētu nodarbinātībai, ieguldījumiem darbavietu radīšanā un jaunas, videi nekaitīgas ekonomikas veicinātājiem.

Tajā pašā laikā ir jāapliek ar nodokļiem spekulatīvas kapitāla plūsmas, lai tās varētu novirzīt cīņai pret nabadzību.

Es ierosinu, lai mēs pārbaudām un izmēģinām profesionālo un ar apmācību saistīto sociālās drošības sistēmu nākamajām darbavietām, vienlaikus attīstot sabiedrisko pētniecību, kas ir būtiska jaunai, ilgstošai un ilgtspējīgai ekonomikai.

SĒDI VADA: R. WIELAND

Priekšsēdētāja vietnieks

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) G20 vadītāji 2009. gada septembrī Pitsburgā noteica, ka līdzšinējo darbavietu saglabāšanai un jaunu darbavietu radīšanai ir jābūt ekonomikas atveseļošanas plānu galvenajai prioritātei.

Neskatoties uz Starptautiskā Valūtas fonda prognozēm par 3 % ekonomikas pieaugumu, ESAO un SDO prognozes liecina, ka bezdarba līmenis joprojām strauji pieaugs līdz pat 2011. gada pirmajai pusei.

Ekonomikas un finanšu krīze ir smagi skārusi Eiropas uzņēmumus, nemaz nerunājot cita starpā par dalībvalstu budžetiem.

G20 nodarbinātības un sociālās labklājības ministriem jāpieprasa, lai ekonomikas krīzes dēļ grūtībās nonākušiem uzņēmumiem piešķirtais atbalsts tiktu pagarināts līdz brīdim, kad bezdarba līmenis atkal sāks pazemināties.

Turklāt es uzskatu, ka šiem ministriem jāatrod pasākumi, kā atbalstīt gan valsts ierēdņus, gan darba ņēmējus, kas tiek apmaksāti no sabiedriskiem fondiem, piemēram, skolotājus un ārstus, kas zaudē darbu piešķirtā budžeta valsts iestādēm samazinājuma dēļ.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Mums atzinīgi jāvērtē fakts, ka nodarbinātības ministri pirmoreiz tiekas G20 pasākumā. G20 vadītāju augstākā līmeņa sanāksmē 2009. gadā Pitsburgā valstu vadītāji vienojās, ka nacionālās ekonomikas atveseļošanās plānos uzsvaram jābūt uz darbavietu saglabāšanu un radīšanu. Tomēr kopš šīs augstākā līmeņa sanāksmes situācija ir pasliktinājusies gan Eiropas Savienībā, gan globālā mērogā. Dažās dalībvalstīs bezdarbnieku skaits, kas pieaug ik dienu, ir sasniedzis kritisku līmeni, un dažu valstu valdību krīzes vadības plāni ievērojami pasliktina cilvēku stāvokli, jo tiek samazinātas pensijas un citas svarīgas sociālās garantijas. Mazie un vidējie uzņēmumi masveidā tiek slēgti. Es domāju, ka G20 augstākā līmeņa sanāksmē galvenajam uzsvaram ir jābūt uz vienošanos par konkrētiem pasākumiem, lai stabilizētu bezdarba līmeni, jo cilvēku vilšanās un bailes neveicinās ātru atlabšanu mūsu valstīs.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Pirmkārt, es patiešām atzinīgi vērtēju to, ka G20 sanāksmē pirmoreiz pasaules visvarenāko valstu ministri, nodarbinātības ministri tiksies, lai apspriestu vissvarīgākās problēmas, citiem vārdiem sakot, kā pārvarēt bezdarbu un palielināt nodarbinātību. Faktiski šī sanāksme notiks ļoti

smagā situācijā, jo tikai Eiropas Savienībā vien aptuveni 5,5 miljoni jauniešu ir bez darba. Ilgstošo bezdarbnieku skaits arī pastāvīgi palielinās. Šonedēļ manā valstī Lietuvā bija 300 000 reģistrētu bezdarbnieku. Mana valsts neko tādu iepriekš nav pieredzējusi savos 20 neatkarības gados. Tāpēc ir ļoti svarīgi, lai visvarenāko valstu ministri, sanākuši kopā, noteiktu konkrētus pasākumus, kas veicami, lai cilvēkiem ES valstīs būtu nevis vienkārši kaut kāds darbs, bet piemērots darbs, kvalitatīvs darbs, pienācīgi atalgots darbs, kas dod viņiem iztiku un neliek dzīvot nabadzībā. Tāpēc es ceru, ka šajā sanāksmē tiks pieņemti šādi konkrēti lēmumi.

László Andor, *Komisijas loceklis*. – Priekšsēdētāja kungs, es priecājos, ka šodien notika diskusija par nodarbinātības ministru sanākumi Vašingtonā, jo tā nebūs vienīgā augstākā līmeņa sanāksme, kurā tiks uzklaušīts Parlamenta deputātu teiktais par tik svarīgu tematu. Drīz notiks vēl viena augstākā līmeņa sanāksme, kurā arī būtu jādzird tas, ko jūs šodien teicāt. Es domāju par rītdienas augstākā līmeņa sanākumi Briselē, kurā ir iespēja atbalstīt Eiropas 2020. gada programmu ar spēcīgu iekļaujošu pīlāru un mērķtiecīgām iniciatīvām nodarbinātības stimulēšanai un nabadzības mazināšanai, un ar nopietniem mērķiem, kas iekļauti šajā stratēģijā.

Ir jānovērtē tas, cik nopietnu krīzi pasaules ekonomika ir pārdzīvojusi pagājušos divos gados, un runa nav tikai par statistikas rādītāju pasliktināšanos. Es pilnīgi piekrītu *Göncz* kundzei, ka mums ir jānovērtē arī politiskais risks, risks, kuru šī krīze rada Eiropas civilizācijai.

Un es ceru, ka vadītāji, kas rīt tiksies, to sapratīs un izdarīs ļoti atbildīgus secinājumus šajā situācijā. Bez tiem būtu ļoti grūti pārstāvēt Eiropas vērtības pasaules mērogā, būtu ļoti grūti pietiekami pārliecinoši paust apņēmību pievērsties bezdarbam un nabadzībai G20 kontekstā.

Tas, ka darba ministri tiek saistībā ar G20 sanākumi, ir būtiska virzība uz priekšu. Vēl redzēsim, vai esam pietiekami emancipēti, lai iekļautu arī finanšu ministrus, bet ir ļoti svarīgi, ka šis pasākums notiek un ir iespēja apmainīties ar pieredzi un viedokļiem.

Ir tiesa, ka ar finanšu krīzi vispirms nodarbojās valdības, un valsts fiskālais spēks tika izmantots banku nozares stabilizēšanai. Bankās ir notikusi rekapitalizācija, un finansiālā stabilitāte ir kļuvusi par prioritāti.

Tagad par prioritāti ir jāizvirza darbavietu radīšana. Mums jāpiešķir prioritāte krīzes pārvarēšanas stratēģijai, kas nenodara ļaunu pašreizējām darbavietām un negrauj spēju investēt. Tāpēc mums vispirms ir jāpieņem lēmums radīt finansiālu kārtību, atjaunot stabilitāti un likvidēt spiedienu uz dalībvalstu valdībām veikt nepamatotus samazinājumus, kas ietekmē sociālo jomu un nodarbinātību.

Es pilnīgi piekrītu, ka SDO ir stūrakmens SDO standartu veidošanā, un atsauce uz tiem starptautiskajā diskusijā ir ļoti svarīga. Tas ir labs standarts, lai mēs varētu virzīties uz priekšu nodarbinātības un sociālo attiecību jomā.

G20 sanāksmes konteksts ir liela iespēja piedalīties diskusijās, kas notiek pārējā pasaulē, un tās iesaista mūs ne tikai diskusijās par darba attiecībām, bet arī par finanšu regulēšanu un citiem jautājumiem, piemēram, finanšu darījumu nodokli, par ko drosmīgāk spriež citās pasaules daļās un kas dažreiz ir pelnījuši nopietnāku uzmanību Eiropas Savienības iekšienē.

Tāpēc es pateicos par komentāriem, ko es dzirdēju, un par vēstījumiem, kurus es varu nodot citiem partneriem G20 grupā.

Priekšsēdētājs. – Debates tiek slēgtas.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

Ádám Kósa (PPE), *rakstiski*. – (HU) Manuprāt, ir svarīgi atzīt, ka mūsdienu lēmumu pieņēmēji atpauzē no notikumu attīstības pasaulē, ekonomikā un tehnoloģijā: drīz pat enerģētikas uzņēmums spēs labāk plānot nākotni nekā starptautiskie politiskie pārstāvji. Diemžēl nespēja atzīt šo realitāti ir acīmredzama pašreizējā 2020. gada stratēģijā. Eiropas Savienībai ir jāskatās tālāk un jābūt gatavai nest upurus ilgtspējīgākas sabiedrības interesēs. Mums arvien vairāk jākoncentrējas uz infrastruktūru un darbavietu radīšanu, nevis patēriņa palielināšanu, kas balstās uz importu. Neierobežota brīvā tirdzniecība laupa darbavietas, posta vidi, apdraud patērētāju veselību un palielina šķēršļus pieejamībai tikai tādēļ, lai garantētu produkta vai pakalpojuma cenu. Mēs nevaram atgriezties pie nekontrolētā kapitālisma galējībām — „Oliveru Tvistu” pasaulē! Pretējā gadījumā ES 2020. gada stratēģija, tieši tāpat kā Lisabonas stratēģija, beigsies ar neveiksmi.

20. Cīņa pret tuberkulozi (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais punkts ir Komisijas paziņojums par cīņu pret tuberkulozi.

John Dalli, Komisijas loceklis. – Priekšsēdētāja kungs, es atbalstu šo iespēju Pasaules tuberkulozes dienā uzsvērt Komisijas saistības risināt šīs slimības radītās problēmas.

Mēs uzskatījām, ka mūsu panākumi iepriekšējās desmitgadēs ir novērsuši draudus saistībā ar šo nopietno sabiedrības veselības problēmu. Taču mēs pārāk ilgi esam kļūdaini samazinājuši aizsardzību pret tuberkulozi. 2008. gadā Eiropas Slimību profilakses un kontroles centrs ziņoja par aptuveni 83 000 saslimšanas gadījumu un ap 6000 nāves gadījumu, ko Eiropas Savienībā un Eiropas Brīvās tirdzniecības asociācijas (EBTA) valstīs izraisījusi tuberkuloze. Tie ir 16 nāves gadījumi dienā. Tas ir vienkārši nepieņemami un prasa visu iesaistīto nozaru un ieinteresēto pušu rīcību. Tas ir nepieņemami, jo tuberkuloze ir novēršama un ārstējama slimība, kura nedrīkst radīt tik dramatiskas sekas.

Tuberkuloze ir starpnozaru problēma un tā ir saistīta ar daudziem sabiedrības veselības izaicinājumiem, ar kuriem saskaras Eiropas Savienība, tostarp mikrobu rezistences izplatīšanos, jaunu efektīvu līdzekļu trūkumu tuberkulozes diagnosticēšanai un ārstēšanai, vienlaicīgas inficēšanās ar TB un HIV strauju pieaugumu, kā arī nevienlīdzību, tuberkulozei neproporcionāli skarot vismazāk aizsargātās grupas.

Komisija pēdējos gados ir uzsākusi virkni iniciatīvu, lai stiprinātu spējas risināt problēmas saistībā ar tuberkulozi. 2000. gadā tuberkuloze tika iekļauta prioritāro slimību sarakstā, kam piemēro ES mēroga uzraudzību. Šajā kontekstā Komisija atbalstīja vairākus projektus, kas palīdzējuši koordinēt tuberkulozes uzraudzību 53 PVO Eiropas reģiona valstīs. Tas ir uzlabojis mūsu kopīgās zināšanas un epidemioloģiskās situācijas uzraudzību. Turklāt, īstenojot savas pētniecības pamatprogrammas, Komisija atbalsta jaunu tuberkulozes ārstēšanas metožu, vakcīnu, medikamentu un diagnostikas instrumentu izstrādi. Kopš 2002. gada šiem centieniem ir piešķirti vairāk nekā 124 miljoni eiro. Taču robežas nekavē tuberkulozes izplatību, tāpēc mums ir jāatbalsta valstis ārpus Eiropas Savienības.

Komisija atbalsta jaunattīstības valstu tuberkulozes kontroles programmas ar Eiropas rīcības programmu cīņai pret HIV/AIDS, malāriju un tuberkulozi, veicot ārēju darbību (2007–2011). Galvenais avots šā atbalsta finansēšanai ir Pasaules fonds cīņai pret AIDS, tuberkulozi un malāriju, kurā Komisija kopš 2002. gada ir ieguldījusi 870 miljonus eiro, kopš 2008. gada ieguldot 100 miljonus eiro gadā. Turklāt Komisija atbalsta klīniskos izmēģinājumus un iespēju veidošanu Subsahāras Āfrikā, īstenojot Eiropas un jaunattīstības valstu klīnisko izmēģinājumu partnerību (EDCTP). Visbeidzot, Eiropas Slimību profilakses un kontroles centra izveide ir devusi mums iespēju veikt centienus tuberkulozes apkarošanai jaunā līmenī.

Pēc Komisijas pieprasījuma šis centrs 2007. gada martā izstrādāja rīcības plānu cīņai pret tuberkulozi Eiropas Savienībā. Rīcības plānā ir risinātas galvenās starpnozaru problēmas, ar kurām mēs pašlaik saskaramies tuberkulozes profilaksē un kontrolē, kā arī stiprināta epidemioloģiskā uzraudzība, paredzot šādus pasākumus: tiešas un kvalitatīvas TB aprūpes nodrošināšana visiem, jaunu diagnostikas un ārstēšanas instrumentu izstrāde, vienlaicīgas inficēšanās ar TB un HIV draudu samazināšana, un multirezistentas tuberkulozes draudu risināšana.

Taču Komisija nevar gūt panākumus šīs problēmas risināšanā, rīkojoties viena pati. Pilsoniskās sabiedrības ieguldījums, lai palīdzētu visneaizsargātākajiem, kā arī dalībvalstu apņēmība ir izšķiroši faktori, lai sasniegtu mūsu mērķi, proti, atbalstītu globālo cīņu pret tuberkulozi.

Elena Oana Antonescu, PPE grupas vārdā. – (RO) „Nāves cēlonis antibiotiku ērā” ir apzīmējums, kā pētnieku grupa nodēvēja tuberkulozi, kuras nosaukums, kā daudzi no mums domāja, ir izzudis no ikdienas leksikas, bet šī slimība joprojām nogalina milzīgu skaitu cilvēku.

Tuberkuloze ir septītais biežāk sastopamais nāves cēlonis pasaulē. Diemžēl pašreizējā situācija ir īpaši raksturīga ar tādu saslimšanas gadījumu pieaugumu, kad tuberkulozes baktēriju celms ir rezistents pret standarta medikamentu terapiju.

Pasaulē 2008. gadā bija 9,4 miljoni saslimšanas gadījumu ar tuberkulozi un 1,8 miljoni nāves gadījumu. Katru sekundi kāds cilvēks pasaulē inficējas ar tuberkulozi.

Mums ir jādzird, ka šie skaitļi iespējami skaidrāk tiek norādīti kādā svarīgā Eiropas Savienības forumā, lai mēs visi patiešām varam aptvert, ka šī slimība joprojām nodara postu mūsu sabiedrībai un nogalina lielu skaitu Eiropas iedzīvotāju.

Es esmu no valsts, kura diemžēl saslimšanā ar tuberkulozi drūmo rādītāju ziņā atrodas vienā no pirmajām vietām Eiropas Savienībā.

Lai gan mēs varam runāt par nelielu saslimšanas gadījumu samazināšanās tendenci pēdējos gados un to cilvēku procentuālās daļas palielināšanos, kuri ir izārstēti no tuberkulozes, kas rezistenta pret ķīmiskiem medikamentiem, absolūtie skaitļi joprojām ir satraucoši un tie atspoguļo traģisko realitāti.

Mums ir jāvada saskaņota, integrēta cīņa, pamatojoties uz iespējami labāko plānošanu, lai saglabātu kontroli pār šo postu. Mums Eiropas Savienības līmenī ir jāturpina līdz šim paveiktais darbs, lai nodrošinātu, ka visās dalībvalstīs tiek paaugstināts slimību diagnosticēšanas līmenis, piekļuves līmenis atbilstīgai aprūpei, kā arī uzlabota ārstēšanas uzraudzības kvalitāte un pacientiem nodrošinātās medicīniskās aprūpes kvalitāte.

Mums arī jāpanāk, lai visas valdības apzinātos šīs cīņas svarīgumu un kopīgi ar sociālajiem partneriem iespējami efektīvāk strādātu, lai samazinātu to Eiropas iedzīvotāju skaitu, kuri cieš no šīs slimības, ko mēs uzskatījām par iepriekšējo gadsimtu nelaimi.

Pats galvenais, mums šī cīņa ir jāvada visiem kopā kā ģimenei, neņemot vērā starp mums pastāvošās atšķirības, bet savstarpēji palīdzot pārvarēt šo problēmu.

Visbeidzot, mēs esam Eiropas Savienība, un mūsu spēks ir vienotībā.

Åsa Westlund, S&D grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs, šodien un šajā laikmetā nevienam nevajadzētu mirt no tuberkulozes.

(SV) To šodien, Pasaules tuberkulozes dienā, sacīja *Ban Ki Moon*.

Protams, viņam ir taisnība. Taču visā pasaulē ļoti daudz cilvēku pašlaik mirst no tuberkulozes, jo īpaši jaunieši un trūcīgie cilvēki. Tāpēc mums ir jāpalielina ieguldījums Globālajā fondā, kurš atbild par ļoti lielu daļu no darba cīņā pret tuberkulozi, malāriju un HIV pasaules nabadzīgākajos reģionos.

Tomēr, kā jau Komisija norādīja, arī Eiropā cilvēki mirst no tuberkulozes. Mums jāpalielina sadarbība, lai apturētu multirezistentas tuberkulozes izplatību un atrastu efektīvus ārstēšanas līdzekļus, kas būtu piemērojami visām mazāk aizsargātajām sabiedrības grupām.

Šajā saistībā ļoti svarīga loma būs Eiropas Slimību profilakses un kontroles centram, kurš atrodas Solnā, Zviedrijā, un es priecājos, ka Komisija ir uzskatījusi par savu prioritāti ierašanos šodien Parlamentā un piedalīšanos debatēs par šo svarīgo tematu.

Charles Goerens, ALDE grupas vārdā. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, medicīnas progress vēl nav uzveicis tuberkulozi. Līdz ar to tā nepamatoti tiek uzskatīta par slimību, kas skar tikai nabadzīgās valstis. Šāds viedoklis nepietiekami novērtē tuberkulozes izplatīšanās veidus, īpaši Centrāleiropā un Austrumeiropā.

Patiesībā neviena valsts nav pasargāta no šīs briesmīgās slimības, kas pastāv jau tūkstošiem gadu. Turklāt multirezistentu baktēriju celmi nerada pamatu īpašām cerībām, ka šis posts tuvākajā laikā varētu beigties. Nepieciešamība cīnīties vienlaikus vairākās frontēs, veicot profilakses, medicīniskās uzraudzības, pētniecības, piesardzības ievērošanas un higiēnas pasākumus, mudina mūs rīkoties saskaņoti un apņēmīgi. Īsi sakot, mums vienmēr jāspēj paļauties uz vislabāko iespējamo stratēģiju šajā jomā.

Kas attiecas uz šo pasākumu finansēšanu, ir ieteicams izvēlēties vienu no diviem scenārijiem. Pirmkārt, sociālā nodrošinājuma sistēmām mūsu valstīs principā būtu jāspēj garantēt pietiekamu medicīnisko aprūpi. Tomēr pacienti jaunattīstības valstīs joprojām paļaujas uz solidaritāti, kura kopš 2002. gada teicami ir īstenojusies saskaņā ar Pasaules fondu cīņai pret AIDS, tuberkulozi un malāriju.

Ja mūsu mērķis patiešām ir no 2000. līdz 2015. gadam uz pusi samazināt tuberkulozes gadījumu skaitu, būs jāatbalsta viens no trim Pasaules fonda priekšsēdētāja *Michel Kazatchkine* izvirzītajiem scenārijiem.

Es vēlos pajautāt Komisijai, kuru no šiem trim scenārijiem tā izmanto, izstrādājot priekšlikumus mūsu dalībvalstīm Pasaules fonda cīņā pret AIDS, tuberkulozi un malāriju turpmākajai finansēšanai.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Šodien, Pasaules tuberkulozes diena, ir piemērots gadījums, lai aicinātu stiprināt politisko dialogu, un mudinātu valdības un pilsonisko sabiedrību iesaistīties šajā jautājumā.

Tuberkulozes gadījumu skaits ES ir samazinājies. Arī Portugālē saslimšanas gadījumu skaits ir ievērojami samazinājies, bet izplatības rādītāji joprojām ir virs ES vidējā līmeņa. Šis samazinājums ir saistīts ar

panākumiem, ko guvis Nacionālais plāns tuberkulozes apkarošanai. Taču dažās valstīs pēdējā laikā ir vērojams, ka šī slimība sāk izplatīties no jauna.

Dažādie rīcības plāni, ko veicina Eiropas Komisija, ir solis pareizajā virzienā. Es vēlos uzsvērt Eiropas un jaunattīstības valstu partnerību, veicot klīniskos izmēģinājumus. Dzīvās dabas zinātņu jomā svarīgs ir arī atbalsts pamatprogrammas pētniecībai un tehnoloģiju attīstībai. Cīņā pret tuberkulozi svarīga ir klīniskās un zinātniskās pētniecības loma. Šajā saistībā ir būtiski turpināt darbu, lai atklātu jaunus un labākus instrumentus tuberkulozes apkarošanai, kuri līdzās medikamentiem un vakcīnām veicinātu inovatīvas diagnostikas tehnoloģijas.

Tāpēc es aicinu Komisiju un dalībvalstis koncentrēt spēkus un apvienoties cīņā pret tuberkulozi, lai gūtu panākumus šīs slimības kontrolēšanā un izskaušanā.

Vilija Blinkevičiūtē (S&D). – (LT) Mums ir jāapkaro tuberkuloze, jo katru gadu pasaulē daudzi cilvēki mirst no šīs slimības, un gandrīz katrs trešais pasaules iedzīvotājs ir ar to inficēts. Es vēlos pievērst uzmanību faktam, ka tuberkuloze ir pasaulē izplatītākā infekcijas slimība, kura ir cieši saistīta ar sociālām un ekonomiskām problēmām, citiem vārdiem sakot, ar nabadzību, bezdarbu, alkoholismu, atkarību no narkotikām un HIV/AIDS, kā arī ar veselības aprūpes sistēmu slikto stāvokli nabadzīgajās valstīs un novēlotu diagnozes noteikšanu. Lai novērstu minētos faktorus, kas izraisa saslimšanu ar tuberkulozi, Eiropas Komisijai un Eiropas Savienības dalībvalstīm ir konkrēti un ātri jārikojas, lai izstrādātu kopīgus pasākumus, kuri ļautu apkarot šo briesmīgo slimību, atrastu kopēju politisku dialogu par finansiālo atbalstu un pieņemtu kopīgu rīcības plānu šīs slimības apkarošanai.

Par spīti tam, ka tuberkuloze ir iekļauta prioritāro slimību sarakstā, finansējums cīņai pret tuberkulozi joprojām ir nepietiekams, un tāpēc mums ir jāpārskata Eiropas Savienības budžeta piešķirums šai rīcības programmai. Es arī aicinu jūs veicināt lielākus ieguldījumus zinātniskajā pētniecībā, lai cīnītos pret tuberkulozi.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Šodien ir Pasaules tuberkulozes diena, un tā dod iespēju pieminēt, ka, neraugoties uz līdz šim gūtajiem panākumiem cīņā pret šo slimību, tuberkuloze joprojām ir nopietna globāla problēma. Vairāk nekā 2 miljardi cilvēku ir inficēti ar tuberkulozi, un katrs desmitais no šiem cilvēkiem saslimst.

Tuberkulozes izplatība un jo īpaši atšķirīgais šīs slimības ārstēšanas un uzraudzības līmenis ir saistīts ar atšķirīgiem sociāli ekonomiskiem apstākļiem dažādos reģionos un arī dažādās sociālajās grupās. Tuberkulozes diagnosticēšana agrīnā stadijā un vispusīga un pilnībā uzraudzīta šīs slimības ārstēšana, citiem vārdiem sakot, nepārtraukta un pietiekami ilgstoša ārstēšana, ir galvenie priekšnoteikumi, lai samazinātu zāļu rezistences risku un multirezistentu tuberkulozes formu attīstību, kuru ārstēšana ir ārkārtīgi dārga un daudzās valstīs grūti pieejama. Ne mazāk svarīga ir veselības aprūpes sistēmu un ikdienas prakses pielāgošana, tostarp slimības uzraudzība augsta riska grupās un kvalificētu medicīnas darbinieku, kā arī pienācīgu iekārtu piegāžu nodrošināšana.

PVO aprēķinos ir minēta nepieciešamība nākamajos 10 gados cīņai pret tuberkulozi valstu līmenī izlietot 44,3 miljardus dolāru, taču pieejama būs tikai puse vajadzīgo līdzekļu. Tāpēc ES uzdevums ir apvienot spēkus ar PVO un atsevišķām valstīm un kopīgi ar šo valstu veselības aprūpes sistēmām izvirzīt cīņu pret tuberkulozi par vienu no prioritātēm attīstības palīdzībā trešām valstīm.

John Dalli, Komisijas loceklis. – (MT) Es ar lielu prieku un interesi ieklausījos godājamo deputātu runās. Es vēlos pārliecināt deputātus, ka Komisija ļoti nopietni uztver šo slimību un piešķir lielu nozīmi tam, kas šodien tika sacīts. Mēs esam apņēmušies sasniegt savus mērķus, lai kontrolētu tuberkulozes izplatību. Šāda veida diskusijas ir īpaši svarīgas, jo tās ļauj koncentrēt visu uzmanību uz šo slimību. Parlamenta ieguldījums un atbalsts ir būtisks, veicinot mūsu centienus šīs slimības apkarošanā Eiropas Savienībā, kā arī citās valstīs.

Priekšsēdētājs. – Debates tiek slēgtas.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

Nessa Childers (S&D), rakstiski. – Lai gan daudzi tuberkulozi uzlūko pagātnes izteiksmē un uzskata par 19. gadsimta nelaimi, tā joprojām gan tieši, gan netieši katru gadu nopietni ietekmē simtiem tūkstošu lauksaimnieku dzīvi visā Eiropas Savienībā. Kaut arī tuberkulozes izplatība cilvēku vidū vairumā ES valstu kopš 20. gadsimta vidus ir apturēta, tā strauji turpina izplatīties starp mājlopiem un manā Īrijas austrumdaļas vēlēšanu apgabalā ik gadus ietekmē 5 % ganāmpulku.

Nesen es saņēmu vēstuli no piensaimnieka Vestmītas grāfistē, kura godalgoto piena govju ganāmpulks nepilnos divos gados, kopš viņš savā saimniecībā pirmoreiz atklāja tuberkulozes bacili, ir gandrīz pilnībā iznīcināts. Šī āpšu pārnēsātā slimība pirmo reizi tika atklāta dienā, kad viņš pagājušā gada jūnijā gatavojās doties divu nedēļu atvaļinājumā, un kopš tā laika viņš ir zaudējis 64 govīs no sava 82 govju ganāmpulka.

Lai gan pēdējā laikā ES pilnīgi pamatoti velta visus spēkus cīņai ar tuberkulozes izplatību cilvēku vidū, mums turpmāk, izstrādājot tiesību aktus attiecībā uz tuberkulozi, būtu ļoti nopietni jāņem vērā tā slimības forma, kas piemēklē mājlopus, katru gadu radot miljoniem eiro lielus zaudējumus.

21. Pasaules finanšu un ekonomikas krīzes ietekme uz jaunattīstības valstīm un attīstības sadarbību (īss izklāsts)

Priekšsēdētājs. – Nākamais punkts ir īss izklāsts ziņojumam par pasaules finanšu un ekonomikas krīzes ietekmi uz jaunattīstības valstīm un attīstības sadarbību (A7-0034/2010), kuru Attīstības komitejas vārdā sagatavojis *Enrique Guerrero Salom* (COM(2009)0160 – 2009/2150(INI))

Enrique Guerrero Salom, referents. – (ES) Priekšsēdētāja kungs, komisār, finanšu un ekonomikas krīze vissāpīgāk un vissmagāk ietekmē jaunās tirgus ekonomikas valstīs un jaunattīstības valstīs, jo īpaši tās, kuru ienākumu līmenis ir viszemākais. Šī krīze ir apturējusi ilgtspējīgo izaugsmi, ko daudzas no šīm valstīm pieredzēja pēdējos desmit gados: ekonomikas izaugsmi, kas radīja darbavietas, palīdzēja sakārtot grāmatvedības dokumentus, ļaujot tām samazināt savu ārējo parādu, veicināja šo valstu uzņēmējdarbības attīstību un turklāt palīdzēja tām saņemt lielāku oficiālo attīstības palīdzību.

Taču šīs valstis jau bija cietušas gados pirms krīzes sākuma: vispirms tās piedzīvoja pārtikas krīzi, kas apdraudēja simtiem miljonu cilvēku dzīvības; tai sekoja enerģētikas krīze, kura prasīja lielu daļu to valstu resursu, kurās neiegūst naftu vai gāzi; visbeidzot, klimata krīze, kuras sekas vislielāko postu nodara nabadzīgāko valstu ražai un infrastruktūrai.

Šī finanšu krīze vēl vairāk saasināja jau tā nestabilo situāciju, kurā šīs valstis atradās. Kā Eiropas Komisija ir norādījusi, pēc krīzes attīstītajās un jaunajās tirgus ekonomikas valstīs finanšu krīzes „trešais vilnis” ir smagi skāris visnabadzīgākās valstis, pārvēršot šo teorētiski ekonomikas krīzi attīstības, sociālajā un humanitārajā krīzē.

Faktiski šajās valstīs ir cietušas pilnīgi visas darbības jomas. Ir cietusi ekonomiskā izaugsme, kas 2009. gadā ir daudz lēnāka nekā iepriekšējos gados. Ir samazinājies tirdzniecības apjoms, kas pasliktinās šo valstu pašreizējo kontu bilanci. Ir mazāk ārvalstu ieguldījumu, un šīm valstīm ir niecīga piekļuve starptautiskajam finansējumam, un mēs varam novērot jaunattīstības valstu aizvien pieaugošu protekcionisma reakciju.

Vienlaikus ir samazinājušies migrējošo darba ņēmēju naudas pārskaitījumi, kā arī ir samazināta oficiālā attīstības palīdzība (OAP). Rezultātā simtiem miljonu cilvēku ir nonākuši visnabadzīgāko cilvēku sarakstā, un, piemēram, Āfrikā agrīnā vecumā ies bojā simtiem tūkstošu bērnu.

Šādas realitātes apstākļos Eiropai ir jāliek sevi sadzirdēt, prasot, lai mēs atbalstītu OAP uzņēmumu izveidi; prasot jaunus papildu līdzekļu avotus, lai palīdzētu šīm valstīm; prasot samazināt izmaksas un nodokļus migrējošajiem darba ņēmējiem; prasot izrādīt pretestību protekcionisma mēģinājumiem un atbalstu Dohas sarunu kārtai; prasot rīcību pret nodokļu oāzēm un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas; un arī strādājot, lai panāktu parādu atmaksas pagaidu moratoriju vai parāda atcelšanu visnabadzīgākajām valstīm.

Būdam šā ziņojuma referents, es gribēju panākt iespējami lielāku vienprātību un sarunās piekritu visu parlamentāro grupu iesniegtajiem grozījumiem, bet es joprojām vēlos rīt iesniegt mutisku grozījumu šā ziņojuma 34. punktam, lai iegūtu papildu balsojumu. Tam būtu papildu ietekme uz to, ko es uzskatu par būtisku: Eiropas nostājai attiecībā uz palīdzību jaunattīstības valstīm ir jābūt vienotai un stingrai.

John Dalli, Komisijas loceklis. – Priekšsēdētāja kungs, vispirms es vēlētos apsveikt referentu par šo ļoti vispusīgo ziņojumu.

Kā šajā ziņojumā pareizi uzsvērts, šī krīze jaunattīstības valstīs ir skārusi daudz smagāk, nekā sākotnēji bija gaidīts. Patiesībā krīze uz šīm valstīm ir izplatījusies pa vairākiem kanāliem, piemēram, nepastāvīgas patēriņa preču cenas, eksporta un tūrisma ieņēmumu samazināšanās, kā arī kapitāla plūsmu un migrējošo darba ņēmēju pārskaitījumu samazināšanās. Viena kopēja iezīme ir daudzu valstu finansēšanas vajadzību pieaugums.

Daudzas jaunattīstības valstis bieži ir bijušas spiestas samazināt sociālos izdevumus (jo īpaši uztura, veselības aprūpes un izglītības jomās), kas ir izraisījis smagas sociālas un politiskas sekas un apdraud ne tikai Tūkstošgades attīstības mērķu (TAM) sasniegšanu līdz 2015. gadam, bet arī iedragā pēdējos gados novēroto progresu. Par spīti pirmajām globālas atveseļošanās pazīmēm jaunattīstības valstīs, jo īpaši Subsahāras Āfrikā, noteikti atpaliks.

ES ir parādījusi vadošo lomu un vienotību, īstenojot vienotu ES atbildi uz šo krīzi, kas ir saskaņota ar globālo atbildi, proti, Apvienoto Nāciju Organizācijas, G20 valstu grupas un G8 valstu grupas atbildi. Mēs esam ātri un efektīvi rīkojušies, lai solījumus pārvērstu konkrētās saistībās palīdzēt jaunattīstības valstīm risināt šīs krīzes seku radītās problēmas.

Pagājušā gada pavasarī ES pieņēma visaptverošu, savlaicīgu, mērķtiecīgu un saskaņotu pasākumu kopumu, lai mazinātu krīzes ietekmi uz iedzīvotājiem, veicinātu ekonomisko izaugsmi jaunattīstības valstīs un aizstāvētu visneaizsargātākos.

ES atbilde ietver ne tikai Kopienas atbildi, bet arī ES dalībvalstu atbildi (to divpusējās atbildes, kā arī to ieguldījumus starptautisko finanšu iestāžu līdzekļos, atsaucoties uz G20 valstu grupas aicinājumu). Turklāt cieša sadarbība ar Pasaules Banku un SVF ir ļāvusi mums nodrošināt mūsu attiecīgo analīžu saskaņotību un mūsu sniegtās palīdzības papildināmību.

Kā ziņojumā uzsvērts, Komisija ir izveidojusi un pašlaik īsteno ļoti konkrētu īstermiņa *ad hoc* mehānismu „Neaizsargātības FLEX” vismazāk aizsargāto valstu ar mazu ekonomiskās elastības spēju atbalstam, lai ļautu tām saglabāt prioritāro izdevumu līmeni, jo īpaši sociālajās nozarēs.

Citi pasākumi ietver palīdzības pārdali pēc valstu *ad hoc* pārskatiem un pēc šābrīža 10. Eiropas Attīstības fonda vidusposma pārskata pabeigšanas, atbalstu saskaņā ar tradicionālo FLEX instrumentu, iepriekšēju budžeta atbalsta sniegšanu vajadzības gadījumā u. c.

Oficiālajai attīstības palīdzībai ir bijusi un arī turpmāk būs izšķiroša loma, atbalstot mūsu partneru centienus risināt šīs krīzes radītās sekas. Šajā kontekstā Komisija atzinīgi vērtē jūsu atbalstu, mudinot dalībvalstis saglabāt uzticību izvirzītajam mērķim 2015. gadā nodrošināt OAP 0,7 % apmērā no nacionālā kopienākuma (NKI). Citiem palīdzības sniedzējiem būtu jāizvirza tikpat vērienīgi OAP palielināšanas mērķi, un mums ir jāaicina visa palīdzības sniedzēju kopiena izpildīt savas saistības attiecībā uz palīdzības apjomu un efektivitāti.

21. aprīlī Komisija publicēs savu ikgadējo pavasara priekšlikumu kopumu dalībvalstīm attīstības jomā. Šogad galvenā uzmanība būs pievērsta darbībām, kuras joprojām ir nepieciešamas, lai sasniegtu TAM. Šajā priekšlikumu kopumā būs pieņemta vispusīga pieeja un noteikts rīcības plāns paātrinātam progresam attiecībā uz TAM (tūkstošgades attīstības mērķu) sasniegšanu. Tajā arī tiks nodrošināta iespēja dot vērienīgu ES ieguldījumu septembrī plānotajā ANO augsta līmeņa TAM pārskatā. Vienlaikus ES paliks uzticīga savām saistībām un turpinās uzņemties vadību starptautiskajā attīstībā.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Ekonomikas un finanšu krīze ļoti spēcīgi ir skārusi arī jaunattīstības valsti Moldovu. Saskaņā ar SVF aprēķiniem šīs valsts ekonomikas rādītāji pagājušajā gadā ir noslīdējuši par 9 % un bezdarba līmenis ir pārsniedzis 6 % atzīmi. Ir jāveicina tieši ieguldījumi.

Man jānorāda, ka Moldova gadu ir nodarbinājusi deviņus augstākā līmeņa Eiropas konsultantus, kuri sniegs palīdzību galvenajām ministrijām Kišinevā.

Paturot prātā, ka mēs runājam vienā valodā, mūsu kaimiņi otrpus Prutas upei var gūt labumu no Rumānijas pieredzes pilnīgi visās jomās.

Ir jāsamazina izmaksas par migrējošo darba ņēmēju naudas pārvedumiem no valstīm, kurās viņi strādā. G8 valstu grupas līderu apņemšanās nākamajos piecos gados šīs izmaksas samazināt no 10 % līdz 5 % ir pirmais solis šajā virzienā.

Es gribu šodien izteikt atzinību par rekordlielo finanšu atbalstu 2,6 miljardu dolāru apmērā, kas piešķirts Moldovai 2011.–2013. gadam. Šo vienošanos premjerministrs *Vlad Filat* šodien panāca palīdzības sniedzēju konferencē.

Antolín Sánchez Presedo (S&D). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, lai arī šīs krīzes epicentrs neatrodas jaunattīstības valstīs, milzīgais krīzes vilnis tās ir skāris nopietni un dziļi.

Kredītu krīze, depresijas izraisītā nenoteiktība un starptautiskās tirdzniecības, ieguldījumu un migrējošo darba ņēmēju pārskaitījumu samazināšanās ir galvenie krīzes izplatīšanās kanāli, pirms kuras jau pastāvēja ļoti nestabils galveno patēriņa preču un pārtikas produktu cenas, izraisot milzīgu globālu nelīdzsvarotību.

Saskaņoti reaģējot uz krīzi, ir jāņem vērā jaunattīstības valstis, un to darba kārtībai ir jābūt būtiskai globālās ekonomiskās sadarbības sastāvdaļai.

Ar Ekonomikas un monetārās komitejas palīdzību mēs esam lūguši, lai Starptautiskais Valūtas fonds ziņojumā G20 valstu grupas sanāksmei ņemtu vērā slogu, ko šī krīze ir radījusi jaunattīstības valstu finansēm, un lai Komisija sagatavotu paziņojumu, kurā būtu ietverts novērtējums attiecībā uz to, kā finanšu darījuma nodoklis var palīdzēt sasniegt Tūkstošgades attīstības mērķus, labot globālo nelīdzsvarotību un veicināt ilgtspējīgu attīstību.

Es priecājos, ka *Guerrero* kungs ir iekļāvis šos priekšlikumus savā ziņojumā, un es apsveicu viņu par šo lielisko ziņojumu.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Priekšsēdētāja kungs, es vēlos pateikties referentam par šo svarīgo ziņojumu.

Esmu pārliecināts, ka labākais veids cīņai ar krīzi ir vairāk brīvas tirdzniecības un globalizācijas, nevis vairāk protekcionisma. Tāpēc Eiropai ir jā saglabā savu tirgu atvērtība, lai cīnītos pret lejupslīdi, stimulētu izaugsmi Eiropā un pasaulē, un tādējādi apkarotu nabadzību.

Pēc dažām dienām notiks ĀKK un ES Apvienotās parlamentārās asamblejas sanāksme Tenerifē. Mani kolēģi no ĀKK valstīm vienmēr cenšas norādīt uz problēmām, ko ES subsidētas lauksaimniecības produkcija rada šo valstu tirgos. Viņiem ir nepieciešama tirdzniecība, taču mūsu politika ir pretrunā ar veselīgu lauksaimniecības produkcijas tirgu izveidi jaunattīstības valstīs.

Komisārs saka, ka ES ir parādījusi savu vadošo lomu, bet mēs varam rīkoties daudz labāk. Tas ir godīgas tirdzniecības jautājums, komisār.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Ziņojumā minētās pārtikas, enerģētikas, klimata, finanšu, ekonomikas un sociālās krīzes nav nekas vairāk kā dažādas tās strukturālās krīzes izpausmes, kas turpinās jau desmitiem gadu. Dažos reģionos, piemēram, Subsahāras Āfrikā, jau desmitiem gadu ienākumi uz vienu iedzīvotāju pastāvīgi atšķiras no ienākumiem citos pasaules reģionos. Par spīti šobrīd pastāvošajām atšķirībām jaunattīstības valstīm parasti ir kopīgas iezīmes: atkarība no dažu izejmateriālu eksporta, ekonomikas diversifikācijas trūkums, spēcīga orientācija uz lauksaimniecību, enerģētiku un ieguves rūpniecību vai tūrismu un plaša ārvalstu kapitāla darbības lauks.

Progresīvs eksporta un liberalizācijas modelis tirdzniecībai šīm valstīm ir uzspiests, vajadzības gadījumā ķeroties pie šantāžas. Kā liecina sarunu process par ekonomisko partnerattiecību nolīgumiem, tas noved pie šo valstu atkarības saasināšanās, kavējot jebkādu iespējamu vietējo attīstību. Tomēr ārējais parāds joprojām ir galvenais kanāls, pa kuru aizplūst jaunattīstības valstu līdzekļi. Tas jau vairākkārt ir pārmaksāts, taču, tā kā tas turpina nemitīgi palielināties, šis parāds ir sasniedzis milzīgus apmērus, un tas var mūžīgi turpināt šo valstu pārmērīgo izmantošanu, tādējādi saglabājot šo valstu attiecību veidu ar ziemeļu puslodes valstīm. Parāda atcelšana ir tikai taisnīguma jautājums.

Priekšsēdētājs. – Arī uzstāšanās laika ievērošana ir godīguma jautājums.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Kā mēs zinām, šī kopš 20. gadsimta 30. gadiem lielākā finanšu un ekonomikas krīze smagi ir skārusi ne tikai Eiropu. Īpaši smagi no krīzes radītajām sekām cieš jaunattīstības valstis, un šīs valstis vismazāk spēj kaut ko darīt, lai to risinātu. Bezatbildīga spekulācija, dzīšanās pēc ātras peļņas, kas absolūti nav saistīta ar reālo ekonomiku, jo īpaši anglosakšu valstīs, un finanšu sistēma, kura jūk un brūk, ir novedusi pasauli finanšu bezdibeņa malā.

Vēl viens krīzes iemesls ir globalizācijas koncepcija, kas par savu galveno prioritāti ir padarījusi pilnīgu regulējuma atcelšanu. Eiropas valstis grimst vēl dziļākos parādos, lai atjaunotu savu ekonomisko darbību. Taču jaunattīstības valstīm sava sliktā finansiālā stāvokļa dēļ daudzos gadījumos nav iespējams to darīt. Tāpēc šīm valstīm ir jādod iespēja pašām daudz efektīvāk aizsargāt savu ekonomiku pret importētajām precēm, kuras tiek pārdotas par dempinga cenām un kuras sagrauj vietējos tirgus un vietējo iedzīvotāju iztikas avotus.

Mums jādod jaunattīstības valstīm iespēja izkļūt no šīs krīzes pašām saviem spēkiem. Droši vien var uzskatīt, ka tradicionālā attīstības palīdzība lielā mērā nav sasniegusi savu mērķi. Visbeidzot, mums ir jāpievēršas šīs

problēmas saknei un jāpiemēro stingri noteikumi finanšu tirgiem, jāaizliedz spekulatīva prakse un ātri jāievieš nodoklis finanšu darījumiem.

Priekšsēdētājs. – Debates tiek slēgtas.

Balsošana notiks ceturtdien, 2010. gada 25. martā.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

Vilija Blinkevičiūtē (S&D), rakstiski. – (LT) Eiropas Savienībai ir pienākums palīdzēt jaunattīstības valstīm pārvarēt grūtības saistībā ar globālo ekonomikas krīzi un nabadzību, kurā šīs valstis nekādā ziņā nav vainojamas.

Ir ļoti svarīgi, lai Eiropas Komisija apņēmīgi censtos panākt starptautiskās attīstības sadarbības reformas īstenošanu un lai tā kopīgi ar Padomi uzlabotu divpusējās un daudzpusējās attīstības sadarbības koordināciju, jo nepilnības šajā jomā ir galvenais iemesls, kura dēļ var ciest attīstības palīdzības efektivitāte.

Jaunattīstības valstīm ir vajadzīga palīdzība, lai samazinātu nabadzību un izolāciju, kā arī vajadzīgi pasākumi, kas veicinātu attīstību, un pasākumi, kas ļautu izkļūt no krīzes, jo īpaši šajā sarežģītajā periodā.

Mēs spēsim izpildīt pieņemtās plašās saistības, ja mēs vispārēji uzlabosim savu koordināciju un efektīvāk un pārredzamāk administrēsim savas darbības, tiecoties panākt plašu vienprātību starp galvenajiem palīdzības sniedzējiem, partnervalstīm, finanšu iestādēm un pilsonisko sabiedrību.

Īstenojot šīs darbības, Eiropas Savienībai jābūt līderei un jārikojas apņēmīgāk. Šajā saistībā visām Eiropas Savienības institūcijām jāuzņemas lielākas saistības, un Eiropas Parlaments neapšaubāmi ir ļoti skaidri izteicis savu viedokli par šo jautājumu.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), rakstiski. – (RO) Par spīti sākotnējām prognozēm, ka finanšu krīze vissmagāk skars attīstītās valstis, par šīs krīzes galvenajiem upuriem ir kļuvušas jaunattīstības valstis. Realitāte nav apstiprinājusi teoriju, ka jaunattīstības valstis nav iesaistītas globālajā ekonomikā tik cieši, lai tās nopietni ietekmētu krīze finanšu tirgos. Mēs redzam, ka daudzās jaunattīstības valstīs krīze padziļinās, sasniedzot vēl nepieredzētu bezdarba līmeni, kā arī valsts parāda un budžeta deficīta pieaugumu ģeometriskā progresijā. Tajā pašā laikā attīstītās valstis, kuras nav ļoti smagi izjutušas krīzes ietekmi vai arī tām ir bijuši pieejami efektīvi instrumenti krīzes ietekmes mazināšanai, ir piedzīvojušas ekonomisko izaugsmi, kaut arī tā ir nestabila. Ekonomikas krīze jau tieši ietekmē iedzīvotājus, turpretim bezdarba līmenis jaunattīstības valstīs pieaug. Centieni panākt ekonomikas atveseļošanas valstīs, kuras joprojām izjūt krīzes sekas, varētu ietekmēt visas sociālās grupas, jo atjaunošanas pasākumiem var būt tikai sāpīga ietekme. Globāli pieejamo finanšu palīdzības shēmu vidū ES finansēšanas programmas ir visietverošākās un vispusīgākās. Cietušajām dalībvalstīm jāgūst pēc iespējas pienācīgāks labums no līdzekļiem, kas piešķirti tādu situāciju risināšanai, kuras ierobežo ekonomisko aktivitāti un izraisa sociālas sekas.

Proinsias De Rossa (S&D), rakstiski. – Globālā finanšu un ekonomikas krīze tik dziļi ir skārusi attīstītās valstis, ka tagad mēs cīnāmies ar sociālu un bezdarba krīzi. Bet vismazāk attīstītajās valstīs šīs problēmas, par kurām tās nav atbildīgas, papildina pārtikas un klimata krīzes sekas, atstājot dramatisku ietekmi uz sesto daļu pasaules iedzīvotāju, kuri cieš badu. Kā lielākajām kopīgas palīdzības sniedzējām ES dalībvalstīm ir jāizpilda savas oficiālās attīstības palīdzības (OAD) saistības, jāuzlabo palīdzības efektivitāte un koordinācija un jāpastiprina savi centieni līdz 2015. gadam sasniegt Tūkstošgades attīstības mērķus. Finanšu sektorā veikto spekulāciju nodarītais kaitējums parāda to, cik svarīgi ir profilaktiski pasākumi, piemēram, nodokļa piemērošana finanšu darījumiem un garantijas, ņemot vērā finanšu sektora kompensāciju par krīzes izmaksām. Bezdarbība šajā jomā ir nepieņemama, jo nodokļu paradīzes un ārzonas milzīgos apjomos atņem jaunattīstības valstīm rūpnieciski attīstīto valstu piešķirto attīstības palīdzību.

Siiri Oviir (ALDE), rakstiski. – (ET) Lai gan šodien mēs jau varam runāt par situācijas uzlabošanas dažās ES dalībvalstīs pēc ekonomikas un finanšu krīzes, mums jāatzīst, ka jaunattīstības valstīs šī krīze ar visām tās dramatiskajām sekām vēl aizvien nav mazinājusies. Bez šaubām, ekonomiskā attīstība mums būtu jāuzskata par atslēgas frāzi pašreizējās globālās krīzes atrisināšanai. Taču, atdzīvinot pašiem savu ekonomiku, mēs nedrīkstam aizmirst, ka arī krīzes turpināšanās jaunattīstības valstīs ļoti ievērojami kavē globālo ekonomisko izaugsmi un līdz ar to kavē arī mūsu attīstību. Es domāju, ka Eiropas Savienības dalībvalstīm ir jāturpina sniegt palīdzību, lai samazinātu nabadzību un atstumtību jaunattīstības valstīs, nepārtraukti pielāgojot šo palīdzību jauniem apstākļiem un nosacījumiem. Ņemot vērā globālās krīzes smago ietekmi jo īpaši uz jaunattīstības valstīm, es atbalstu tos, kuri apgalvo, ka par spīti krīzei visas ES dalībvalstis līdz 2015. gadam varētu palielināt to kopīgo ieguldījumu par 0,7 % no sava IKP. Ir svarīgi veikt pasākumus, lai veicinātu attīstību

un ļautu mums izklūst no šīs krīzes šodien — 2010. gadā. Tāpēc es atbalstu tos, kuri apgalvo, ka pašreizējā situācijā augsti attīstītajām valstīm gan Eiropas Savienībā, gan ārpus tās būtu jāveic pasākumi, lai reformētu starptautisko attīstības sadarbību. Mēs nedrīkstam pieļaut, ka mūsu neiejaukšanās iznīcina līdzšinējos panākumus nabadzības un atstumtības apkarošanas jomās, un mēs nedrīkstam pieļaut tādas situācijas rašanos, kurā pašreizējo simts miljonu galējā nabadzībā dzīvojošu cilvēku vietā šādā stāvoklī nonāktu miljards cilvēku.

22. Nākamās sēdes darba kārtība (sk. protokolu)

23. Sēdes slēgšana

(Sēdi slēdza plkst. 23.15)